

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BİRİSİ BARIŞI BAŞLATMALI

STEFAN ZWEIG

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rantey.org>

POSTER
HEDİYELİ!

POST

SAYI 81
KASIM 2019
11 YAT 10 TL
16.0000000000000000

BİR SEVDAYI BÜYÜTÜYÖRÜZ SENİNLE

EDİP CANSEVER

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ZÜLPÜ LİMANI | İLKER CANIKLILAR | EMRAH SAFA GÜRKAN | M.K. PERKER | BAŞAK BÜĞDAY | PELİN BATU | HAKAN BUCAKCI | NEBİL ÖZGENTÜRK | GÜYEN ERKİN ERKAL | EYLEM TE | VEDAT ÖZDEMİRİNOĞLU
SEVENDÜL SÖNMEZ | NURAN CANSEVER BİROL | ÖMÜR ÜZEL | ÖZAN RİNOĞLU | ELİF TÜRKÖLMEZ | ERTUĞRUL MAYİDOĞU | ALPAY ERDEM | HAYDAR ERGÖLEN | HALUK ORAL | KUTUB SİNGEK | REWHAT

"Bir çocuğu kemiren ya bir babadır hep ya da yokluğu"

-Özge Dirik

RAĞMEN

MİNE SÖĞÜT
FİGEN ŞAKACI
NİHAN KAYA
BERNA DURMAZ
ASLI SERİN
AYŞEN ŞAHİN AKSAKAL
CEYLAN ERTEM
PINAR EĞİLMEZ
DEFNE SUMAN

ELİF ŞAFAK
BİRGÜL ÖZCAN
ZEHRA ÇELENK
SEÇİL EPIK
SELCAN ÖZGÜR
BERRİN KARAKAŞ
ASLI ALPAR
ÇİGDEM ALDATMAZ
AYÇA GÜÇLÜTEN
BERRAK YURDAKUL

SİNEM SAL
MİHRAP AYDIN
DILARA GÜRCÜ
TUĞÇE İSİYEL
SERAN DEMİRAL
NESLİHAN ÖNDEROĞLU
MERVE ÇALKAN
JANSET KARAVİN
VARDAL CANIŞ
EBRU CEYLAN

FUNDA ŞENOL CANTEK
EZGİ ALTINER
FUNDA DÖRTKAŞ
ŞEYDA ÜZER
DENİZ ÖZTURHAN
GÜL ERSOY
EZGİ ÖRNEK
AYŞEGÜL KOÇABIÇAK
ARZU ERKAN YÜCE
ÇAĞNAM ERKMEN

"BABA"
sayısıyla
KİTAP SATAN
HER
YERDE!

DOSTLARININ GÖZÜNDEN EDİP CANSEVER

"Fatih Camii avlusunda top oynanmış. İkinci Dünya Savaşı yılları. O zaman lastik top diye bir şey yok, bez topa oynanır. Edip'in lastik topu var ve Edip'i lastik topu olduğu için takıma alıyolar. Aslında kötü bir oyuncu. Bu, insanda nası bir iz bırakır? Edip'te? Bu bir gerçek, babası zengin, esnaf. Ama lastik topu olan bir çocuk Edip. Bunun için onu takıma alıyolar. Bu, Edip'te kompleks yaratmıştır. Kendisi söyledi bunu, ben nereden bileyim? Burada bir hüznün var. Edip, o hüznü sevdi. Aslında şiirimizdeki durumu da budur. Hep ona lastik topu var gibi bakıldı. Oysa şairdi. Alalım bir sürü şairi, çoğundan iniydi. Şiirde bir derviş gibiydi, Yunus gibi. Şiirden, gerçek şiirden anlayan birkaç kişiden biriydi. Şunu söyleyeyim, şiirimizde bu kadar ad yaptığı halde en silâhsız kişi oydu, kullanmadı silâhını."

Cemal Süreya

"Edip Cansever, İkinci Yeni'nin içinde değildi. Onu nereye oturacaklarını bilemediler, bir yere yamadılar. İnce bir adamdı. Çatmasında bile bir terbiyeli tarafı vardı. Memet Fuat onu çok tuttu. Şiirlerini sürekli yayımladı. Ben, onun şiirini çok sevirdim. Oyle hınzır, oyle incelikler buluyor ki, müthiş bir şey."

Vedat Günyol

"Sadece şiir yazarak zaman dolduran insana ben dünyanın hiçbir yerinde rastlamadım. Her ülkede şairin başka işleri de vardır. Ama Edip, sadece şiire yöneltti. Şiiri için yararlanabileceği romanlar seçer, bulurdu. Yani, onu iyi becerirdi ve onları okurdu. Edip, Tanpınar'dan söz ederdi. Tanpınar'la yakın semtте mi, aynı semtте mi oturur, komşuluk ilişkileri mi ne, oyle bir şey var. Tanpınar'a şiirlerini göstermiş, o da gayet acıklıca öğütler vermiş. Ve Edip'in yönlendirilmesinde epey bir etkisi olmuş."

Fethi Naci

"Onunla dostluğumuz edebiyat üzerine kurulu değildi aslında. Daha çok ağabey-kardeş filan gibi bir dostluk. Tabii şiir üzerine, edebiyat üzerine de uzun uzun konuşmalarımız olmuştu ama genelde bir ağabey-kardeş ilişkisiydi bizimkisi. Dostluklarına çok bağlıydı. Edip Cansever, Turgut Uyar'a çok bağlıydı. Muhteşem Sünter'den sevgiyle bahsedirdi. Fazla dostu yoktu aslında ama, seçtiği insanlara çok bağlı kalırdı."

Memet Baydur

Her sabah işine gider gibi şiirine giden
bir başka şair var mıdır acaba?"

Ülkü Ulurmak

"Zaman zaman çatışmamız olurdu. Bu çatışma hep kendi sahalarıyla ilgili konularda olurdu. Herhangi bir şairden bahsedildiği zaman işte orada bütün şairlerin reaksiyonu gibi, Edip'in de reaksiyonu hep kendi şiirine yöneltilirdi. Edip, kendi şiirini çok severdi. Başka türlü şair olamaz insan."

Merih Sezen

"Edip'in öfkeyle yazdığı şiiri yok. Edip, öfke insanı değildi. Öfkesi vardı, şöyle: İnsanları dürtüklemekten çok hoşlandı. Yani daha çok şey yaparsınlar, daha çok görürsün. Bunu öfkeyle yapırdı bazen ama bir hınzır, bir kin şeklinde kesinlikle gelmezdi bu. Onun doğasına çok aykırı bir şey bu. Çünkü Edip, çocuğu bir insandı. Çocuktukta neredeyse."

Seiçuk Baran

"Edip, resmi çok sever. Soyutresimleri bile anlar, yorumları. Kandinsky sever mesela, Kokoschka sever. Müzikten de çok hoşlandı: Klasik Türk müziği, klasik Batı müziği. Bach sever ama barok müziği biraz monoton bulurdu. Debussy, Ravel der Beethoven demezdi mesela. Devamı Ravel dinlerdi, tabii en çok da Çaykovski. Çaykovski'nin müziktekirenkleri yahut ton farkları, zenginliği sanki onun ruhundaydı. Şiirinde vardı, içinde vardı."

Yalçın Yalın

"Edip, düşüncesiyle eylemi birbirine uyan iyi bir insandı. Sevgi doluydu. Sevgisi klasik anlamda değildi. Karşındakini kırmamaya çok dikkat ederdi. Karşındakini onu kırsa bile sevgisini esirgemezdi. Edip, ince, dürüst, yapmacıksız bir insandı."

Mösyö Jak

"Abimiz kaybettik. İyi insandı. Oylegönüllü alpak, kibar ve ağır. Yani, oyle kendini beğenmiş şeylere hiç girmemiştir. Olay bul!"

Yakup Arslan

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

SEVGÜL
SÖNMEZ

İkinci Yeni'ye ve çevresindeki edebiyatçılara sık sık sataştığı için "sataşkan şair" olarak anılan Edip Cansever için şiir, çalışma ve yaşama biçimidir. Şiir yazmak için işe gider gibi masasının başına geçer, mesai yaparcasına sekiz dokuz saat kalkmadan şiirle uğraşır. Kısacası, şiir için yaşayan bir şairdir o.

ŞİİR İÇİN YAŞAYAN ŞAİR:

EDİP CANSEVER

ANNE VE BABASI

Çankırı'nın Atkaracalar köyünde doğan Fazlî Bey, aynı köyde doğan Pembe Hanım'la evlenir, Ömer Edip Cansever üçüncü çocuklarıdır. Babası becerikli bir adamdır, askerlik için geldiği İstanbul'da ticarete atılır, Kapalıçarşı'da tahta kepenki bir dolapla başladığı ticareti ölene kadar sürdürür.

SALÂH BİRSEL / ASKERLİK

Edip Cansever Salâh Birsel'in önerisiyle 1949'da denizci olmak üzere askere gider. Salâh Birsel denizci olur ama Cansever karacı sınıfına ayrılır. Gelibolu'da hazırlık kıtasında eğitim görür ardından da Hadımköy yakınlarındaki Ömerli'de topçu teğmeni olarak askerliğini tamamlar. Askerdeyken içinde olduğu koşulların zorluğundan şikâyet etmez ama onu asil

sikan "şirsişgeçen aylar"dr.

ANTİKAKILIC / MÖSÖ JAK

Kapalıçarşı'daki antika dükkanını birlikte açtığı Mösö Jak Salhoşfili hayatındaki en önemli kişilerden biridir. Bütün işleri yürütür, Edip Cansever'in dükkanın asma katında şiirle uğraşması için elinden geleni yapar. Edip Cansever yirmi yıl boyunca sürdürdüğü bu çalışma (şiir) hayatında kitaplarının dokuzunu bu asma katta yazar.

ABLASI

Ablası Perihan Öğüt'e çok düşkündür. Anne ve babasının ardından onun da genç sayılacak yaşta ölmesi Edip Cansever'i çok sarsar. "Ölümler Şimdi" şiirini ablasına ithaf eder.

EŞİ

İstanbul'da şiir ailenin kızı olan Mefharet Hanım'la 1948'de evlenirler. Çalgılan, titiz

özellikle de yemek konusunda çok becerikli bir kadındır Mefharet Hanım. Edip Cansever'in arkadaşlarını birbirinden güzel sofralarda ağırlar, onlarla uzun uzun sohbet ederek masanınneşe kaynağı olur. Mefharet Hanım'ın sofraları Edip Cansever'in ölümünden sonra da kurulmaya devam eder, 28 Mayıs'ta Edip Cansever'in mezarına yapılan ziyaretten sonra dostları evdeki masanın etrafında onu anırlar.

İKİNCİ YENİ

İkinci Yeni'nin önde gelen isimlerinden biri sayılmasına rağmen Edip Cansever, İkinci Yeni'yi bir akım olarak benimsemmez ve "Hepimizin şiiri başka bir şiir, ortak bir kurama bağlanamayız" diyerek bu ortaklığı kabul etmez.

DOSTLARI

Gündelik yaşamında hep biraz yarılda rahatlar, neşelenir. Tömrös

ve Turgut Uyar, Memet Fuat, Metin Eloğlu, Cemal Süreya, İlhan Berk, Muzaferri Buyrukcu, Hüsamettin Bozok, Oktay Rifat, Selçuk Baran, Furuzan, Murat Belge hayatında iz bırakan dostları arasındadır.

BAKİÇİ NURİ VE REİSİN TEKNESİ

Denizden pek anlamasa da balıkçığa merak salınca bir tekne alır. Yakın arkadaşı Bakıcı Nuri "Reisin Teknesi" diye anılan bu teknede ona balık tutmanın inceliklerini öğretir. Birlikte-Hayrısızdaşçılığında çaparı yapıpbalık tutar, kimi zaman da teknede sabahlarlar.

BODRUM

Edip Cansever, yazınca güneyde bir kıyı kasabasında yaşamak istemiş, 1986'da İlhan Berk'in yardımıyla Bodrum'da bir ev almıştır. Yılın beş altı ayını burada geçirmeyi planlamış, büyük bir heyecanla yerleşmiş ancak birkaç hafta sonra ölümüne neden olan beyin kanaması yüzünden İstanbul'a dönmek zorunda kalmıştır.

DAKİKLIK

Randevularına çok sadıktır, buluşma saatine dakikası dakikasına yur; bu konuda hiç taviz vermezmiş.

İSTANBUL

Gerçek bir İstanbul tutkunudur, her yerini dolayıştı bu şehrin sokaklarını,izli köşelerini, kahvehanelerini, meyhanelerini, pasajlarını çok iyi bilir. Yakın arkadaşı Selçuk Baran'ın dediği gibi "İstanbul onun kanında akar", gittiği her yerde İstanbul'u özler, bir an önce dönmek ister. İstanbul'la kurduğu bu güçlü bağ, şiirlerinde gizlemek dahaçok yer almıştır.

SOSYALİZM

Türkiye'nin sosyalizme kalkınabileceğine inanmış ve aydın sorumluluğuyla sosyalizmi benimsemiştir. Bir dönem Türkiye İşçi Partisi'nin Kültür Bürosu'nda çalışmış da 1964'te partiden ihraç edilmiştir.

MASA DA MASAYIMIZ HA

"Yazılmasa da olurmuş" dediği ve yaşamı boyunca kurtulmadığı bu ünlü şiirini öven Ahmet Muhip Dranas'a "Benim başka şiirlerim de var" deyince; Dranas da hazırcıvaplılıkla yanıtlar: "Ben de Fahriye Ablaşırından biktım, neyapalım; herşairin biktığı bir şiir vardır."

GÖZLEM

Çok iyi bir gözlemcidir, sokaklarda gördüğü insanları, anı ve duyguları şiirine dokunmuş, isimlikleri, jestlerini izler. Etrafını görenek yaşayan, kend de bu yaşama katılan biridir.

Her şairin
bıktığı bir şiiri
vardır.

Mehmet Ali Aksoy

KLASİK (BAROK) MÜZİK

Büyük bir hayranlıkla klasik Batı müziği dinler. Haçaturyan'ı üst üste dinlemekten büyükkeyif alır, Bach, Debussy, Ravel, Çaykovski dinlemeyi de çok sever.

DERGİCİLİK

1948-1950 arasında Edebiyat Dünyası dergisinin çıkmasında destek olan Edip Cansever 1951'de Alp Kuran ve Salâh Birsel'e birlikte Nokta dergisini çıkarır. Dergi ancak sekiz sayı yayımlanabilir.

RESİM

Resmekarşı özel bir ilgisi vardır. Özellikle 20. yüzyılın başlarında yetişen modern ressamların eserleriyle çok ilgilenir. Chagall, Kokoschka, Kandinsky'nin röportajıyken kitaplarına uzun uzun bakıp bu ressamlar hakkında yorumlar yapar. Burhan Uygar ve Orhan Peker sevdiği ve resimlerini aldığı ressamlar arasındadır.

ŞARKI SÖYLEMEK

Sesi iyi olmasa da hatta makamını tutturamasa da şarkı söylemekten çok hoşlanır, kendine hayli güvenerek hicaz ve kürdihicazâr makamında şarkılar mırıldanır. "Bir kendi gibi zalimi sevmiş yanıyormuş..." şarkısını dost meclislerinde yüksek sesle de söylemiş.

SAÇ

Cemal Süreya'nın dediğine göre Ispisaka saçlı bir adamdır, kimsede olmayan güzellikteki saçları hayretverici biçimde kısa sürede dökülür.

PARİS

Görmei ne çok istediği şehir. Her fırsatta bu isteğini dile getirir de önce pasaport alamadığı sonraları da türlü aksaklıklar yüzünden bir türlü gidemez.

AHMET HAMDİ TANPINAR

Edip Cansever, Ahmet Hamdi Tanpınar'ı çok sevdiği komşu teyzesi Nigâr Hanım'ın kardeşi olarak daha çocukken tanır. Evlerine gittiğinde gördüğü kitaplar ve evdeki çok sayıdaki kedi, sevimli biranı olarak unutulmazları arasına girer.

Narmanlı Yürdü'nda yaşadığı yıllarda Edip Cansever'in şiir yazdığını duyan Tanpınar şiirlerini getirmesini söyler. Okuması bittikten sonra "Bu şiirler çok güzel, hepsi de çok güzel, ama hiçbir şiir değil!" der. Şiir ve resim üzerine uzunuzun konuştukları gün için Edip Cansever, "Türkiye'nin en kültürlü sanatçılarından biriyle karıştım" diye dahi o gün anladım diyeceklerdi.

Babam kimsenin görmediği detayları görürdü. Değişik bakardı hayata. Belki de şair olmasının getirdiği bir özellikti bu.

MURAN
CANSEVER
BİRÖL

'BELKİ DE BİR SARDUNYA BÜYÜTTÜ BİZİ'

Çocukluğum, sevgi dolu bir ailede geçti. Babam çok iyi bir baba; annem çok toparlayıcı bir anneydi. Babamı ataerkil bir aileden geldiği için bizim aile bağlanımız da çok kuvvetliydi. Dengeli bir evlilik içinde, düzenli bir aile hayatı yaşayarak büyüdük. Annem seyahate gittiği zaman babam çok huzursuz olurdu, kimsenin yemeğini beğenmezdi, ben onunla meşgul olurum. Oyle bir gündü, babamı Yıldız Park'na götürdüm. Baharda, çiçekler açmıştı, etraf çok güzel görünüyordu. "Baba, etrafına hiç bakmıyorsun, ne kadar güzel çiçekler, değilmi?" dedim. O da bana kıyıda köşede kalmış bir kaktüsü gösterdi. Ayrıntıları, kimsenin görmediği detayları görürdü. Değişik bakardı hayata. Belkide şair olmasının getirdiği bir özellikti bu.

KALABALIK DOST SOFRALARI

Evimize gelen giden çok olurdu. Annemin sofraları çok meşhurdur. Babam da dost sofralarını çok severdi. Hep kalabalık bir evdi. Biz de çocuklar olarak bu duruma alışmıştık. Bir sabah kalktım, yüzümü yıkadım, okula gideceğim, baktım salondaki masada Can Yücel uyuyup kalmış... Normaldi bizim için böyle şeyler. Turgut

Büyüdükten sonra anladım ben babamın şiirlerinin kıymetini.

Uyar, Ferruh Doğan, Rauf Mutluay, Sabahattin Kudret, Firuzan ve Orhan Yolyapan, Fethi Naci, Kemal Bekir, Utku Varlık, Aziz Çalşlar, Metin Elioğlu, Ahmet Oktay, Murat Belge, Ali Ulvi, Ömer Uluç evimize sık gelen isimlerdendi. Daha sıklıkla yazılan olmak üzere Oktay Rifat... Babamın küçük bir pırıpı teknesi vardı, denize çıkarırdı, Adalar'a giderlerdi o tekneye doluşup.

PEÇETEYE TUTULAN NOTLAR

Genelde gecelerimeyhaneler de peçete kağıdının üstüne notlar alırdı. Ertesi gün okur, beğenirse tutar, beğenmezse atardı. Muhakkak sabahları çalşırdı. Tertemiz giyinip otururdu masasının başına. Ben belli bir saatten sonra ona kahve yapardım, odaya yanına süzülürdüm, sohbet ederdik. Şiirlerini arada bana da okuduğu olurdu ama daha çok anıme okurdu. Ben o yaşlarda evden nasıl kaçacağım diye bakıyordum. Gençlik... O zamanlar şiirlerinin değerini tam anlamıyordum tabii, bir de şairdenesababa olarak görüyordum onu doğal olarak. Büyüdükten sonra anladım ben babamın şiirlerinin kıymetini. Şimdi hayatımda çok büyük bir yere sahiptir tabii.

MURAT

UYURKULAK

47 YIL

1990'larda İzmir'de kafası bozuk, huzursuz, asi bir gençlerin fanzin çıkarırdı. İlk çıkarıldığı fanzinin ismi "Pero" idi. Rusça "kalem" anlamına geliyordu. Her sayısının kapakında bir şairden alıntı olurdu.

İkincisinin alıntısı Mayakovski'dendi:

"Benimle gökleri çikarılacaktır yeniden,

Hastane gibi köhnemiş erkekler,

Ekmekek gibi bayatlamış kadınlar da..."

'Pantolonlu Bulut' şirindendi. Benim o yıllarda okuduğumşirin çevirisi böyleydi. İnternette bakıtm, bu çeviriyi ve çevirmenin kim olduğunu bulamadım. Farklı çevirilere rastladım her. Neyse, edebiyatçı bir abimiz bu alıntıyı ve fanzinin içindeki diğer metinleri görünce, "Biraz fazla gençlik düşkünlüğü galiba sen," demişti. "Futürist" olduğumu söylemişti. Pek anlamamıştım ne demek istediğini.

GENÇLİĞİN DEĞİŞTİRİNİ COŞKUSU

Gençtim o zaman, kendimde ve akranlarıma düşkümdüm belki. Ama yaş aldıkça da değişmedi o hal, her inandım gençliğe, gençliğin değıştirici coşkusuna. Geçen gün çalıştığım yeni romanı okudum geldiğim yere kadar.

"Gençliktenbaşka din tanımam" yazmışım bir yerde.

Oyle, tanımam. İhtiyarlık korkutur beni. İhtiyarların çoğunda tekinsiz bir taraf var. Yok oluşun eşliğinde salınmaktan kaynaklı bir tür öfke, gençlere yönelik haset, dünyaya karşı kin. Kimisi bastırabilir bu duyguları, yakın efrağı için yoğun bir sevgiye dönüştürebilir, ama o zaman da bencil bir tedirginlik ortaya çıkarır. Etrafı hancinde herkesi düşman belleriyor, bir avuç insanı korumak uğrunakalanları kolayca gözen çıkarabilir. Mazyedadır neredeyse takıntılı bir hasretin esiri oluyor, sizi de o mazyeye doğru çekmeye çalışıyor, orada artık geri getirebilir, diriltebilir, yaşatılabilir hiçbir şey yok halbuki. Önerisi ölüm oluyor, uflu mezar. Hele iktidarsahibi ihtiyarlar kin, mazyeye yakışan bir gelecek uğruna gençlerin hayatı kolayca gözen çikarılır hale geliyor.

İNSAN NASIL BİR ÖMÜR İSTER?

Ne isterbir insan, nasıl birömür ister? Atladeve değil aslında. Haysiyetli, coşuklu, haz veren, temel ihtiyaçlara zorlanmadan ulaşabileceği, insan kardeşleriyle ve

sevdiıklarıyla barış içinde yaşayabileceği, adaletli bir hayat. İnsanların Mars gezegenine gözünü diktiği, üretim araçlarının, teknolojinin, tıbbın bunca ilerleyip geliştirdiği bir çağda hem bu memleketle hem dünyada milyonlarca, milyarlar insanın hâlâ böylebir hayatın fersahfersah uzağında olması inanılmaz. Keza, dünyanın ulaşım ağlarıyla, internetle, muazzam iletişim imkânlarıyla neredeyse bir köye dönüştüğü bir zamanda, kendi soyunu ve tarihini herkestenüstün sayanların, sınıfsal farklılıkların doğanın değıştinlemezkanunlarından kaynaklandığına inanmaların, topu topubirkacıyüz insanın zen gınlığının beş milyar insanın fazla olmasına şaşırmanın yanı sıra görmek de... İşte mesele burada aslında. İhtiyarlıkbedensel değil, zihinsel bir durum. İnsanların daha eşit, adil, özür bir dünyaya ulaşamayacağına, hiçbir şeyin değışmeyeceğine, hatta değışmemesi gerektiğine, aşka, coşkuya, dirime, neşeye, hayata değil, ölüme ve mazyeye inanmak durumu!

Adınatarıhı değışimiz dev nehrin her

"Gençlikten başka din tanımam" yazmışım bir yerde.

İhtiyarlık korkutur beni. İhtiyarların çoğunda tekinsiz bir taraf var. Yok oluşun eşliğinde salınmaktan kaynaklı bir tür öfke, gençlere yönelik haset, dünyaya karşı kin...

zaman ileriye doğru akmadığını biliyorduzartık. 20. asrın başlarında dünyayı saran muazzam iyimserliğin nasıllık korkuşu cihan harbiyle darmadağın oldu... Barbarlığın, yığınım, yok oluşun da bir ihtimal olduğunu... İnsanlığın kendisiyle birlikte bütün doğayı viran edebilecek kadar kuvvetli, kör ve aptal olduğunu... Tarihini ileriye, aydınlığa doğru hamle ettiği dönemleri olduğu kadar, yüzünü geriye, karanlığa döndüğü zamanlar da olduğunu...

İHTİYARLIĞIN YÜZÜ GÖRÜNDÜ

Adına Türkiye'değışimiz bu güzel ülkede de benzer zamanlar yaşanıyor şimdiki. Bu satırları yaz günümde yazıyorum, 23 Ekim'de... Saat 07.44, 256 dakika sonra, Aydın Kadın Doğum Hastanesi kayıtlarına göre doğduğum saat olan 11.00'de 47. yaşımı idrak edeceğim. İhtiyarlığın yüzü göründü yani. Gençken, bu yaşlarımıza geldiğimizde daha müreffeh, daha demokratik, daha özgür bir ülkede yaşayacağımızı düşünürdüm. Hatta bir umut bile değildi bu, emindim öyle olacaktı. Değil mi ki gençliğimiz vardı, değil mi ki coşukumuz vardı, elbet geleceğin Türkiye'si de daha güzel olacaktı, aksi mümkün değildi.

47 yıl... Etrafıma şöyle birkakiyorum.

Yoksulluk ve sefalet... Toplumun neredeyse her kesimini saran ırkçılık ve ayrımcılık, kulakları sağır eden savaş naraları... Kadın, çocuk ve hayvan düşmanlığı... Bitmiş bir hukuk, bitmiş bir medya, yalanın bini bir para... Ne olursa olsun yüzü kızarmayan, utanmayan, arlanmayan bunca kalifiye sahtekar, usta hırıs... Kendi bekası için koca bir ülkeyi ateşe atmakten geri durmayacağını defalarca gösteren mukteditir... Vatandaşına düşman hukuku uygulayan, mensup olduğu mezhep yüzünden savaşa yolladığı gençlin cenazesine katılmaktan imtina edecek kadar yüreği nefretle taşmış bir devlet... Dimağıyla, ruhuyla, vicdanıyla, tepeden bırnağa hızla tükenen, çürüyen, kokuşan bir memleket!

ZURNANIN ZİRT DEDİĞİ YER

Peki hiç mi ümit yok?

İşte zurnanın zırt dediği yer burası...

"Ümit yok" değışimiz andır aslı ihtiyarlık.

Aşkdan, aydınlıktan, gelecekten, gençlikten ümidi kestirilmiş yerdin.

47. yaşına 212 dakika kaldı ve benim o cevabı vermeye hiç niyetim yok.

Çünkü, büyük şairin, Ahmed Arif'in de dediği gibi:

"Düşüncüler de var bu havalarda

El ayak buz kesmiş, yürek cehennem

Ümit, öfkeli ve mazhun

...kadar namuslu..." ✨

ECE

TEMELKURAN

Palermo'da dünyanın bütün kederi sokaklarda dolaşıyor,
dünyanın bütün renkleriyle birlikte.

İNSANA İNSAN DEMEK NE ZOR

Sağ olsun, Palermolular bana fahri hemşerilik verdi. Nedeni de üç aşığı beş yukarı ömrümüzü millet Mersin'e giderken tersine gitmeye hasretmiş olmamız. Ya da şöyle diyelim; birileri düşmanlaştırılınca, zalimliğin hedefi haline getirilince insanın yanında yer alıp insanın hikayesini anlatmak. Aynı zamanda İtalya'nın eski Adalet Bakanı da olan Palermo Belediye Başkanı Leoluca Orlando çilgin bir adam. İtalyan hükümeti "Bırakan mülteciler, göçmenler denizde boğulsun" derken o Palermo şehrinin lideri olarak "Yok öyle dava, insana insan gibi davranılır" deyip gelen gemileri geri çevirmeyi reddediyor. Üstelik başka ülkelerdeki gibi insanları büyük bir yere istif balığı gibi dizmek de yok. Gelenler küçük gruplara ayrılp yerleştiriliyor ve Palermolularla iletişimde olmaları sağlanıyor. Bu yüzden Palermo'da sokakta dolaşınca bütün dünyayı gezmiş gibi oluyorsunuz, bilhassa Afrika ve Suriye'yi. Hemşehrisi olmaktan mutlu oldum veihasil. (Bir anahtarfilan verilir diye bekliyordum ama vermediler, bir tek ona canım sıklı. Hatta şakasını da yapacaktım "Doğru anahtar mı?" diye. Yapamadık o zevzekliği hasılı). Ama yine de bu şehrin sanat bir parçası olmak güzel, çünkü geçtiğimiz aylarda bir konuşmaçıncı gittiğim İsviçre'nin Bern şehrinin tam ziddi.

KARTPOSTAL GİBİ ŞEHİR

Bern, güzelliyle dillere destan bir şehir. Güzellik deyince de işte dağlar, dereler... Kartpostal gibi bir şehir ve bu yüzden olmalı insanlar da kartpostal insanlarına benziyor. Herkes sarışın, herkes temiz pak giyinmiş, herkes gülmüyor. Birkaç gün geçtikten sonra sordum, "Mülteciler nerede?"

(Çünkü, evet dert peşindeyim.) Meğer mültecileri şehrin çok uzağında bir kampa yerleştirmişler ve akşam 7'den sonra kamptan çıkmalarına yasak getirilmiş. Şehirde yaşayanların insanları da kamptakilerle iletişim kurması neredeyse imkânsız. Bir şehri kartpostal gibi "temiz" tutmanın bedeli bu çünkü, "pis" şeyleri saklamak, "kötü" şeyleri gözden irak bir yere depolamak. Palermo'da ise dünyanın bütün kederi sokaklarda dolaşıyor, dünyanın bütün renkleriyle birlikte. Bazılarına göre "hiç Avrupa gibi değil" yani.

'AVRUPALI HAYAT BİÇİMİ'

Bugünlerde İngiltere Avrupa'dan ayrılmaya çalışıyor canla başla. Avrupa Birliği de mültecilerle ilgili yeni çözümler arıyor ya da arıyormuşgibi yapıyor. Son icatları "Avrupalı Hayat Bıçımı". Avrupa'nın en yetkili ağızları böyle bir şey tanımlayacaklarını ve bunu koruyacaklarını söylediler. Allah selamet versin.

Palermo'daki bir müzeyi gezerken aklıma bu "Avrupalı Hayat Bıçımı" meselesi geldi.

Avrupa'nın ilk yazılı anlaşmasını gördüm müzede. İlk dilde yazılmış, Yunanca ve Arapça. Kaç Avrupalı biliyor bunu acaba? Bern'de gülmüşyeyerek dağlara çıkan, komple şortlu ve sarışın ailelerden kaç?

AVRUPA O KADAR DA AVRUPALILI DEĞİL

"Avrupa neresi?" meselesi çok uzun mesele. Ama benim için en aydınlatıcı kaynak, yeni arkadaşım, Fransız yazar Mathias Enard'ın "Pusula" romanı oldu. Muhakkak okuyun. Hele ki bugünlerde Avrupa'ya yolunuz düşerse çok havanız olur.

Avrupa'nın nasıl sadece bir tahayyül olduğunu anlayabilir ve onlara anlatabilirsiniz.

Enard kitapta Batı imgesinin Doğuyu, Doğu imgesinin nasıl Batı'ya doğurduğunu anlatıyor. Müzede gördüğüm belgenin fotoğrafını çektim, ona göndermek için. Ama zaten romanda buna benzer çok bilgi var, Avrupa'nın o kadar da Avrupalı olmadığını anlatan.

İNSANA İNSAN DEMEK

Bunları söylerken üç yıl önce Karlsruhe'de katıldığım bir akademik toplantı geldi aklıma. Mühimlerin en mühimi bir profesörün alkışlarla karşılanan konuşması şöyle bitiyordu:

"Hiç anlamıyorum neden bir ada kiralayıp bütün mültecileri oraya koymuyoruz!"

Cevap konuşmasında o kadar sinirlendim ki sesim içime kaçtı. İnsana insan demek ne kadar zorlanılması beni her zaman nefessiz bırakmıştır. Hem Avrupa'da hem Asya'da.

EN SON SAVUNMA HATTI

Bunları söyledikten sonra, şimdi konuya gelelim. İnsana insan demek sınırlar canla çizilirken o kadar kolay olmayabilir. Hatta bazen sadece İnsana İnsan dediniz için başınıza belaya girebilir. Oysa bu insanlığın en son savunma hattıdır. Bu savunma hattı parçalandıktan sonra geriye ne savunulacak bir şey kalır ne de kaybedilecek bir şey.

Bugünlerde yine ve pek çok kez olduğu gibi güzel Türkçemizde bazı insanlara insan demek yasak. Bu, resmi bir yasak değil ama dayak da yiyebilirsiniz yani. Hatta başınıza daha fena şeyler de gelebilir.

Şunu hatırlayın: Millet Mersin'e giderken tersine giderler yalnız değildir. Biz, insanlık tarihi boyunca uzanan bir zincirin halkalarıyız. Çok kırılmış olabiliriz ama doğmaktan vazgeçmiş değiliz. Böyle düşünün işte. Lütfen. ✨

Millet Mersin'e
giderken tersine
gidenler yalnız
değildir. Biz, insanlık
tarihi boyunca
uzanan bir zincirin
halkalarıyız.

Bir Dostoyevski kahramanına dirsek
çürütecek meşhur soru geç antik çağda
Boethius tarafından da sorulmuştu:

Masumlar niye acı çeker?

AVLONTU

İyilik ve merhameti sınırsız olan Tanrı'ya
İrağmen, dünyada bunca kötülüğün
nasıl var olabileceği, dinler gibi felsefe ve
sanatın da cevap aradığı çok eskibir
soru. Asırlar boyunca bu muamma
iyilik, kötülük, seçme özgürlüğü, hür
irade, kader, şeytan gibi meseleleri
beraberinde getirdi. Yaşamın anlamı,
çelişkisi, esrarı hep buradadıgımlendi,
çözölebildiyse orada çözöldü ve yollar
hep aynı noktaya çıktı. Bir Dostoyevski
kahramanına dirsek çürütecek
meşhur soru geç antik çağda Boethius
tarafından da sorulmuştu: Masumlar da
acı çeker, niye!

Batı Roma'nın dağılmasından sonra
yaşamış soyul bir Romalı olan Boethius,
İtalya'nın "barbar" kralı Theodoricus
sarayının entelektüellerindenidi.
Gerçi imparatorluğun bir gecede
çöktüğünü, uygarlık ve vahşetin hazine
karşılaşmasından barırlan bir
anda galip çıktığını
düşünmek mazoüst
romantik muhayyileyi
beslese de tarih
gerçeklik pek öyle
keskin görünümüyse.
Sınırlar her anlamda
geçilmiş, iki dünya
birbirine karışmış
çoktan. İçlerinde
Roma ordusunda
generalliğe kadar
yükselmış askerlerin
de bulunduğ
barbarlar Roma'nın
kurumlarını da
yasalarını da
yıkmaktan çok
onunla bütünleşmeye
hevesliydiler meselâ. "Çöküş"
tablosunda romancı muhayyilesini
memnun edebilecek şey Roma'nın
son imparatorunun da -ilk kralı gibi-
Romulus adını taşıması olabilir lakin
onun da babası bir müddet Attila'nın
yazmışlığını yapmıştı. Söylemek
istediğim, safkarsayistik kitaplardadır
hayat ise geri akar. Ama yine de zamanın
ve mekânın bir köşesinden başımız
uzatabilecek bir zindanın taş ağırlında
ölümü beklerken felsefe tarihinin en
dokunaklı eserlerinden birini kaleme
alan Boethius'un hayatından trajik
karşıtıklar olduğunu göröbiliriz. İkbalden
ıdbaradüşün, bizzamanlar mutlu
olduğünü bilmenin en büyük felâket,
düşmanadonüşün bir dostun en
büyük kûbelâ olduğunu farkeden Boethius
vatanhainliğile suçlanmış ve kendisi
bu suçlamayı reddetse de cezası kral
tarafından onaylanmıştı.

Ölümü bekleyen bu adam son
günlerinde teselliyi kırılan papirüs
üzerine yazdığı kelimelerde aramış,
hücrelerinde aniden beliren çok güzel
bir kadın suretinde kurguladığı felsefe
ile dertleşmesinin bir dokümanı olarak
Felsefenin Tesellisi'nı yazmıştı (çev.
Çiğdem Dürüşken, Humanitas, Kaba-
la Yay., İstanbul 2014). Boethius, yaslı
onlara avuntuyu, zulme uğramışlara
göksel mutluluğu vaat eden bir
peygambere inanıyordu, Hristiyan'dı.
Ancak felsefenin verdiği tesellide
kelimeler ve kavramlar incil'den
ziyade antik felsefenin dünyasından
gelir. Sayfalar boyunca Boethius
anlamlandırmaya çalışır: İyiler ve
doğrular niye haksızlığa uğrar? İşte
kendisi, hiçbir suç işlememiş halde
hücrelerinde ölümü beklemektedir.
Tanrı varsa, kötülüklerden
kaynaklanmaktadır? Tanrı yoksa, iyilik
nereden gelir? Kötülük niye cezasız
kalır? Bu işin iç
yüzünü bir anlasa,
yazısına katılması da
kolaylaşacaktır.

Güzel felsefe, bir
bir dereden su
getirerek, manzaraya
bir o açıdan bir bu
açıdan bakarak sıralar
tesellilerini. Yeni
Platoncu gelenekle
irtibatlı bu tanidik
görüşler dünyevi acıyı
katlanılır kılmak adına
ruhu mükemmel bir
li'ye bağlamaktan
yanadır. Neticede
"Zor görünen her
kader ya sınar, ya doğru yola sokar ya
da cezalandırır", bu dünyadayırdından
uzak kalan ruhun sağ salım geri dönmeye
gerekir, var olan her şey bir'dir vs vs...
Eğer öyle olmasa "Hangi tanrı bunca
büyüksavaş çıkarır iki doğrusarasında?"

İyi ama bunlar soyut kelimelerdir, acı
ise somut. Ateş yakar, kılıç keser, kemik
kırılır neticede, tağn açtığı yara şirden
sorulmaz. O halde dünyevi acıyı geçersiz
kılalabilecek tek şey dünyevi olmayan bir
alana geçmekle mümkün olabilir, şifreyi
değışirmek, alfabeyleyi sesler, ki gate
yeni sözcükler eklemekle. Asırlardır
ermek, aşmak deniyor buna. Akıl almaz
ışkenlerle öldürölröken Boethius
gerçekten müteselli mi idi? Kelimelerin
zamansızlığına erelmemişiydi?
Gözünde de böyle cömert miydi? Bunu
bir kendisi bir de Tanrı bilir. Bizce kalan
Felsefenin Tesellisi. ✱

Klasiklere yarasır bir romantizm, rüzgârta bir aşk hikâyesi.

Avrupa'nın en önemli yazarları arasında
yer alan Angela Nanetti'den, ABD,
Fransa ve İtalya'da önemli ödüllere
değer görölmüş çarpıcı bir roman!

Adalı insanla kenti insanın varolus biçimlerini yalın
ama gücü bir dille öyküleştiriyen yazar, gençliğin
girdabında sevgiye, tutkuya ve aşka dair bir arayış
yolculuğu anlatıyor. Modern zamanların hızına inat,
umut dolu bir bekleyişle, farklı dünyaların uzaklığına
evrensel bir sevgi diline karşı çıkıyor. Nanetti'nin
muhteşem betimlemeleri, okuru hayalle gerçeğin
iç içe geçtiği, büyüli eğzilerin arka fonunda hiç
eksilmediği bir adaya davet ederken, klasiklere
yarasır, özlenen bir romantizm sunuyor.

MISTRAL

Angela Nanetti

Türkçesi: Nilüfer Uğur Dalay

Angela Nanetti'den,
umuda, sevgiye ve
kabullenişe dair
sıradışı bir roman...

KUYRUKLUVİLDİZ
EKEN ADAM

"BİR BEHZAT Ç. HİKAYESİ"

SİYAH CAM

EMRAH
SERBES

Yenilenen Ankara Emniyet Müdürlüğü binasını 15 Temmuz törenine yetiştirmek için alelacele açılmıştı. Dış cepheye bakınca her şey tamamdış gibi görünüyordu ama içerisi yaşıldır şantiyeyi andırıyordu. Binanın derinlikerinden yükselen matkap ve çekiç sesleri günlük rutinin parçası olmuş, her tarafla ağır bir boya kokusu simnişti.

Başkomiser, siyah camlı sorgu odasının karşısındaki bölüme olay yeri tutanaklarını okuyordu. Ziyaretlerini gasp ettikleri 62 yaşındaki Fethiye Çınar'ı yalnızca yaşadığı evinde öldürmüşler. Kolundakibilezikleri çıkarabilmek için de elini bileğinden kesmişlerdi. 48 saatir uykusuzdu. Kaş ocağının elektrik bağlantısı çalışmıyordu. Nedenyle ikide bir kesildiğinden çamur gibibir hazır kahve duruyordu önünde. Behzat Ç., Cinayet Büro Amirliği'nde başkomiser, hayata karşışışılana suçlar uzmanı. Sonu düş kırıklaşan bekleyleşlerin yorgunu ve 4207 sayılı Tütün Mamülleri Kanunu'nun başdüşmanı, bir 216 yakıp derin bir nefes çektiki cigerlerine. Aradan yıllar geçmişti, sevinmemişti, kızmamıştı, gülmemiş, insanı sersemleten bir acıyla, yüzü o acıyla biraz daha anlam kazanmış, beklemişti öyle. Ve kan gölünün ortasındaki işini yapmaya devam etmişti. Şimdi ne mutlu yude ne de bütünyle mutsuz, ne umutlu yude ne de bütünyle umutsuz. Biraz yorgun, biraz bıkkan, biraz anlamış, biraz da delice bir ifade vardı yüzünde. Biraz da o eski usul adamların dokunaklı havası. Her şey değişirken değişmeyen bir bakış, acı bir tını ve birkaç şey daha...

Harun odaya girdi, yanında 45 yaşlarında gösteren bodur bir adam vardı. Behzat Ç. adamin çapır yüzüne, eti burnunave özellikle kalın bileklerine dikkatle baktı, "O sefersiz bu mu?" diyordu.

"Yok amirim," dedi Harun. "Bu bizim Mustafa Usta. Sen niye burada oturuyorsun?"

"Nerede oturayım, her yer yıkılıyor."

Usta, yüzünde alıngın bir tebessümle kartını uzattı. "Mustafa Soykan," dedi. "PVC Kaplama ve Cam Sistemleri. Bu sistemlerin Ankara'daki yetkili bayisi biziz, yerimiz Pırsaklar'da, bizden başka bayisizim diyen varsa yalan söyler."

Behzat Ç. elinde kartı çevirip çevirdi, "Adam nerede?" diye sordu Harun'a.

"Ben de oraya geliyorum ağbii," dedi Harun. Siyah camın önüne yürüdü, telsizın anteniyel kafasını kaşıyordu. "Şimdi Mustafa Usta," dedi. "Bu montaj yapan adamlarda omega eksikliği mi var? Bu adamlar ağır gerizekalmi mi?"

Mustafa Usta'nın kaşları çatıldı, sırtı dikleşti, "Ayyıp oluyor," dedi. "Montajı bizzat ben yapıyorum. Kendimi bildim bileli PVC sektörünün lideriyim."

Harun derin bir nefes alıp telsizın anteninalarına baktı, "Usta," dedi. "Biz de kendimizi bildiklerimizle"

cinayet sektörünün içindeyiz. Böyle siyah cam olmaz"

Mustafa Usta avcunun içiyle cama vurdu. "Ne var ki?" diye sordu şaşkınca. Pantolonunun sağ cebine takılı mezurayı çıkarttı, cama dayayıp ölçüm yaptı, "Bir milim kayma yok. Bir milim kayma varsa ben bu mesleği bırakırım."

"Bırak!" diye çıkıştı Harun, "Burasi siyah camli oda. Biz sorguladığımız adami göreceğiz, adam bi zi görmeyecek. Şimdi oradaki adam bizi görüyor tamammı? Oradaki şerefsiz, sikini taşığına denkleştirmiş, senle tartışmamızı ilyiyor iki saatir. Cami ters takmışın."

Açık açık
konuşmak
belki acı verir
ama zamandan
tasarruf
edersin.

Behzat Ç., Cinayet Büro Amirliği'nde başkomiser, hayata karşı işlenen suçlar uzmanı. Sonu düş kırıklaşana çıkan bekleyleşlerin yorgunu ve 4207 sayılı Tütün Mamülleri Kanunu'nun baş düşmanı, bir 216 yakıp derin bir nefes çektiki cigerlerine...

"Adam orada mı?" diye sordu Behzat Ç. sinirle.

"He ağbii," dedi Harun. "Nezarethane de boya işi vardı, buraya kapattım."

"Ne olmuş boya işi varsa!"

"Tiner kullanıyorlar, nezarethane de herkes kafayı buldu, bu adam bize ayaklızım."

Harun kapıyı anahtarla açtı. Sorgu odasında, 20 il yaşlarda, ademelməsi belir gın, yanakları içeri çökmüş, zayıf, sarı benizli birioturuyordu. İçeri girerler görünce mavi gözleri korkuyla büyüdü, oturduğu sandalyede kaçmak ister gibi gerilekti. Behzat Ç. olayyeri fotoğraflarını önüne atıp kışısına oturdu,

bakışları sabit ve sertti. "Sananipe Patpat diyorlar" diyordu.

"Memur ağbi ben boğuluyorum," dedi Patpat. "Bende panik atak var. Bende ruh hastalığı var. Ben kapalı alanlarda fazla kalamıyorum."

"İyi de senin bundan sonraki hayatın kapalı alanlarda geçecek zaten" dedi Harun. "Yavaş yavaş alışmaya bak."

Panikle bağırıp Patpat, "Ağbi gözünü seveyim ben ne yaptım ki!"

"Sus lan!"

Kapının eşiğinde durmuş, söze girmek için firstat kollayan Mustafa Usta, "Yalnız bize böyle bir bilgi verilmedi camı takarken," dedi.

"Ne bilgisiz usta! Neyin bilgisi verilecek. Bak bu katil! Bu başkomiser! Bu da camı! Bu bunu göreceksin. Bu bunu görmeyecek. Aradaki camı da ona göre duracak. Bu camı çıkıp baştan takılacaksn."

"Memur ağbi ben kimseyi öldürmedim."

Patpat, Harun'dan umudu kesmiş, Behzat Ç.'nin gözlemlerin içine bakıyordu, tutuklanma korkusunu, içine derin derin işlediği beliydi. Bir şey söylemedi başkomiser, derişğini masaya dayadı, elini yanağına yaslayıp Patpat'a bakmayı sürdürdü.

Mustafa Usta, dudaklarını sıkıms, Harun'u düşmanca

süzüyordu, burundan soluyordu. "Birincisi," dedi. "Bana bağrım! İkincisi camı çıkarırsak garantisi gider."

"Kullanmadığımız camın garantisi nasıl gider?"

"Bunlar özel üretilen, taktin içkından yok. Paketi açtık montajı yaptım ni iş bitirdi. Garantisini bulduğün yerde."

Harun bir elini masaya koyup gözlerini kapatmış, diğer eliyile başını sıvazlıyordu. Gülmüyemeye çalıyorsa ama başaramıyordu. "Ağbi sen de bir şeyler söylese ne der gibi baktı Behzat Ç.'ye. Başkomiserin ellerini ensesinde kenetlemiş Patpat'ı inceliyordu hâli, "Sana niye Patpat diyorlar?" dedi yine.

"Bizim mahallede belediyenin voleybol sahası vardı memur ağbi, beton saha. Küçükken arkadaşlarla voleybol oynardıkçaşkımlar, ben çıplak ayakla oynardım. Ayaklarım pat pat ses çıkardı. O yüzden adam Patpat kaldı."

"Niye çıplak ayakla oynuyordun?"

"Mecburluktan ağbi, Yokluktan. Ayakkabılarım eskimesi diye. Anam öldü. Babamı hiç gormedim. Garip büyüdük."

"Şimdi usta," dedi Harun, elini yüzünden geçirdi, derin bir nefes aldı. "Sen simla buluşak makinesinin yerine çamaşır makinesini takıyorsun, çıkart baştan da deyince de garantisi gider diyorsun. Peki beñ ne yapacağın vatandaş olarak, çamaşır makinesinde buluşak mı yıkayacağım? O zaman garantiri kapsamında mı olacak?"

"Bunlar beyaz eşya değil, kırılabilir eşya. PVC. Bunlarda montaj bir sefer olur, benim ikinciyi yettim yok."

"Hanı yetkili bayii sendin lan," dedi Behzat Ç..

"Ben Ankara bayisiyim. Bölge bayisine sorun lazım."

Başkomiseri ayağa kalktı, "Git sor o zaman," dedi. "Bizim camımız düzgün takın kardeşim!"

Harun nihayet kendisini anlatan biri çıkmış gibi iç geçirdi, başını öne arkaya salladı.

"Niye kızyorsunuz ki! Garanti şartnamesi neyse ben size onu söyledim."

"Hâlâ garanti diyor ya!" diye bağırıldı Harun. "Kullanmadığımız camın garantisi niye gitsin? Bizim suçumuz ne! Biz mi bombaladık lan emniyetle darbe geçesiz! Biz mi yitkili buraları! Darbe darbeden önce Köpek Eğitim Merkezi ne sürmüşlerdi. Köpek mamarların tadına bakıyorduk anımla, köpekler ıshal olmuştu, nedenin anlamaya çalışıyorduk. Bir bakıtık havada jetler uçuyor, Gölbaşı'na, dibimize bomba yağıyorlar. Köpekler dolye döndü, bize saldırdı. En güvendiğimiz köpekler bizi sarı darbe geçesi. Ki ay sonra emniyetle polis kalmadı dediler, aldılar bizi yine buraya. Bizim garantimiz niye gidiyor şimdi? Söyle bakalım bizim garantimizin gitmesi doğru mu şimdi?"

Usta arkasına bakmadan çıktı. Harun döndü sinirle Patpat'ın üstüne yürüdü, masaya vurdu. Patpat'ın yerinden sıçradı, Harun oturttu onu.

"Niye bileğini kestiri lan kadının? Niye sabunlayıp çıkarmadın bilezikleri?"

"Bende panik atak var. Bende ruh hastalıkları var. Benim üstüme öylelem ağbi. Bana ani hareketler yapıyorlar. Benim ikim gidiyor geri gelmiyor."

Patpat koluyla yüzünü kapayıp büzülmüş, ağlıyordu.

titriyordu. Harun bir sandalyeye çekip onun yanına oturdu. Ufak ufak dokunup "Hışt... hışt..." demeye başladı. Patpat her dokunuşunda ırkılıyor, kaçıyordu.

Yakınları bir matkap çalışmaya başladı, ses dalgalan dalgalan arasında bir uğultu gibi, helezonlar çıkarak gittiği yükseldi. Ardından derin bir sessizlik geldi. O sessizliğin içinde sanki tizi bir çığlık yükseli. Ve o an canınataktı etti Behzat Ç.'nin, birdenbire kalbini yoruldüğünü ve içinde kocaman bir çukur oluştuğunu hissetti.

Harun, Patpat'ın çenesine bastırıp kıldırdı. Patpat ellerini koltuk altına soktu, sessize ağlamaya devam etti. Harun, kendisinin beklenilemeyecek kadar saklın, tok ve kederli bir sesle, "Sabaha kadar uyudum," dedi. "Ama sen bu kadını kestiri diye deydin."

"Ağbi valla kesmedim."

"Kesmeyi unut. Önemli değil o. Bu olay o kadar önemli bir şey değil bizim için. Cinayetler içinde bir cinayet. Görünmez bile 45 30'dan başka kimse umursamaz. 45 30 bile o kadar umursamaz."

"45 30 ne ağbi?"

Karısndaki başkomiserin telsiz kodu. İkizimiz baktığı dosyaların kodu da 45 30. Biz bir olayı aldık mı, o dosya kıyamate kadar 45 30'da kalır. Kıyamet koptuktan sonra tetsiz kodları baştan dağıtılacak, o zaman kim bakar, Allah bilir. Biz de işi birakacağız o zaman, obur tarafa teslim edeceğiz elimizdeki dosyaları. Ne dyordum... Şu ölen kadın... Kaç yaşına gelmiş zaten, yaşayacağını yaşamış. Biraz da kırık çikymış, olan olmuş. Kadının bir önemi yok, çektiği acımı bile fazla bir önemi yok. Bunun daha beterini çözümlüleri yapıp gördük. Bunlar olağan şeyler. Neyse... Ben olay yerinden gese içe doğru yürüdüm, eve gittim. İnsan yorgun argın eve gidince ne yapar, yatağa uzanır, çok affedersen hanımına sarılır değil mi? Sonuçta bir ailesin sen. Ben de öyle yaptım. Hanım uyandı, beni göğüsünden itti, ne dedi biliyor musun? Şampuan aldın mı, ded."

Harun çeketinin yan cebinden, kare kutuda, küçük bir şampuan çıkartıp demir masanın üstüne koydu. Behzat Ç., masada parmaklarıyla trampet çalıyor, gözleriyle Patpat'ı tartıyordu sür dürüyordu. Sanki uzun zamandır aradığı bir hakikat onun yüzünde gömülüydü.

"Kadının cesedini gördüm ya," dedi Harun. "Kan içinde kalmış, saçları bile pelte gibi olmuş, yapışmış haliye. İşte tam o an şampuan almam gerektiği geldi aklıma. Üç sokak ötede bir nöbetçi eczane vardı, bir koşu gittim, aldım şampunu. Peki, hanım ne dedi biliyor musun? Teşekkür ederim mi, afenir mi, hayır, bu şampuan mı aldın dedi. Söylesen 'bu'yu bulgula, dudaklarını büzü, yurgulayabiliriz kadar vurgula" bu'yu. Sanki bu şampuan, işte bu ölüme duran, dününen en içreç şeyiydi."

Behzat Ç., bir 216 yaktı, keskin ışınlı altındaduman katı bir nesneymiş gibi yükseldi.

"Ağbi bana da bir sigara verir misin?" dedi Patpat.

Behzat Ç., başını iki yana olumsuz biçimde salladı.

"On aylık bir oğlum var," dedi Harun. "İsmi Merkez."

"Allah başıslasın," dedi Patpat.

"Şağ ol. Şampunu ona aldım. Sonuçta bir tane oğlum var. Paraya kıyma en kalitesini aldım şampunu. Neden? Çünkü bu dedim? Çünkü bu şampunu mi kullanmış. Bu bir şey bilmiyormuşum, çocuğa gitmişim kelliş şampunan almışım. Alakası yok, bak ne yazıyor üstünde, yoğun saç dokulmesini karşı"

"On aylık bir oğlum var," dedi Harun. "İsmi Merkez."

yazıyor. E bizim oğlanın da saçları seyrek doğuram, anlarıyor. Bebe sampaanı almam gerekiyor. Eşyleyin mi dedim? Bebe sampaanı diyor? Hayır. Böyle şeyler söyleyene gerek yokmuş, ben çok ilgisiz bir babayımın. Oyle söyleyince bağırın çağırın bızaz, ne dedim hatırlıyorum. Böyle boğazma bir şey tıkmamış, domuztun, onu atmam lazımdı tam mı? Ses duyunca Merkez uyandı, ağılamaya başladı. Hanım da yüzüne iğnerekek baktı. O bakış nâsl anlattım, soğuk bir bıcağ gibi. İnsan kârsının onu yüzüne iğnerekek bakması ne demek biliyor musun? Bilemezsin, çünkü belkârsı ama koyaım, belkârsı ve sapkısı. Bir adam şır kârsının onun yüzüne iğnerekek bakmasından ötürü intihar edebilir. Öğün öğren tamam mı? Bugün benden bir şeyler öğrenmeye. Bu sabah Harun Sınanoğlu'ndan bir şeyler öğrenmeye. Bu fırsatı her zaman bulamazsın. Kadını niye öldürdün lan!"

"Ekmeğ çarpsın öldürmedim."

Duvara inen bir balyozun ses duyuldu elinde, sonra bir daha, arka arkaya devam etti böyle. Harun çeketini çarpıp sandalyenin arkasına atı, gömleğinin kollarını katlayıp derselekincekti. Patpat'ın başına eğildi, lüzumsuzlun içinde vahşi bir öfke vardı, 'Merkez zabına kadarağlayıp durdu,' dedi. "Başında bekledim, ağılama Merkez, ağılama dedim. Ama susmadı. Sonra hanımı seyretnmeye başladım, Merkez'i pışpışlatın. Bana hâla kan dısmıyaymış gibi bakıyordu. O zaman ona dedim ki, senden nefret ediyorum. Oysaki oandan nefret etmiyorum. Seyriyorum onu, severek evlendim. Bak burası muhim, kimseyi unutmak için değil, severek evlendim. Ama bu sevgim öldürüldü."

"Ağ bi banyarın neden anlatıyorsun?"

"Bir şeyler öğren diye anlatıyorum, bu amma kodumun hayatında, şu boş kafana bir şeyler girsin diye anlatıyorum. Kadının kârsına neyle vurdu lan!"

"Yok ağbi öyle bir şey."

Öndeki lamba cırdımaya başladı, pat etti ve birden söndü. Behzat Ç, dibine geldiği 216'yı karton kaldırı bardağının içine attı, çet etti izmarit. İlk arkaдан vurunca Behzat Ç, nin yüzü gölgede kalmıştı. "Bilezikler nerede?" diye sorduray karanlığın içinde. "Parayı ne yaptın? Üstünü nerede değiştirdin? Bunları tek tek düşün. Bunları hepsinin cevabını tektak alacağım senden. Yoksa bu odadan çıkamazsın."

"Çkamazsın deme, korkuyorum."

"Kork! Öldürdüğün kadını da korkuyordu."

"Kimseyi öldürmedim."

"Seni evden çıkarken görmüşler."

"Doğrudur. Ben o evlere uğruyorum her akşam. Çöpleri var mı diye soruyorum. Çöpleri atıyormu."

"Öğün sen kârsan belediye misin? Milletiñ copünü niye sentopluyorsun?"

"Meccuburların! İ lraya topluyorum. Çöp konteynrları yokusta biliyor musun? Yokuşu çıkarıyorm. İy kötü ekmeğ paramız çakıyormuz, ana yok baba yok, garip büyüdük ama ben bu yaşma kadar hirsizliknedir bilmişim."

"Seni üstü başı kanlı gömüşler o gece."

"İşte o yalan! Kim diyorssa günahı bönüm. Ama ben bu olayı kimin yaptığını gördüm. Ben de o kimin yaptığını gördüm."

"Ben her akşamki gibi gittim, kapıyı çaldım çöpleri atmak için. Kapıyıorta boylu, esmer, sakalı bir adam çıktı. Dedim Fethiye TeYZe evdeyok mu? Yok dedi, memleketi gitti, ben yeğenim. Çopunuz var mı, dedim. Yok dedi. O ara içerden gürlütlük geldi."

"Ne gürlütlüğü?"

"İki kaç seşer. Herhalde içerde biri daha vardı. Kulak kabartayım dedim ama hemen kapatırlar kapıyı yüzüm. Şüphelendim, bir köyöge çekildim, bekledim biraz. İçerden 'Mahmut neredisin' diyebir ses geldi. Sonra sesler kesildi. Ben de gittim. Daha önce de söylemeye çalıştım bunu memurlara ama benim kimse dinlemedi. Ben Fethiye TeYZe'i severim, niye öldürüyor? Çoçukken bana ezik domateslerden verirdi, ekmeğ verirdi. Bir sefer el falma da baktımsı, Allah yüzüne gülüyor demışti, yeti senelik sıkıntı n bane beneteke demışti. Çok güzel bir esmerle evlenecaksın, kız çocuk babası olacaksın demışti. Kalabalık bir ailen olacaktı demışti. Bedava baktımsı falına, kimseye baktmaz. İy parakazanyordu bu fal işinde, Ulus ta, Dışkapıda, bütün mekânlarda fal bakar, nazar bôzardı. Çekemeyi de çoktu. Duyduklar herhalde kazandığı parayı, taktı eller, evleri buldular."

Behzat Ç, arkasına yaslanıp ellerini ensesine birleştirdi, tavana seyretnmeye başladı. Zihinde Patpat'ın söylediklerini tartıyordu. Tutarıldı söylediklerini. Öyle de yeterli gelmemişti başkomsire, "Patpat," dedi kasıkla. "Açık açık konuşmak belki acı verir ama zamandan tasarruf ederisn. O yüzden baştan söyleyeyim, seni hiç gözm tutmadım. Sende her türlü pışpıştı yapılabilecek potansiyel vardı. Anan yok, baban yok, başına ne geldi biliyormuz. Bıraz da hayat zorluyor, doğağ şeyler bunlar. Ama ben bir lira için adam öldürecek birini gördüğüm zaman asla unutmam. Ve senin gibi tipleeri görsen kendimi rahat hissedirim, dostlarm arasındaymiş gibi, olamam gereken verdemiş gibi. Belki bu cinayeti sen ifşedim. Olabilir. Her şey olabilir. Ama belki yarım akılma başka bir şey gelir o zaman seni bulurum Patpat. Üç gün sonra bir şey hatırlam, gelir seni yine bulurum. 10 sene sonra bir gece kafamda bir şimşek çakar, cehennemin dibinde olsan gelir seni yine bulurum Patpat. O yüzden şimdi söyle, söyleyeceğın bir şey varsa hemen söyle."

"Yok. Ben bir şey yapmadım."

Akbaba, sarsak adamlara sorgu odasının diğer yanına girdi. Çevrede bir terslikolduğunu sezmiş, anlamak ister gibi sağa sola bakıyordu. Yanında 30 yaşlıydı, tombulca bir kadın vardı. Behzat Ç, aceleyle kaktı, kapıyı açtı.

"Aga o taraf niye gözükmüyor?" diye sordu Akbaba.

"Camı ters takmışlar."

Akbabaodaya göz attı, "Bu Kâmil de mi buradaydı," dedi.

"Haa..."

Akbaba'nın suratından insanın içini acıtan bükün bir gülüş vardı, Behzat Ç, 'nin kulağına yaklaştı, "Bu kadın bunu kan içinde görmüş ama teşhis etmek istemiyor," dedi.

"Neden?"

"Korkuyor. Daha beter korkutur zorikna ettim. Şimdi nasıl yapalım, kadın buraya alıp da ben deşyöyü da kârşya koyalım mı?"

Şukran elini ağzına götürdü, yüzü deşhetli bir hal almıştı. "Hani beni görseydik, hani beni bilmeyecekti," diye bağırmaya başlayıp kendini odadan dışarı attı.

Behzat Ç, "Gidin getirin şu kadını," deyip sinirle kapıyı kapattı. Harun, Patpat'ı yakasından tutup kaldırmıştı.

"Ağbi bende boyun fitili var," dedi Patpat.

Harun onu masanın üstüne fırlattı. Patpat yetti kapıyı sağa sümük ağılamaya başladı. Harun gitti, Patpat'ın başına çöktü, parmağıyla dokunup "İhişt hişt," dedi. "Senin yollarını skıeyim Patpat Ağılama lan! Bir sus."

"Siz beni boş yere suçluyorsunuz! Siz beni boş yere yakaçaksınız. Ben Fethiye TeYZe'i severim, rahmeti annem beni ona emanet etmişti. Bana domates verirdi, ekmeğ verirdi. Kimse, copünü vermeken o bana copünü verirdi. Bu Şukran Abla'nın kız bana işkoldu geçen sene, bana neden işkoldu dedim, gözlerim mavi dedi. Bizim mahalledeki herkes esmer, kara, benim gözlerim mav. Şukran Abla beni dövüdürtü, parassız, yolsuzsuz, kızmıdan uzak dur dedi. Şimdi bu olay olunca geleceğ ifira atıyor, Patpatı gördüm diyor. Bana niye namıyoursunuz ağbi? Ne yapıyorum, kendimi mi keseyim, kafamı duvarlara mı vurayım?"

Patpat kafasını yere vurmaya başladı. Harun onu ensesinden tutup kaldırdı, sandalyeyotturttu. Patpat tınyıyordu, ilinlemiş, hasta gözleri atış içinde yanıyordu. Sorgu odasının diğer yanında Haragaç belirdi birden. Behzat Ç, kaktı, diğer tarafeyle. Cama half sırtını döndü Hayalet'i bir kenara çekti, "Var mı bir şey?" diyorsordu.

"Yok. Bu kadın da gördüm diyor ama ne gördü belli değildi. Çektiği gürti zaten. Ben şahit falan olamam diyor. İlyce korkmuş, bu kadar korkması da normal değildi."

"Doğru"

"İhtis müdür hemen savcılığ sevk edin bunu diyor."

"Hemen mi?"

"Hemen ağbi. Başsavcı aramız dü, OHAL bitti diye fırca atms. Gözaltı süreline dikkat edin demış. E bu adam 48 saat tırtıyoyunuz, daha bile fazla."

Behzat Ç, döndü, sıyah cama baktı, Patpat'ın onu gördüğünü biliyordu, "Ne yapalım," dedi. "Belki de bir iy i o yapmamıştır. Mahmut diye birinden bahsetti, bir baktığın çevreye." Odaya girip Patpat'ın kârşısına oturdu. Ofek birinden çok yorgun, yitkive üzgün birini andırıyordu o anda.

"Ne diyolar ağbi," dedi Patpat. "Suçsuz olduğum anlaşıldı değil mi?"

"Yok," dedi Behzat Ç, "Suçlu olduğun henüz anlaşılmadı."

Akbaba da geliştiği sorgu odasının diğer yanına, telsizi kulağına yakın tutmuş, usul usul dinliyordu.

"Seni almayageldiler. Savcılığ kaçakcasın, onlar da serbest bırakacak."

Behzat Ç, Patpat'ın yüzündeki ince tebessümü gördü, bir işten kurtulmam, ucuşuyrtımsılmanın tebessümüyü de. Behzat Ç, yakından tanyordu bu ifadeyi, parmak izi kadar açık bir kanıtısayırlı du onun için.

"Ama ben seni bırakamıyorum," dedi.

"Niye ağbi?"

"Beşdakikadaşa sohbetedelim."

Tatzeneyi belli eklemesin diye ellerini kot pantolonunun altına soktu. Patpat, "Edelim ağbi," dedi. "Onlar bizi görmüyor mu şimdi?"

"Gormuyor. Bizi kimse görmüyor burada."

Sakinliğorandıtahteddi dolu bir sesle konuşuyordu başkımiser, "Seni burada öldürsem kimse görmez," dedi. "Kaına kıksam bu inşaât gürültüsünde kimse duymaz. Molozlarla beraber de atarız cesedini. Dünyadan bir Patpatı eksilir, kimsenin de ruhu duymaz. Dünyanın da bunu umursayacağını zannetmiyorum. Dünyadan bir Fethiye Cınarsıksildi de ne oldu, hiçbir şey değişmedi,yer yerinden oynamadı. En ufak bir ruh sarsıntısı bile olmadı, katil de pısmın değil. E, neden islendi o zaman bu cinayeti? Ne öğrendik? Hiçbir şey. Dosyayı kapatın, evimize gidip uyuyun. Boşa yaşadığınız tespit edildi."

"Ağbi bir sigaravere misin Allah rızasıiçin?"

"Vermem. Harun odanın kapısını kilitte."

Harun kalktı, odanın kapısını kilitledi.

"Ağbi ne kilitliyorsun?" deyip yerinden fırladı Patpat. Behzat Ç. onu omuzlarından çekip oturttu.

"Ağbi aç kapını gözüni seveyim, ağbını öpeyim. Ben kapalı alanda kalamıyorum."

"Kalama," diye bağırdı Behzat Ç.

"Fethiye Cınar da kapalıalanda kalamıyordun, bak şimdi iki metre mezarda yatıyor. Bana doğrıyru söyleyeceksin, ondan sonra açılacak kapı."

"Ben bir şey yapmadım."

Behzat Ç., Harun'a anahtarı vermesini işaret etti. İki parmağının arasında tuttuğu anahtarı Patpat'a gösterdi, ağzına attı, masafesi süyu içti yuttu.Boş ağzını açıp Patpat'a döndü, Harun da eğilip Behzat Ç.'nin ağzının içine baktı.

"Ağbi ne yaptın," dedi Harun. "O anahtarın yedeği yoktu."

Patpat'ın gözleri dehşetleacılmıştı, korkusururatinde sığıymırmış gibiydi. Birden koşup kapının koluna vurdu. Obür taraftaHayalet'le Akkaba şaşkınca bir kapıya bir de cama baktılar.

Bir şey görebilirlermiş gibi cama yaklaşıp, ellerinialtına siper ettiler. Harun, Patpat'ı omuzlarından çekip masayagetirdi. Patpat can haviyle çırpınıyordu, birden dönüp Harun'un üstüne atladı, kulağını ısırdı. Harun ao bir çığlıkıtip Patpat'ı savurdu, o acıyla gitti peş peşe iki tanevurdu kafasına. Avucunu açtı, elinde kan vardı, kulağının ucu sallanıyordu.

Behzat Ç. 216 paketinin ucundaki kâğıdı yırttı, paketi salladı, ölen gelsen sigaralardan birini dudağının kenarıyla çekti, sakince yaktı.

"Kimse bu odadan çıkmayacak," dedi. "Madem gerçeği söylemiyor, madem bu dünyada boşuna yaşıyoruz, madem bir cinayeti bitiyor diğeri başlıyor, ölen öldüğüyü kalyor, hiçbirşey değişmiyor, hiçbirşey öğreniyör, hiç kimse pısmın pısmın çıkıyor, bu dünyada bir madem, madem yine yalnız kalacağız karankta, o zaman bu odadan hiç kimse

çıkamayacak. Burada bekleyeceğizgerberene kadar."

"Ağbi beni bu odadan çıkar, ölüyorum."

"Ol," diye bağırdı Behzat Ç. "Bu odada öleceğiz. Üçümüz de bu odada öleceğiz. Bunu unutmamalıyım. Şu odakaki korkumuzu hiçbir zaman unutmamalıyım."

"Ağbi aç kapını anlatacağım."

"Önce anlat."

"Aç kapını ağbını öpeyim"

"Önce anlat, doğrıyru söyle."

Patpat elini pantolonuna soktu, donunun içinden iki tane kanlı bilezikle buruş buruş olmuş banknotları çıkardı, masanın üstüne koydu. Bütün kuvveti çekilmiş gibi koları iki yana sarkmıştı, bir yandan titiyordu, bir yandan kırkınıyordu.

"Çöpleri almaya giderken yaptım planı, gözlemden içeriyi. Paraları mutfakta kahve kutsusunun içine koyuyordun. Alt komşuyu kolyoyordum bir yandan, tatle gittiler, onları balkon demirinden çiktım gece, girdim içeri. Kafasına keserin tersiyle vurduğum sesi kesilene kadar. Paraları aldım. Bilezikler çıkmadı bir türlü, elleri şişmişti, keserle bileğini kopardım, aldım onları da. Mahallenin arkasında eski şu boruları var, beton borular. Onların içine attım kıyafetlerle keseri. Üstümü de orada gıydım. Mahmut diye biri yok, şimdi uydurdum. Çok yolsuz kalmıştımağbi, mecburluktanyaptım. Fethiye Teyzeyi ben yalan ettim."

Behzat Ç. dilinin altındanıdukağıyla sigaralıırken 216 paketine attığı anahtarı çıkırp masaya koydu, ardından bir sigara uzattı. Patpat'ı yaktı, Patpat iki masafesi yarladı sigarayı. Harun kapıyı açtı, Hayalet'le Akkaba içeriğirdi. Masanınüstündekikanlı bileziklerle paralara, Harun'un kanayan kulağına vesigaraçten Patpat'a baktılar. Olay çözülmüştuana etrafı geçici de olsa bir huzur atmosferi yoktu. Olağandı bu. İnsanların adalet diye bekleddikleri şeyçoğuklana bir mucizeder ve buna da haliyle pek seyrek rastlanır.

Behzat Ç., "Bu adam x-ray cihazından nasıl geçti bu bileziklerle?" diye sordu.

"X-ray cihazının ayarları tam yapılmamış," dedi Hayalet. "Yetkili servisi bekliyordılar, elle aradılar gıerken."

Derin bir sükknet ifadesi vardı yüzünde. Yılların birikimi, kolay kazanılmamış, bir öfke selinin ortasındaki ırı yarı sükknet.

Mustafa Usta yüzünde kendinden emir bir tebessümle odıya girdi. İçeridekileri baştan ağaya süzdü, "Sizin işinizi çözdüm," dedi. "Boğbe bayısı yeni barkod gönderdi. Cam sifirmış gibi baştan takacağız."

"Gerek yok," dedi Behzat Ç.. "Boylekalsin. Böyle dahaiyi öldü."

"Olma," diye bağırdı Mustafa Usta. "Boyle kalamaz. Boğbe bayısı yeni barkod gönderdi, camın çıkışı yapıldı, değışmesi lazım."

Harun bir eliyle kulağına kâğıt mendil bastırmıştı, diğeri eliyle Mustafa Usta'yı yavaş yavaş süpürü gibi dışarı çıkardı. Akkaba, bileziklerle paraları delir torbasına koydu, şampüana baktı.

"O kalsın," dedi Behzat Ç.

Hayalet, yeni ifadesini yazdırmaküzere Patpat'ı götürdü.

Behzat Ç., sıyah camı odada yalnız kaldı. Derin bir sükknet ifadesi vardı yüzünde. Yılların birikimi, kolay kazanılmamış, bir öfke selinin ortasındaki ırı yarı sükknet. Başında bir kara sinek dönüp duruyordu, masaya kondu. Yavaş yavaş elini kaldırdı, bekleli bir siire, elinin gelişmesi sineğin üstüne düşüyordu, duvarların üstüne. Mustafa Usta'nın üstüne. *

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://rantey.org>

(Ekim 2019, Sivri)

SELÇUK
ALTUN

Nobel'i, Balkanlar'daki Sırp katliamını reddeden vasat bir
Avusturyalı yazara sundular. İyi ki Susan Sontag bu günleri görmedi.

SEN BİL Kİ, BEN DE SEVEYİM!

"Dr.Kâzım Yavuz'un anısına ve Seyilay Yavuz için"

4886- Şehit Albay Reşat (1879-1922) devlet adamı ve yazar Ziya Paşa'nın oğlu, birikimli bir subaydı. Büyük Taarruz sırasında Atatürk'e söz verdiği saatte Çiğlipeye noktasını ele geçirmeyince intihar etmiş, galeyana gelen birliği bir saate kalmadan o tepeye sancağı dikmişti. Ailesi ve onurlu subaya Atatürk tarafından bilahare "Çiğlipe" soyadı özgüldü. Tarihçi ve araştırmacı Şerhan Günöer rehberliğinde, "Kurtuluş Savaşı Rotası" kültür gezisine katılmak için gün sayıyorum.

4887- Öncü tiyatrocu ve şair Asaf Çiğlipe (1934-1967) Ziya Paşa'nın geniş ailesinden diye okumuştum. AST Tiyatrosu'nun kurucusu olan şair "Uzak" adlı dosyasıyla 1957 Yunus Nadi Şiir Ödülü'nü kazandı ama bir kitabı olmadı. (Google'daki "Tarlabasında bir van varım bir senin yokluğun" adlı şiirini bir tadar mısınız?) 20. yüzyılın en önemli oyunu "Godot'u Beklerken" in açılış gecesinde yalnızca dört izleyicinin geldiğini gördüğünü sahneye çıkıp, "Şakin bizi yuhalamayın, sizden çoktuz, aşığı iner sizi döveriz" demiş. Beckett'in oyunu DP iktidarı tarafından, "Godot komünizmin sembolüdür" savıyla yasaklanacaktı.

4888- Soru: Maeterlinck'in son oyununu okudunuz mu? Tolstoy: Neden okuyacağım? Bir suç mu işledim?

4889- Veronika ve Venedik sözcüklerini erotik buluyorum.

4890- HADİS(E).

4891- Küresel kültürâzazı Sofokles'in (MÖ.496-406) oğulları, babalarının bunadığı iddiasıyla mahkemeye başvurup onu hacir

altına aldırıyor yeltenir. Üstat savunma yerine henüz bitirdiği "Oedipus Kolonus"ta adı oyunundan pasajalar okur, jüri onun bunamadığı kansına varınca oğulları dövülerek cezalandırılır. / Lord Byron çevresindeki yazarları bir hayalet hikâyesi yazmaları için kışkırtır. Mary W. Shelley'nin "Frankenstein"i işte bu etkinlikten doğar. / Walt Whitman'ın öncü şiir kitabı "Çayır Yaprakları" 1855'te ABD'de yayımlanır, şairin toplumdaki dışlanması gereken bir sapık olduğu ileri sürüldü. / Filozof, yazar, şair, doğasever ve eylemci H. David Thoreau'ya (1817-1862) satılmayan 706 kitabı iade edilince günliğine, "900 kitaptan mükrekep bir kitaplığım var ve 700'den fazlasını ben yazdım" diye not düşer. / Edgar Allan Poe askeri akademide öğrenciyken beyaz eldivenleri dışında çinilçilik halinde bir tören yürütüğüne katılmak isteyenine okuduktan atılır: / F. Scott Fitzgerald: "Zaragünler biristen çok fakirdir değil mi!", / Ernest Hemingway: "Evet, onların çok parası vardır."

4892- 22.08.191 Canım Kuzgun'un ana arteri lediye Caddesi'nde Nurla'ya çürüyor. Çınaraltı Cafe'den peşimize takılan kızı rüzgânı nefesi kesirlikten aklıma minik kalplerden kaldırıma taşıması karakterini izlemek geliyor. Peki ya romanlar gerçek de bu kurmacaysak?

4893- Yazarların standartta huflıkları (Bryan Hutchinson): Gün boyu plajıa gıyerler. / Yemeği unutabilirler. / Kendilerini inelihatim veren herhangi bir şeye aşık olabilirler. / Yitirmeyecekleri şey yoktur. / Devamlı bir kuşku dünyasında yaşılar.

4894- Vladimir Nabokov'un (1899-1977) cenaze

töreninde oğlu Dmitri'nin (1934-2012) konuşmasının son paragrafı: "Babamın en büyük tutkusu keleşek avıydı. Ölümünden birkaç gün önce odasından çıkarken yanaklarından süzölen gözyaşlarını gördüm. Henüz konuşma gücünü yitirmemişti, nedenini sordum, o sırada dünyaya gelen bir keleşektürünün adını verdi, gözleriyle bir daha onların peşine düşmeyeceği için üzüldüğünü anlatmak istiyordu." (Dmitri Nabokov babasının çevirmeni, müzisyen, raliçi ve profesyonel buz hokeyi oyuncusuydu. Playboy hayatı yaşad; babasının taltimatına rağmen 2009'da parasızktan onun bir bitmemiş romanını yayımlattı, fiyasko oldu. Oldüğünde o da 78'indey.)

Peki ya
romanlar
gerçek de
biz
kurmacaysak?

4895- Nilgün Marmara'dan (1958-1987) şiir şiddetinde dızeler:
-Bir siyah iris gölü yuttu.
-Artık yukselmez
-dönüyorum çünkü
-Sen bil ki, ben de seveyim!
-Ellerim:eksis cennetimin benim.
-Kızıl bir göz üzerinde dondu
-yıldızlar.
-Öğretmen hiçbir şeyi öğretiyordu.

4896- Kitap önerileri
Benim İstanbul'm - Doğan Hızlan, İBB Kültür / Meselenin Özü - Graham Greene (Çev. Mina Urgan), İ Kültür / Süheyla - Ahmet Ertoğ, Epsilon / Kızgıncı - Onur Unlu, Doğan Kitap / Aynalar Günlüğü - Salâh Bursalı, SEL / İki İbrahim, Muteferrika ve Halefi - Kemal Birelli, Kır / Kıyda Tek Başına - Selçuk Demirel, YKY / Derde Deva Randevu-2, Murat Montes (Çizgi Hakan Karatay), ALFA / En Güzel Günlerin - William Saroyan (Çev. Ece Eröglü), Aras / Bile İste - Gonca Özmen, Kırkızıkçık.

("Benim İstanbul'm"daki özyaşamöyküsel pasajları büyük bir zevkle okudum; benim için yilin en nitelikli kitaplarındadır.)

4897- Altınzade'de, 27 yıldır aynı sitede otururum. Komşumuz mimar ve fotoğraf sanatçısı Sitki Kösemen'in üstün yetenekli oğlu Mehmet, lise döneminden itibaren radardımdır. Mehmet Kösemen (doğ. 1984) Cornell ve Sabancı Üniversite'lerinde sanat okudu, Goldsmiths College'da master yaptı. Yurt dışında ödülleri kazanan bir gerçeküstücü ressam ve çizer, araştırmacıyazar oldu. KİTAP İÇİN'de başarılarını alkışlımsındır. 2018'de yayımlanan iki ciltlik "The Disappearing City"nin (Kayıp Şehir) anlatıcısı İstanbul'un apartman tabelaları seçilen 3000 tabela fotoğrafını semt bazında izlerken, izleyici zaman tüneline bir hüznünlü safiye çkıyor. (Bakırköy'de "Sefiller Apartmanı"na istiyene projeyi kotarmakaydi yeni almış, entegre sanatçının. Tabela yazıcılarından adını saptayabildiği 133'ünü animasını da takdir etti. Onları imzalamak için Eylül başında

Mehmet Ali Akgün

okumayazma evime
uğrayan Mehmet,
ay içinde BBC'nin
bir sanat belgeseline
katılmak için Londra'ya
uçacaktır. Yolu ve bahtı
açık olsun.

4898- Anıtsal kitap
"The Disappearing
City"yi LIBRA KİTAP
yayımlamış. Nitelikli
yayının sahibi, aynı
zamanda araştırmacı,
yazar ve editör olan
Rifat Bak (doğ. 1948).
İstanbullu yazar
Sorbonne'da İlahiyat
fakültesini bitirmiş ve
gayrimüslim azınlıklar,
antisemitizm, Türk
toplumunun sosyal ve
kültürel değişimi
üzerine ilmi kitaplar yazmıştır.

Rifat Bey "Yalnızlık, Gittiğin Yoldan Gelir"
adlı sıfatı romanında bir görünüş bir yok
olurken henüz tansiyonistik.
Libra Kitapçıya'nıncıyı yansıtır dünyanın dört
bir yanına Türkiye'den kitap, dergi ve gazete
yollayarak meşakkatli ama yararlı bir iş de
yapmakta!

4899- 02.08.2019! Kadın dost Sezgin Noyan'la
birlikte Oktay Rifat üstatın mezarını ziyarette
gidecektik. Karacaahmet Mezarlığı'nda bir
yetkilinin ekstra çabasıyla adresini sonunda
bulduk. Bana şiiri sevdiren, şiirseliği öğreten
şairin mezarına doğru yürürken sanki huzuruna
çıkacakmış gibi heyecanlıydım. Günlerden
cuma olmasına rağmen etraf oldukça sakindi,
mezarlık ziyaretlerinin de tarihe karışmak üzere
olduğu aklıma geldi. Oktay Rifat'ın mezarını
görünce içim karardı. Karısı Sabiha Hanım'la aynı
mekânı paylaşan üstadın mezar taşındaki adlar
değişik boyutta düzensiz ve alelacele yazılmış
gibiydi. Mezar sararmış ot, diken hatta çer
çuk dolydu. O parselden sorumlu görevliyi
buldum; birlikte mezarı temizleyip suladık.
Tokatlı mezarcının anlattığına göre, son beş-altı
yıldan beri gelen/gidenleri yokmuş. Daha önce
yaşlı bir hısımlı uğrar bakım yaptırırmış; her
geldiğinde kötürümüğü artırdığını, hayatta
en çok birbirleriyle tartıştıklarını iddia edermiş.
Rifatailesinin yakını olan Enis Batur'a durumu
az etmek üzere bir fotoğraflar çekenler aklıma
üstüden, "Bir karanfil eskiden burada / ne güzel
kokardı!" dizelerigelmisti.

4900- "Benim İstanbul'um"dan – Doğan Hızlar:
Lalele'de oturduğumuz yıllarda kütüphaneye
mesalim işleri artmıştı. Ailem yaz mevsiminde
yazlığa giderdi. Ben ise gündüz Beyazıt Devlet
Kütüphanesi'ne giderdim, akşam eve dönerdim.
Ertesi sabah yeniden kütüphaneye giderdim.
Adeta oranın bir çalışanı gibi sabahatgider, akşam
kadar orada kalırdım. Yerleşik düzen
insan olduğunu için, bir şeyi oradan oraya
taşımak alışkanlığım olmadı için, kitaplarım,
eyşalarım kütüphanedeki masamda sabit kalırdı.
Öğlen yemeğince eve lokantalara gidiyor, beşte
mesaimi tamamlar gibi çıktığımda Çınaral'ta
arkadaşlarımın yanına geçiyordum. Çınaral'da
üniversitenden çıkan herkes Çınaral'da
otunurdu. Mehmet Ali Aksoy, Seyrüsefer
Şahfalar Çarşısı'na yakını olmasaydı,

171

4901- James
Daunt (doğ. 1963)
bibliyofili bir yatırım
bankasıydı, işinden
sıkılınca 1990'da
Londra'da butik
kitabevi Daunt
Books'ı kurdu. Başarıları
olunca dört şube
daha açtı. Londra'da
yaşayan ve milyarder
bir Rus iş adamı
Daunt Books'un
Holland Park
şubesinin müşterisiydi.
(İngilizceye çevrilen
üç kitabımın
lansmanını orada bir
ücret ödemediksin
yapmıştık.) O bibliyofili
iş adamı, 2011'de
bir kriz yaşayan,
Avrupa'nın en büyük

kitabevi zinciri Waterstones'u (283 şube)
53 milyon sterline aldı ve James Daunt'u
genel müdürlüğe getirdi. Zinciri iki yıl sonra
kara geçti ve açıklanmayan bir fiyatta 2017'de
yatırım şirketi Elliott Advisors'a satıldı.
ABD'nin ve dünyanın en büyük kitabevi zinciri
Barnes and Noble da (718 şube) yıllardır bir kriz
içindeydi; Elliott Advisors ağustos ayında 683
milyon dolara onu da bünyesine kattı ve genel
müdürlüğe başı ki James Daunt getirdi.

4902- James Daunt'un babası Sir Timothy
Daunt (doğ. 1935) 1980'lerde Büyük
Britanya'nın Türkiye büyükelçisiydi. Karısı Patricia
ise Ankara'daki büyükelçilikte ikisi de emurken
tanış evlendiler. Patricia Daunt bir Türk(iye)
tutkunu oldu, Anadolu'yu neredeyse karışkarış
doladı ve nitelikli gezi yazıları yazdı. Afrodisyas
Vakfı'nın Yönetim Kurulu Başkanı olan Lady
Daunt'un Türkiye gezi kitabı "The Palace Lady's
Summerhouse" dergilerin dergisi Cornucopia
tarafından yayımlandı.

Dauntlar ve Cornucopia'ya şükran duyularıyla...

4903- "Tam kalbine hitap ettirmek istiyorsun,
öyle mi? Ama hangisine!"

Elias Canetti

4904- Ekim yazında (4883. Madde)
Margaret Atwood'un hem Nobel hem de
Booker edebiyat ödülünü kazanacağı iddia
etmiştim. Booker'ı kazandı; Nobel'iyse,
Balkanlar'daki Sırp katliamını reddeden vasat
bir Avusturyalı yazara sundular.
(İyi ki Susan Sontag bu günleri görmedi.)
Futbol Federasyonu'na gerekli itirazda bulunup,
VAR odası incelemesi istedik; tevekküle
bekliyoruz.

4905- Uluslararası okuma grubu
"Goodreads"te, değerlendirilen kitapların hangi
kitabevi ve kütüphanelerde bulunduğu dair
bilgi de var. İngilizceye çevrilen kitapların
hangi kütüphanelerde bulunduğunu merak
edip Google'da ilgili sayfaya girdiğimde,
üçünün de Oxford ve Cambridge üniversite
kütüphanelerinde olduğunu gördüm.
Sanki bu çoğunlukla Oxford ve Cambridge
Üniversiteleri'ne kabul edilmiş gibi kısa bir süre
sevindim. ✱

**Asıl soru şu:
Şimdi ben,
bu cevaplarla
ne yapacağım?**

**BAŞAK BUĞDAY,
İHLAMUR GÜNLÜKLERİ-2
Seyrüsefer**

Kitapçılarda!

Ücretsiz PDF Kitap Asisi: <https://rantey.org>

21
otdergi.com

Uzun Tarih

Biraz gerçekleşen, biraz yarım kalan hayaller
ve tamamı rock'a adanan hayatlar!

ÖRÜMCEK HİKÂYESİ

80'li yılları ortalarımızın günlerinde rock ve heavy metal yükselişe geçmişti. İçgörç'tü ki punk, önce sosyetik ortamlarda belirmiş, sonrasokaktaki yerini bulmuştu. İlk tiyöterimizi, fanilalarımızüstüne yazılar yazıp yapıyorduk. Aksesuar vetakılar da el yapımıydı. Sayılan gün geçtikçe artan rock grupları bulabildikleri park, sinemave diğün salonlarında konserler düzenleyip dinleyicileriyle buluşuyordu. Bu manzara başta İstanbul olmak üzere, Ankara, Adana, Bursa ve İzmir gibi büyük şehirlerde yaşıyor, buraların dışında bir hareketvarsa bile hiç duyulmuyordu. Örümcek, 80'lerin ilk yarısı içinde beliripvarlığını günümüzde de sürdürden nadir taşra gruplarındandı. Böyle bir şeyi bir de Tarsus çıkışlı Mavisakal başlandı.

HARDAL'IN BİRAKTIĞI YERDEN

Hardal'ın 80'lerde bıraktığı iki LP bir çağı kapatırken, dönemin genç grupları White Cheese ve Egzotik Band yeni bir çağı müjdeliyordu. Whisky, Devil, Eve, Asım Can Gündüz, Klips gibi isimlerle bu yeni çağın grupları hızla çoğalıyor ama bir türki albüm çıkaramıyorlardı. İçlerinde ilk kasetçikararan Aqua oldu. 'Güneşte Dolasmak' adlı albümleri 1986'nın şubat ayındatanbulun belli başlımızın mağazalarına dağıldı. Albümsüzgeçengünlerinden arındırın, 1986 yılında beş grup birden albüm çıkarmıştı: Aqua, Nejat Yavaşoğulları (Bulutsuzluk Özlemi), Meridan, Örümcekve Whisky Aralarında yer alan Örümcek, o zamanlar rock dinleyicisi için diğerleri gibi tanıdık bir isim değildi. Dort İstanbullu grubun albümü arasında Muğlalı bir grubun da kaset çıkarması şaşkınlık yaratmıştı. Daha

sonraları öğrendiğimiz ki grubun 'Yaşamak Seninle Güzel' adlı bu albümü için bir de plak girişiminde bulunulmuştu. Albüm kapağı, 90'lar başında Akmar Pasajı'nın dükkanları önlerinde kapaksız duran diğer plakları giydirmek için kullanılmıştı. Hatta çoğunun içindeki plağın ne olduğu görüsün diyegebek bölgesi kesilmişti İçli baslamayan bu plaklar ta Muğla'dan İstanbul'a nasıl gelişti orası muamma. Sağlam bir tanesini o günlerde alıp saklamaya başlamıştım. İnterneth hayatımıza girmesi sayesinde yıllar önce gruba iletişime geçmiştk O içli basılmışmı LP kapağının önünde da olmadığını öğrendim. Ben onlara kapağı taramıştım onlar da daha sonra Muğla'da gerçekleşen bir konser afişlerini bana hediye etmişlerdi.

BOŞ PLAK KAPAĞI

Ne yazık ki 1984'te kurulangrup kaset çıkarmayı başardığı 1986 yılında dağılmıştı. Geriye iki konser, bir kasetve sadece kapağı basılmış bir LP hayali bırakmışlardı. Grubuntemel direkleri Talat Bektaş ve Ferit Aktaka, 2011 yılında yani 25 yıl sonratetkar ortaya çıkmış ve 'Benimle Ol M.A.' isimli yeni bir albüm daha kaydetmişlerdi: Buna bir de İstanbul konserj eklediler. DorukhanBektaş ve Ferit Aktaka'nın kardeşi Furkan

Aktaka da vardı. Çeyrek yüzyıla yayılan bir kararlılığı, ailece ortaya koymuşlar hattta 2017'de 'Vazgeçtim Senden' adlı parçalarına bir de klip çekmişlerdi.

TALAT BEKTAŞ VE MİRASI

Peki o günlerde bir albümü çıkarmak için seçilebilecek en kötü format olan kaset neden çok önemliydi? Şöyle özetleyelim: Rock'ın 80'lerdeki yeni yükselişi sırasında az da olsa tarzlar çeşitlik göstermeye başlamıştı. Soft rock, hard rock, heavy metalve progressive türler kendi dinleyicilerini toplamaa başlamıştı. En büyüeksiklerimizden biri, içimizdençikan grupların albümleri. Unkapını, arabesk, taverna vetürükler için tam randımanla çalışıyordu. Plaklarhızla ortadan kaybolurken, üretimin tamamayakını kasetlerle sağlıyordur. Biz CD formatına birkaç yıl rotarı geçmiştik (Benzer bir durumu video kasetlerden DVD'ye geçtiğimiz ara dönemde de yaşıyım, bir süre VCD'ye katlanmıştk). Rock gruplarının hayal, albümler yapmak ve bunu plak olarak sunabilecekti. Olamadı. Brakılm plağı, bu gruplar, kaset çıkarmak için bile kolay kolay dikkate alınmadı. Bu nedenle büyük şehir dışındaki olanaksızlıklar içinde yaşayan bir grubun o günlerde bu kaseti çıkarması bile büyük bir alkış hak ediyör. Bu başari hikayesinin arındraki isimlerden olan TalatBektaş'ı geçtiğimiz ayın 7 sinde, 58 yaşındayken kaybettik. Üstündeçalıştkları yeni bir Örümcek albümdahıla vardı. Geride kalanlar onun anısına bu albümü tamamlamaya çalışacak. Örümcek ve Talat Bektaş'ın hikayesi birazda ülkemizde80'lerde tekrar hareketlene rockmüzüğün hikayesi gibi biraz gerçekleşen, birazyarım kalan hayallerve tamamı rock'a adanan hayatlarla dolu. 🌟

O zamanlar rock konserleri otururak izlenirdi.

ALFA YAYINLARI İFTİHARLA TAKDİM EDER!

Murat Menteş'ten

DERDE DEVA RANDEVU 2

çizen Hakan Karataş

Zamanda edebî bir seyahat.

KONFÜÇYÜS, YUNUS EMRE, BALZAC, AHMET MİTHAT, ARTHUR CONAN
DOYLE, HALİDE EDİB, THEODOR ADORNO, ORHAN KEMAL, ATTILA İLHAN,
URSULA K. LE GUIN, CEMAL SÜREYA, UMBERTO ECO, BRUCE LEE

TÜM
KİTAPÇILARDA

ALFA

www.alfakitap.com

[alfakitap](https://www.instagram.com/alfakitap)

[alfakitap](https://twitter.com/alfakitap)

[alfakitap](https://www.facebook.com/alfakitap)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteey.org>

İLKER

ÇANKILILI

İyi senaryolar, iyi filmler ve iyi bir medya istiyorsak yeni kuşaklara kitap okumayı, anlatmayı, bir konuda konuşma yapabilmeyi, ifade tekniklerini öğretmemiz gerekiyor.

KİMSE BİR ŞEY BİLMEZ!

Bir şekilde sinemaya buluştusanız şu tür cümleleri mutlaka duyarsınız:

- Türkiye'de en büyük sorun senaryo

- Memleketimizde ne öyküler var! Bunları araştırın keşke.

- Senaryoların var çok sahane. Tanıdığın bir yapımcıya bunları göstersek!

Evet, uç cümle ve uç de birbiriyle çelişkili. Bu garip genelleme ve öznel fikirleri bir yana bırakıp bazı açık gerçekleri ortaya koymakta yarar var.

İYİ SENARYO ÇOK AZDIR

Öncelikle senaryo her zaman her yerde bir sonudur. Dünyada da iyi senaryo çok azdır. Bu oran genelde 100'de 1 olarak duyulur. Yani 100 senaryo içinde sadece biri film yapmaya uygun olabilir (olabilir diyorum, olur değil) ama bundan daha önemlisi bir senaryonun iyi olup olmadığına kimin karar vereceği sorunudur.

KİMSE SENARYOYU OKUMAZ

Gerçekte kimse senaryonuzu okumaz. Hatta insanların çoğu senaryo okumaz. Okusalar da ya tam olarak anlayamazlar ya da sonuna geldiklerinde başını unuttuğu olurlar çünkü senaryo okumak bir lokantada oturup bütün menüyü detaylı olarak okumak kadar eğlencelidir (yani degildir!) Zira senaryo tamamen teknik bir metindir. Edilbi veya

felsefi değeri yoktur. Sonuçta film yapılması için yazılmış destakleyle bir metindir. Bu yüzden de çok büyük oranda kuru ve sıkıcıdır.

İKİ TÜR KÖTÜ YORUM

Birine bir senaryo anlatıldığında iki tür yorum kötürür: "Harika fikir! Hemen çekelim" veya "Hmm şöyle olsa daha iyi olur!" Oysa birine bir senaryo anlatıldığında size sorular sorması gerekir.

Bunun yerine genelde film sektöründeki insanlar ya size kendi senaryolarını satmaya çalışır ya da bir an evvel film çekime hevesiyle doğru düzgün okumadan yapma etme işarısına geçerler.

HERKES KENDİ FİKRİNE AŞIKTIR

Herkesin iyi kötü bir fikri vardır ve ne yazık ki herkes kendi fikrine aşıktır. Tabii ki bu fikirlerin çoğu yanlış ve bismakalıp inançlardır.

MESNETSİZ YORUMLAR

Mesnetsiz yorumlar yapmak en kolay şeydir. Örnek: "Bu sıra aile filmleri iy yapıyor. Oralara bakalım!" veya "Mafya dizileri artık bitti" vs. Bunlar hiçbir somut inandırıcılığı olmasa da belli bir pozisyondaya ve tondan söylendiğinde önemli sözlermiş gibi görünürler.

Bu konuda efsanevi senarist William Goldman'ın çok sevdiğim sözünü hep tekrarlarım: "Kimse bir şey bilmiyor!" (Nobody knows anything) demişti Goldman. Burada bahsedilen sinema sektörüdür.

Bu alanda herkes bir senaryonun ne kadar gise

bajansı sağlayacağını bildiğine inanır oysa bu tamamen yanlıştır. Herhangi biri bu konuda tam bir bilgiye sahip olsaydı sanırım dünyanın en zengin insanı olurdu. Bir senaryonun iyi bir film olup olmayacağını tam olarak tahmin etmek imkansızdır. Neyin sevilip neyin sevilmeyeceğini tahmin etmek imkansızdır yakınıdır.

Bunun en önemli nedeni senaryonun aslında henüz bitmemiş bir ürün olmasıdır. Senaryo ancak film bittikten sonra bitmiş olur. Ayrıca yönetmenin ve oyuncuların, teknik ekibin senaryoya ne katabileceğini veya nelere zarar vereceğini de atlamış oluruz böyle bir düşünce şeklinde.

DİL VE ANLATIM SORUNU

Türkiye'de senaryo sorununa gelene kadar aslen dil ve anlatım sorunu var. Ne yazık ki son 40 yıldır yetişen kuşaklarda okuma anlama ve ifade etme gittikçe daha az gelişmeye başladı.

Peki, senaryo böyle garip bir şeyse neden o kadar fazla sayıda senaryo kitabı veya atölyesi var ortada? Nedeni basit! Çünkü orada para var. Oysa en azından teknik olarak senaryo yazmak herhangi bir metin yazmaktan veya herhangi bir sanat eseri yaratmaktan çok daha farklı değil.

Kıyacası iyi senaryolar, iyi filmler ve iyi bir medya istiyorsak yeni kuşaklara kitap okumayı, anlatmayı, bir konuda konuşma yapabilmeyi, ifade tekniklerini öğretmemiz gerekiyor.

Bonus: Oyuncuların çoğu senaryodan anlamaz veya anlar gibi yapılar! Onlar için önemli olan sonuçta kendi alacakları ekran zamanıdır. ★

Herkesin
iyi kötü bir
fikri vardır ve
ne yazık ki
herkes kendi
fikrine aşıktır.

Gün olur
alır başını giderim
Denizden yeni çıkmış
ağların kokusunda...

Orhan Veli

Hic üzülmeysin
sevgili seviricilerin
Tüm dertlerinizi
ben götürceğim
Kahkahalar
sizlere kalacak

Nejat Uygur

Zannetme ki
her şey bitti sevdiğim;
Bir gün yeşerecek
şu sararmış yapraklar
Ve bundan sonra
kim severse dünyada;
Seni ve beni
hatırlayacaklar...

Ümit Yaşar Oğuzcan

Milletini, ülkedeki insanları
seviyorsan, dünyadaki
insanları da seversin.

“BİR İNSANI SEVMEKLE BAŞLAYACAK HER ŞEY”

ZÖLFO
LIVANELİ

Toplam bilinci, ulus bilinci,
adına ne diyseksek, on
milyonlarca insanın bir arada ve
birbirlerinden memnun biçimde
yaşamaya istenci; özünde “örgüt
bilinci” demek gerekiyor galiba,
evet,örgüt bilinci eksik bir
toplumuzbiz.

GERÇEKTE KARŞILIĞI OLMAYAN BİR SEVGİ

Bilinç düzeyindeki bu
açığı, duygusal kavramlarla
tamamlamaya çalışıyoruz. Millet
sevgisi, din sevgisi gibi çözümler
aranıyor. Oysa sevgi diye
ortalıkta dolaşan bu duygular,
gerçekte sevgi falan değil.
Soyut bir durum
oluşuyor. Son
zamanlarda
biraz erozyona
uğrasa da
bu toplum
çok yüksek
oranda
askerliği sever.
Ama bu sevgi,
mevcut ve gerçek
askerlere yönelik
değildir. Aynı şekilde, “Türk
milleti”ni büyük çoğunluk sever
bu memlekette. Ama o “Türk
milleti”ni, trafikte karşılaştığı
insanlar olarak görmez.
Komşusu da değildir. İşyerindeki
arkadaşlarıyla, komşularıyla,
trafikteki insanlarla çoğu kişi
kavgalı halindedir. Askerlik
yaparken karşılaştıklarını da
sevmiyordur. Ama sanki bunların
dışında soyut bir “Türk milleti”
vardır, soyut bir “asker” vardır,

SEVGİ, GÜNDELİK HAYATIN DIŞINDA BİR KAVRAM DEĞİL

Milliyetçilik ve dincilik gibi
dünya görüşlerinin sürekli
pompaalanması da bu çarpıklıkları
besliyor. Özünde düşmanlığa,
savaşa, ayrımcılığa dayanan bu
düşünceler, sevgi adı altında
sunuluyor insanlara. Oysa
milletini sevmekle milliyetçiliğin
ne ilgisi var? Halkını, insanlarını,
milletini sevmek, sağlıklı biçimde
sevmek, gerçek bir duygudur.
Milliyetçilik ise soyuttur. Yabancı
düşmanlığıdır. Aynı şekilde,
dincilik de, bir dine bağlı olmaktan
bambaşka bir şey. Sevgi,
gündelik hayatın
dışında bir kavram
değildir. Sait Faik’in
anarak “Bir
insanı sevmekle
başlayacak her
şey” diyoruz.
Çünkü insan bir
kişiyi seviyorsa,
gerçekten, sağlıklı
anlamda, psikolojik
kaçış mekanizması

Sevgi,
bir tarafa
yönlendirince
diğer tarafa
kalmayan bir
duygu değil.

haline getirilmeden bir
insanı seviyorsan, diğer insanı
da seviyordur; komşusunu, iş
arkadaşını, çocuğu, kaplumbağayı,
kendini de seviyordur. Sevgi,
bir tarafa yönlendirince diğer
tarafa kalmayan bir duygu
değil. Eskiden sanıldığı gibi,
kendine yönlendirildiğinde bencil
olursun da bir kişi veya sembole
yönlendirildiğinde fedakâr olursun
falangibi yanlışlar çoktan asıldı.
Bir insanı seviyorsan, sağlıklı
seviyorsan, sende sevmeye yeteneği
var demektir. Dolayısıyla, milletini,
ülkesideki insanları seviyorsan,
dünyadaki insanları da seversin.

REWHAT
ARSLAN

Vur Ötekine

**"Ve tanrı, ulu tanrı bilirdi yalnız,
aynı ırktan geldiklerini, memeliler olduklarını"**
Vladimir Mayakovski

"Bize Gengene derler oğlunu. Müzik kulaklımız. Bıyır bizim. Kötü sözü, hukareti daha ağızdan çıkmadan duyarız" dedi Şorik Şükrü, okulda esmerliğiyle dalga geçilen oğluna. Ve çocuğun, yanlış sönüşü kara bir kırıpçopünü andıran eğikbaşını usulcaokşadı. "Alış buna."

Dişandan Tarlaşa'nın müzikli sesleri geliyordu. İş makineleri metruk evlerin dış cepelerini traşlıyordu. Hafriyatotları ölü polenlergibi uçuşup güneşin son ışıklarına asılıyor, Şükrü'nün karsısını kaybettiklerinden beri daha bir ustaca kurduğu sofraya doküyordu.

"Şimdi söyle bakalım, ne diyealay ettir seninle?" Çocuk nemli gözlerini ufulanmış ekmek içi dolu tabaktan kaldirip babasına doğru çevirdi. "Arap" dediler. Gülmüsed Şükrü. "Desinler... Arap olmanın nesi kötü?" Gözleri doldu çocuğun. "Kötü bir şeymişgi böyleler!"

Tarlaşa'na yer yer gecenin sıvası doküyordu. Sahipsiz evleri birbirlerine bağlayan fosforlu naylon iplerde çamaşırlar geliyordu. Kentsel dönüşümün yıktınlrında, çimentosu taze kurumuş temellerinde insanlığın veselek işçilerinin apış aralarında, yapıp yapıp bir şarkı geziniyordu. Şorik Şükrü'nün kara kuruoğlu Gungör,pencere kenarına oturmuş, bu şarkıya babasından öğrendiği darbukasıyla inceince yavaşyor, dokuzsekizlik makaslar atıyordu. Şükrü yalnız bırakmadı oğlunu, silme abanoz klarnetinin deri çantasını açtı. Kırmızı kadfedren içi çöşemesi parladı çantının. Ederher ağzı gibi alevlendi. Sonrabirbuçuklukluk mavı kuşaklı bir Rigoetti'kamış dudaklarına ilistirdi Şükrü. Kajak, alt gövde, üst gövde, varil, bek. Birlerce kez söylemiş, adı bir sözünkilemellerigibi kusursuz birleştiler. Mekanızma ayaklandı. Parlak gümüş tuşlar üzerinde bir huzme ışıldadı. Şükrü emelkenlenirdiçikamış ağızdan çarpık beke, ucu bir hafaltık, çingene tınak gibi bir sesler.

**Bir başkalığı
olmayan,
başkalarının
nefret eder.**

şekilde yapıpırdı. Yüzüğü geçirip sıkırdtı ağızlığı. Pesten ama içten bir usşaktaksim üfledi. Baba-oğul Taksim'den Nevizade'ye yürüdüler. Meyhanelerin arasında gezindiler. Gungör cuma ve cumartesi geceleri babasıyla işe çıkardı. Darbukasıyla ritim tutardı. Bir de Şükrü'nün "Şorik" lakabıyla anılmasına neden olan ve uzun ırcalarada klarnetin ucundan sarkan salıyayı daha uzamadan fark edip silmesi gerekirdi. Bazen bu ince tüktürkten ipin üzerinevuran meyhane ışıklarının, pavyon neonlarının renklerine tutulur, unutturdusilmei. Hüylalara dalır giderdi. Oyle zamanlar, masadan birileri "Yuh be kardeşim, yemek yiyoruz burda! Gel ağzımızda tükür bari" diye Şükrü'ye kalayı basar, sıkırtıckerdi.

Şükrü ses etmezdi. Kızmazdı oğluna. Evin yolunu tutarlardı. Gungör'ün müzik kulagı dışında, insanların garıpsediği, fark etmediği şeylerde bir güzelliik, bir zarafet bulmak gibi başka bir yeteneği daha vardı. Şükrü karısının vefat ettiği günün ertesi,oğlunu apartman aydınlığından mutfağa sızilen yekpare bir günışığının üzerine kurdan dızmeye çıkarırken bulduğunda hissetmişti bunu. "Anneme giden yolu buldum baba. Anlatırsın gibi aynı... Işıktan bir yol!"

Pazartesi müzik öğretmeninin yanından okul korosuna seçildiğinin haberini alarakçıktı Gungör. Okul dağılıms, batan güneş bahçede tek tük kalan öğrencilerin gölgelerini lastikgibi uzatmıştı. Üzerinde kabartmalı bir sol anahtarının olduğu shrink film kaplamalı parlakklasörüne "trrr" vurarak indirdi merdivenlerden Gungör. Doğduğu günden beri ilk kez babasına güzel bir haber vereceği için mutluğdu.

Okulun çıkışına dızılımsıçöp konteynrlarının yanından geçenler arkasından "Arap" diye bağrırdı. Dondü Gungör. Kendisiyle alay eden çocukları bunlar. Güneş, arkanlardakızarıyor, aralarından sızan ters ışıık yüzlerindeki ifadeleri gızıyordu. Gölğeleri sürunesürüne Gungör'ün paçasına uylatlar ve birmanıp üniformasına,yakasına yapıpırtlar.

"Arap değiliz biz Çingeneyiz dedil!" Gungör sesititreyerek. "Aman ne güzel! dedi gölgelerinin biri. "Aynı bokun laciverti!" "Hem Arap olmanın nesi kötü?" diye sordu Gungör. "Doğru" dedi başka bir çocuğun gölgesi "çingene olmanın iyidir." Güldü çocuklar.

Gungör'ün kalbi hızlandı "DUM TEK TEK DUM TEK TEK!" Çocuklar aralarında birini sallayarak öne attılar. Gungör, kamaşan gözlerini gevşetip şimdi şimdi secediğiği bu çuğıutanıyordu. Okuldakitek sınıno çoktu. Sessizsakin, kendi halinde, efend biriydi. Teneffüslerde

bir ağaç, gölgesine oturur, şu sari renkli, çizgili mizahî dergilerden okurdu. Bu lanet tipilerine da rahatvermez, kimi zaman dergisini elinden alır, yrtar, itir, kakar, hastakılı berraklığıyla alay ederlerdi. Yine de yüzünde hep bir tebessüm olurdu. Şimdi yokuş. Korkuyordu çocuk. Güngörle beraber burnunaydı. Güngör unuttu her şeyi yine. Albino çocuğun kırpırdığı kırpırdığı gözlerine, gölgesi bile yüzüne bembeyaz zedene şeffaf kırpırlarına, Amerikan traki yapılmış kargısı saçlarına merak kanatan gibi eğilip kalkan ak kaşlarına kilitlendi kaldı. Baza geceler babası ızıkları söndürür, darbukasını gibi bir ef feneri koyardı. Darbukanın sari derisi parlar, evin içine bir dolunay gibi doğardı. Güngör bu ef yapımı uydurucaldığı vakit parmakları arasına eden insanların gölgeleriniymiş gibi duvara vururdu. Bu çocuk, darbukasının gecede parlaması gibi parlıyordu gözünün önünde. Ona bakmak, bir mucizeyi gerçekleştiren izlemeyebilmek gibi ayrı bir mucizedi.

"Yeter ulan bu kadar keşiştiğiniz! Dövüşeceksiniz. Kim önce yere yığılırsa kaybeder! Kazanana da bir daha bulaşmaya çağız!" diye araya girdi gölge çocukların elebaşı. "Şimdi dövüşün!"

Güngör'ün dediği Albino'nun "Ben kavga etmem" demiş. Albino kararsızdı. Bu tiplerin asşaşlamalarında, küfürlelerini bkmştı. Beki burada, bu hıç tınamıştı çocuğu dövbele kurtçakları. Ama gıneri gııı cekinmişti. Yumuşak tabiatlıydı. Yumruğunu bile sıkacakğı bulamıyordu kendinde. Gölge çocuklar Albino'yu itekleyip sarstılar. "Tane ulan vur! Çakaksın ağzına kııı" tural kokak köpek! Albino, Güngör'ün eğış başınamazık birmumuk atı. Güngör hissetti inceliğı Nezaketi anladı. Sırra dövüşmüyşü bile sarıldı Güngör'e. Kulakına "Yere at kendinli!" diye fısıldadı. Güngör'ünı sayıye yğıldı yere. Klsöründin etrafı defterleri sağıldı. Bir an bırı sessizlik oldu. Çocuklar bu kadar kolay olmasını beklemiyorlardı. Tadırla alımlarımladı kavayınır. Bir numara olduğünü sezdiiler.

"Ulan piç, sen bizi enayi mi sanıyorsun?" diye bağırdı biri. Yere kapaklanmış Güngör'ü tekmelemeye başladı. Sonra diğerleri de daldılar.

Mehmet Ali & Ak
ellerini kurtarmaya çalışıyordu.

Ellerime vurmayın! Darbuka çalıyor bama!" diye ağlıyordu. İşte buyun duyunca dayanamadı Albino, yarp gölge çocukların çemberini Güngör'ün üstüne kapadı. Ellerine sarıldık Çoçuklar yorulunakadar tekmelemlerini çomukları çomukları o yedi. Gölge çocuklar çöp konteynrlarının arasından karalığa karıştılar. Güngör ve Albino hırpalamış bir ying-yang gibi birbirlerine sarılmış vaziyette bekleldiler. Sonra tehlikeleni geçtiğini anlayınca kalktılar yerden. Akşamın karalıgı okulun bahçesine indi. Atatürk büstünün önüne oturup dinleldiler. Üzerleledeki basya baktılar. Güngör'ün gözü şişmiş, burnu kanıyordu. Albino'nun patlamış altı dudadıgın Güngör'ün babasının klatmetinden sarkan salağı gibi ince bir kan yeredörü sallanıyordu. Güngör cebinden mendil çıkarp silmiş kanlı tükürüğü. GülümseđAlbino. "Darbuka mi çalıyor?" "Evet... Bugün okul korosuna seçtiş beni."

"Eh işte... Babam 'Daha çok işin var' diyor."

"Baban da mı darbukacı?"
"Babam her sazı çalar ama klarnetçidir asıl, Şorik Şükrü derler. Nevzade'de herkes bilir."

"İsmi güzeldir.
Karikatür ismi gibi."

"Senin adın ne?"
"Oğuz."
"Ben de Güngör."
Ama Arap da diyorlar."
Acı acı güleştüler.
Gölgeleri arkalarındaki
"Ne mutlu türküm diyene!"
yazısına vuruyordu.

Şorik Şükri kurduğu sofraya iki
de çay bardağı koydu. Bardakları
bellerinin içine dilediği yere kadar
rakıyla doldurdu. Sonra suyla
beyazlattı. "İçin" dedi. "Acıyı alır."
Güngör ve Ögüz bir küçük
tedirginlikten sonra yudumladılar
rakıyı. Yüzleri ekşidi.
"Hak ettiniz bunu, kollamışsınız
birbirinizi. Düşman etmeye
çalışmışsınız. Arkadaş
olmuşsunuz. Aferin.
Bir başkaldırı olmayan,
başkalarından nefret eder."

Tokusturdular bardakları. Diktiler kafaya. Şorik Şükrü klanetini alıp bir Şarköy karşılaması çaldı. Güngör

**Gündökümleri yazmış
Tomris Uyar'a
Jehan Barbur'dan
İçdökümleri**

20. Yıl

Doğan
Kitap

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

ALIMERT
ALAN

KILLA HAKAN direnmeyi seven, mücadeleden kaçmayan, kaybetmekten korkmayan biri. Yeni albümü 'Fight Kulüp'ün ardından eleştirilere hedef oldu. Killa Hakan son albümünü, 36 Boys Çetesi'ni OT'a anlattı. Kendisine yöneltilen eleştirilere de karşılık verdi.

GEHENNEMDEN GELİYORUM

Ben çok zor bir hayatın içinden, her şeyin zor olduğu bir yerden geliyorum. Kaybetmenin ne olduğunu, dönmeyi, döngüden yeniden nasıl kalkılabileceğini çok iyi biliyorum. Bu yüzden de direniyorum, hiçbir mücadeleden kaçmıyorum. Aksine her zorluğun üstüne üstüne geliyorum ki hayat karıştırsa daha da motive olabileyim. Tabii bir yandan hak için de savaşıyorum. Haksızlığa mince kalansından biri olduğum için bulunduğum yerde adaletsizlik varsa sesimi çıkarıyorum. Çünkü haksızlığı görmezden gelinen, ileride acısı ya senden ya da aileden çıkar diye düşünüyorsun. Dolayısıyla doğru olmak, yalan söylememek lazım.

SOKAKLARDA NOBET TUTMUYORUZ

Yıldırı düşünen kalırdan, yardım ettim Nazilere, 'oklark karşı Kreuzberg de "36 Boys her zaman aktif ama artık daha oturaklı, 90'lı yıllardaki gibi değiliz. Eski gibi sokaklarda nobet tutmuyoruz ama halen canlı ve hareket halindeyiz. 'Şimşek dönmeyi gerektirir düşünürüz. Haksızlık ve adaletsizlik varsa o yinçek düşünürüz, kim olursa olsun

HAK YOLU MAĞLUP OLMAZ, BİZ HAKLIYIZ

Hayatım boyunca Türkçe rap hak ettiği değeri görşün diye mücadele ettim. Hatta "Boe B", bu mücadelem öncü emidir. O dönem kimse inanmadı. Boe B'ye ama o rap müziğin neyeye geleceğini öngörüyordu. Bu yüzden de bir yanım hep buruk çünkü Boe B bugünlere gremedi. Beni kurtardı, o olmasaydı ben olmuş ya da öldürmüşüm. Keşke rap müziğin Türkiye'de gördüğü değeri Boe B de gösterseydi. Çünkü pek çok şey onun emek vermesiyle oldu. Eşkel gibi güzel kadeşlerimiz, Boe B'nin dövmesini yaptırırız. Ben Fero gibi yıldız bir kadeşimiz var. Böyle güzel kalpli insanlar hep bizimle gelecek. Picler de kendilerini deşifre ediyorlar. Onlar için hiçbir yorunda beklemiyorum çünkü sonunda hak yolu mağlup olmaz, biz haklıyız.

BENDE YÜREK VAR

Son albümüm 'Fight Kulüp'ü bu sene başında hazırlamaya başladım. Eko Fresh, Ceza, Sumner, Cem, Eyyipo, Eşkel, Ayben gibi dostlarım da albüme yer aldılar. Ya bu doğal bir şekilde geldi. Bir kısmı Almanya'ya geldiler, bana konuk oldular. Onlarla stüdyoya gittik ve şarkıları yaptık. Yıllar içinde yaptığım müzik değişmedi ama sound olarak kendimi geliştirdim. 'Fight Kulüp' parkının çıkışını

ardından bize organize bir şekilde sosyal medyadan saldırılar. Boe sosyal medyada yapılan saldırının nasıl organize edildiğini pek çok yerde anlattım. Türkiye'deki rakamlardan ziyade Avrupa'daki rakamlara bakmamızı öneririm çünkü gerçek rakamlar orada. Bize oyun oynadılar, bir arca baparılı da oldular ama şerefizce ve adice yapılan iş bir noktaya kadar gider. Bize bunu kimin yaptığını ve neden yaptığını biliyorum. tabii ora gaz verenler de var ama gerçek kate böz seviyor. Şunu unutmayın altyapın yoksa yikile evri. Bizim altyapımız sağlan, fırına gelse bile bizi sarımsız. Ben "ilk karak, saygı" diyorum. Saygı gösterene canım feda ama bize saldıranın geri adam atmam çünkü ben cehennemden geliyorum. Bende yürek var.

HAYATIMI SOKAKTA KAZANIYORUM

Türkiye'ye bundan sonra daha sık geleceğim. Daha önce de geliyordum ama kısa süre kalıp Almanya'ya dönüyordum. Eşkelin sadece albümüne pirkiye teslim ediyordum ve torcasında akıma bırakıyordum, bu zamana kadar hiç menajerin olmadı. Ama bu albümle beraber menajerin de var. Piranta gibi bir ekiple çalışıyorum. Bir Türkiye turnesi olasılığı var ama hemen gerçekleştireceğim. Kısmetse ilerleyen dönemlerde Türkiye'de çeşitli şehirlerde konserlerim olacak. ★

Hayatım boyunca
Türkçe rap hak
ettiği değeri görşün
diye mücadele
ettim.

İki İmza Bir Kartpostal

BAŞAK
BUĞDAY

DALGIN KAFİYE

631

Kaybettiğim şeylerin ederini,
uzaklara bakıp gülmüşeyimin
süresile ölçtüm hep.
Hiç yanılmadım!

632

Bir kapının hakikati nedir?
Her daim doğru yerde durmak mı,
doğru yere açılmak mı?

633

Olur olmaz zamanda akla düşen
'eski bir şarkı'dan daha tehlikeli
pek az şey vardır bu dünyada.

634

An gelir, ne yapacağını bilemediği mukafat
dert olur insana. Kazanmak ayrı şeydir,
hak etmek ayrı!

635

Gücün kuvvetin yerinde, işlersin elbet!
Yine de sen sen ol,
toprağın edebini yok sayma bence.

636

Altın alldıkça üstüne çıkıyorlar.
İnan, böyle hesap etmemiştim!

637

Bir sebeple susanlar güzeldir elbet.
"Bir bildiğim var benim"
demeyi susanlar, iki kere!

638

Yaramazlıktan değil, korkudandır bu hâlim.
Çığlık atarak kendi etrafında dönen çocuklar gibi
beri gör ve sınırlarını belirle istiyorum.

639

Hayalin aksayan bacağı değil midir,
ansızın yüzleşme ihtimali!

640

Özgürlüğü bilemem ama
bir ablanın/abinin korku-
kardesinin korkusunun başladığı yerde bile-
mem. Tuhaf, okusunca sefası

1947'de Türkiye'nin ilk hikâye dergisi olan
Sözlük Hikâyeler Dergisi'nin çıkarın Basım
Şengil, 1955'te de SHD (Sözlük Hikâyeler
Dergisi) Kitapları Şir Özel Baskılan adıyla dâbir
şir kitapları yayımlamaya başladı.

Bu kitapları zamanın genç şiir ve gazetesi
Bülent Ecevit Halkçı gazetesinde "Günün
Işığında" adıyla taşıyan köşesinde 3 Mayıs 1955'te
şöyle anlatıyor:

– Dünya'yı dünya yapan –aldatıcı bile olsa– biraz
da gözünü kör, yaşamaya tad veren biraz da
bu görüşlere kanışmızdır.

Hele kitaptaki görüşünün değeri hiç
küçümsemez. [...]

Salim Şengil, kitap ve derginin dış görünüşüne
özü kadar, zarfı mazrufu kadar değer veren
sayılı yayıncılarımızdandır. Kâğıt ve baskının günden güne
pahalanmasına rağmen, onun yayımlarının baskısı her yıl
biraz daha güzelleşiyor. [...]

Salim Şengil, yeni bir hamlesini, SHD kitaplarının
şir özel baskıları ile yaptı. En mütevazı malzeme
ile memleketimizde son yıllarda görülen şir kitabı
baskılarının belki en güzel örneklerini verdi. Gereksiz
kompozisyonlar, gerek şirlerin tertibi bakımından bu
baskılar, memleketimize kitabı, ele almasından zevk
duyulacak bir hâle getirdi.

Bu dizinin ilk dört kitabı 1955'in Nisan ayında ardı ardına
yayımlanmıştır. Bunlar sırasıyla, Attilla İhan'ın Yağmur
Kaçağı, İhan Berk'in Koroğlu, Salih Birsel'in Havacın
Karısı ve Ömer Faruk Toprak'ın Dağda Ateş Yakanlar adlı
kitaplardır. İkinci yıl sonra basılan Metin Eoğlu'nun Sultan
Palatı ve Can Yücel'in çevirilerden oluşan Her Boydan
adlı kitaplarıyla dış sona ermiştir.

Ayrıca dizinin ilk kitabı olan Attilla İhan'ın Yağmur
Kaçağı'nın imzalı iki nüshası var. İlk, kitap yayımlarını
yayımlarımız şir tarafından "Sayın Melih Cevdet Andaya
merhaba!" yazarak imzalanmış. Oysa Attilla İhan'ın,
Orhan Veli ve Oktay Rifat'a beraber Melih Cevdet
Andaya'da kurucularından olduğu Şir Şir Akımı
hakkında pek olumlu düşüncelerinden olmalıdır. Biliriz.
Hatta 1992'de basılan kitabı Hangi Edebiyat'ta aşağıdaki

satırları yazmıştır:

Türk şiiri,
"Garipçiler"
sayesinde

geleneksel sesini
yenileyecek yerde, onu kaybetmiştir. Genç şairlerin çoğu
vezin, kafiye, âhenik, imgesiz gibi şiriaların teskil
eden unsurlardan habersizdir. Bir tekerleme bulup iki de
esriyle destekledi mi, şir kurtardım sanıyor; şir, bir
çığırımı yitki taşımayan uydurma kelimelerle yazılması,
duyarlılık ve etekleme gücünü azaltıyor, hâsıl ülkemizde
mizah nasıldönüp dolaşıp lüskülük hâline gelmişse; şir de
öyle, ya kelime cambazlığı, ya alaycı tekerleme, ya hutda
soz soyatlığı düzineye indirilmiştir; bunda "garipçilerin"
vabal çoktur. (s. 261)

Melih Cevdet'in 1955'te Garip şirinden çoktan
uzaklaşmış olduğunu da buraya ekleyelim.

İkinci Yağmur Kaçağı'nın imzası bence dahada ilginç,
Bülent Ecevit gibi kitabın, özellikle de kaçağının güzelliğini
farkeden Altan Öymen şöyle yazmış:

ALTAN ÖYME

Yeni yılın kutlarsenglerini yollar (imza)

Not: Bu kitap, öteki kartlardan daha ucuza olduğu için,
tarafından tebir kartı intihab olunmuştur.

Tanışık olmasına rağmen bu kitabın 1956 yılıbaşı için kart
olarak kullanılmış olması kuvvetle muhtemeldir. O yıllarda
Altan Öymen Tercüman gazetesinin Ankara temsilcisiydi.

Altan Öymen'in bir kart hikâyesi daha var: 1962-66
yılları arasında Bonn Büyükelçiliğinde Basın Atasesi
görevindeyken attığı kart. Kartın arkasında

Bonn'dan selâmlar, sevgiler Altan Öymen

yazıyor. Adresde: Sayın Ahmed Arif, ÖNCÜ gazetesi
Ankara / Türkiye

Altan Öymen atasekil görevinden önce Ankara'da
Öncü gazetesinin Genel Yayın Müdürlüğünü yaparken
Ahmed Arif de aynı gazetede muhabirliği yanı düzenlem
olarak çalışıyordu. Öymen Amsterdam'da Van Gogh
Müzesi'ni ziyarette bulunduğunda Ahmed Arif'in ressamın
1887'de yaptığı bir tablounun kartpostalını sepmiş. Bu
eder kitaptaki bir kartpostal göndermiş ama karttaki
bir fotoğrafın önünde sevdiği iki kitap yer alıyor: Guy
de Maupassant'ın Bel Ami ve Goncourt kardeşlerin
Germinie Lacerteux adlı kitapları.

SİNEM SAL

CANIM CİĞERİM

Büyük Haskey Depresyonu ilk bizim evi burmıştı. Anem başında yemeyince her akşam yemeyinden sonra televizyonun karşısında oturur, yüzü yapmaş plastik meyve biçimiyli meyve yoyardı. Başka da bir şey yapmazdı. Babama gelince, kendisi iy güç sahibiydi ve bunu durmadan bizi bizi kalırdı. Hayatta yapığı tek şey parmağın oynatmaktı, bu becerisini de ma arasında başka kanallara geçerken kullanırdı.

Depresyonun artıları benim evliliğim boyunca sürdü. Bana göre evlilik, babamın balık ağlarından kurtulmaktı. Hayat nezdinde evlilikse, zipkinla vurulmaktı. Vuruldu. Ama depresyona girmekten odum kopuyordu. Çünkü depresyon aşırı pahalı bir hastalıktı. Tamiri mümkünse de sürdürülebilir değildi. Kadının vüdu bir kez atmayanın yalana oluyordu, alınyıyordu, yerli yerine yemiden ve en bastyaki gibi bir türlü yerleşmiyordu. Sey, biraz sey gibi... Söylemek istemedim ama kırıma, kalp gibi. Valla. Kafamızın ve kalbimizin tek, ortak yönü bu, bozuldu mu, bozulur.

Teknoloji bizim eve geç geldi. Ama geldiğinden beri de depresyonumuz büyüdü. Eşik altında yaşamaya alıştık. Gümleğinden sağ tel aradığımız kocamızın sosyal medya hesaplarına düştüğümüz beri hepimizin ocasına Agatha Christie düştü.

Tayfun, evimin dregi, kalbimin zipkını, büyük depresyonuma fay hattı... İki yıl önce hastalandı. Evlilik devlet nezdinde kötü gündü. Benim gözümde kötü günde ve kötü günde... Onun yanıda oldum. Cijerimi verdim. Çok da lazım değdim. İnsan cijerini verince olmazmış. Pehl? Olmedim. İki sene. Ama o gün oldum. Tayfun banyodaydı. Kalktında yatağınaşa gırectik. Instagram direkt mesajınaşa gırectik. Onları bir hesabı. Nasıl oldu bilemedim. Oradan o hesabın bütün fotoğraflarına, derken yorumlarına. Derken Tayfun'un iş seyahati geldi. Akıma. Antalya'ya gittiği tarihi hatırladım. Tescüdüf olmaş canım. Aynı tarihlerde aynı yerlerdeler. Bütün

Bana göre evlilik, babamın balık ağlarından kurtulmaktı. Hayat nezdinde evlilikse, zipkinla vurulmaktı. Vuruldu.

fotoğraflar özenle beğenilmiş. Kadının hesabı dışarıya kapalıymış. Anıdan da bu güneşimmiş. Her bir yazısına tek tek ulunmış. Elvendi sadece kadından gelen "Ne zaman?" sorusu vardı. Önce yok. Sonra kavga, sonrası ret, sonrası itirazlar, sonrası büyük depresyon, sonrası... Yok.

İlkimizin altın çağı başladı. Tayfun'un elieri her zamankinden daha yumuşak, sözleri her zamankinden daha seğı duydı, bakışları her zamankinden daha çok benediydi. Hanı uzağa baksan da birinin seni seyyettiğini anlarsın ya, tam da öyleydi benim hâlim. Artık göz göze geleliyordum. Ama bana baktığını hissediyordum.

Kafamızın ve kalbimizin tek ortak yönü bu; bozuldu mu, bozulur.

Benim aniden zınlamama gibi bir sorunum vardı. Kademe kademe ayrıliyordum. Önce kalbim, sonra gözlerim, sonra ellerim, sonra ayaklarım, en son da cijerim. Evet, bildiğin cijerim.

"Senden zınlamak istiyorum Tayfun. Evin barın senin olun. Cijerimi geri ver!"

Adalet, mülkün temelidir. Mülk, Allah'ındır. Ama Allah, adaleti değildir. Adaleti ölsaydı, cijerimi iki kez söküp almazdı. Daha birincisinde rızam vardı. Ya ikincisi? Kolları sıvımlaktan başka çirem yoktu. Tayfun'a açtığım tazminat davasında cijerimi istedim. Anayasası yeri yokmuş.

"Hâkim Bey, davacıyım. Karacijerimi bu adama kalda. Bağışıklığım düştü, zehrini atamıyorum."

"Karacijer kendini yenir. Ne zaman verdin sen bu adama cijerini?"

"İki yıl önce."

"Çoktan yenilenmiştir."

"Kendim için istiyorsam ne olamaz? Ama o cijerisi kalın istiyorum. Bağışıklığı düşsün, zehrini atamasın. Çok sey mi?"

"Çok sey."

"Ama benim başına bu geldi."

Adaleti mahkemede, büyük depresyonumun antidepresanını eski kocamda aramaktan tam o anda vazgeçtim. Tek celsede boşandım. Anlatmakla boşandım. Mahkemeden çıktım. Bir sigara yaktım. Cijerimi,

Memleket Hükümetleri
MESUT AYTEKİN

KÜTAHYA'DA YAŞAMAK

Ömür boyu "Aaa, Kütahya Egede mi!" sorusuna muhatap olmaktadır.

Şive Ege'li, yemeler için Anadolu'ya olduğundan, ne Ege'ye ne de için Anadolu'ya yaranabilmektir.

43 numara plaka'ya neredeyse gitsen yabancılık çekmek, hemşeri aramaktan gına gelebilir.

Süheyl Ünver'in elinden tutup Türk resim sanatına kazandırdı Ahmet Yâkupoğlu'nun manzaralarında kaybolmaktır.

Tepecik Köyü Usta'sı Sinemacı Ahmet Uluçay'ın aşkıyla, karpuz kabuğundan gemiler yapıp beyazperdede yüzdürmektir.

Miner Filminde Cüneyt Arkan ve Tarık Akan ile işçilerin haklarını savunmak; Selamsız Bandosu'nda Şener Şen ile bürokrasinin acımasızlığına kaybolmaktır.

Her platformda Tavanşanlıblebisini övüp, cepçilerini saymaktan yorulmaktır.

Hayme Ana Şenliklerinde bulgur pilavı ve uzum yiyip, Ebe Çamlığı'daki Domaniç Yağı Güreşlerinde

yiğitpehlivanları seyretektir.

Kâh Yoncalı kâh Göbel Kâh Kâh kapılarında şifa bulup, bol köpüklü keşke attırmaktır.

Tunçblekve Seyitömer'deki linot ocaklarında çalışan balabanpaşa, sereni veğündüz vardılarında beklemektir.

Evliya çelebiye çinileriyle gürdurdurup, şehrin merkezindeki çini vazoda bulunmaktır.

İnsanların askerden ya da üniversiteden dölde biddikler bir tl olarak kalmayı kabullenmemektir.

Kütahyalı olmak demek, şehrin kalesindeki Döner Gazinosu dibinde demlik çayla şehzadeler şehni tepeden izlemektir.

Germiyan sokakta kaybolup, Domaniç yaylalarında sefa sürmektir.

Osmani'nin doğduğu yerolmasına rağmen, çoğu kimsenin bilmediği bir tl olarak haritaya yer bulmaktır.

Göç etmeden sessizsedas bir ömür sürmektir.

Taşı ve suyu bol bir dyarda orman havasını cigerlerine kadar çekilebilmektir.

Sen de yaşadığın şehri en güzel cümlelerinle anlat, otokur@otdergi.com adresine gönder, önümüzdeki ay bu köşede yerini al.

**bir renk değildir
mavi huydur bende...**

çizgilerle sevgi soysal

Üzüntü insanı yorar.

Yakınlaştık da
anlatılmadık,
anlaşılmadık şeyler
kalacak aramızda.

Yapacak
bir şey yok
yalnızlığa
karşı.

Hayatımız
hayat değil,
engelli koşu.

Her şey
sensizlikti aslında.
Sen dediklerim,
en sensizliklerimdi.

Hiç başka görmedim seni.
Sana yakarabileceğimden başka
hiç bilmedim seni. Buyruk nasıl
kraliçeninse öyle seninim,
ama zengin edemem seni.
En ufak, en soylu yıldız bile nasıl
geceninse, onu ayırt etmeyen,
ışığını bilmeyen geceninse
öyle seninim!

Ah hiçbir zaman,
hiçbir şeyi yitirmeyeceğini sanarak
tüketmek kendini.
Tükenişe seyirci kalmak,
bu yasaklanmalı.

Aşk romanlarında yazılanların
doğru olmadığını bir zamanlar
anladığı zaman, ah o zaman...

Hayatta en kesin şey
ölüm.
Hayatta en kesin şey
ölüm.

Dünya siyasi mizah tarihinin en çok iz bırakan kahramanı

Don Camillo yeniden aramızda...

"Eğer Don Camillo yüzünden bana kırılan rahipler olursa, kafamda bir şamdan kırabilir; Peppone yüzünden bana kırılan komünistler olursa, sırtımda bir sopa paralayabilir. Ama İsa'nın konuşmaları yüzünden bana kırılan olursa, yapacak hiçbir şey yok; çünkü hikâyelerimde konuşan Hz. İsa değil, benim aklımdaki İsa'dır. Yani benim vicdanımdır."
(Giovanni Guareschi)

Daha önce 1972 yılında bastığımız Don Camillo serisinin ilk kitabını İtalyanca orijinalinden yeni çevirisiyle tekrar sizlerle buluşturuyoruz.

b
Bilgi

WWW.bilgiyayinevi.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

BESİM F.
DELLALOĞLU

İTHAL DÜŞÜNCE

Türkiye'den neden büyük entelektüel hareketler çıkmıyor? Sanayide marka üretmemiş bir toplumun, büyük filozof çıkarmasını bekleyebilir miyiz?

Memlekette çok sık duyduğumuz bir sözdür: "Bunu Türkiye'ye ben getirdim." Bu söz o kadar yaygındır ki, çok farklı alanlardaki insanlardan duyabilirsiniz. Kültür, sanat, edebiyat, spor, siyaset, sanayi, ticaret, eğitim vs. Söz bir kibrin nişanesidir. Ama aslında ardında ciddi bir zavalılığı gizler. Belki de bütün kibriler gibidir.

Bir fikirle, bir yapıyla "getirmek" fiili üzerinden ilkök kuruyorsan eğer, onu sen üretmemiş demektir. Getirmek övünülecek bir şey değildir. Buradaki tek ayrıcalık belki söz konusu fikri, yapıyı diğerlerinden önce fark etmekte umurlardır. Bu da aslında yukarıda söz ettiğim bütün alanlarda getirmenin başı başına bir piyasası olduğuna işaret eder. Üretimin sınırlı olduğu bir ortamda, getirmenin onu ikame etmesi aslında anlamlı bir şeydir.

Acente birçokdiğer bankacılık, sigortacılık, uluslararası ticaretterimi gibi dilimize İtalyancadan gelmiştir. Banka, sigorta, konkordato, acente, kambyo, vb. gibiler Bunları neden elbette Osmanlı modernleşmesi döneminde bu işlerle iştigal edenlerin genellikle Levanten olmalıdır. Tıpkı tip terminolojisinin hâlâ Fransızca olması gibi Çünkü Osmanlı'da modern tip eğitimi Fransızca olarak başlamıştı.

MODERNLEŞME DÖNEMİNDE ACENTECİLİK

Önce Osmanlı modernleşmesi döneminde, ardından da Cumhuriyet modernleşmesi çağında acentecilik her türlü üretimi ikame eden bir rol oynadı çünkü memlekette hiçbir şey yoktu! Ancak tarihsel süreç içinde bu model giderek ithalatı ikame eden bir modele dönüştü. Memlekette belli bir ürünün acenteciliğini yapanlar o ürünün lisansını alarak üretmeye başladılar. Otomotiv, beyaz eşya sanayileri böyle kuruldu Türkiye'de. Ticareti yapmaktan üretimi yapmaya geçiş... Bu elbette biraz da acentecilik döneminde biriktirilen tecrübe ve ilkökler ağı sayesinde mümkün olabildi. İthal ikameciğin dönemini yaş icabı hatırlayanlar, o dönemin sanayi ürünlerinin çok da kaliteli olmadığını çok iyi bilirler. Çünkü bu ürünler yüksek gümrük duvarlarının arkasından dünya ekonomisinin rekabetinden korunarak üretilmişlerdir.

TOPLUM, BİRLEŞİK KAPLAR GİBİDİR

Özal dönemine kadar memleket ekonomisi önce üretimi daha sonra da ithalatı ikame etme mantığıyla çalıştı. Topluma baktığımızda birbirlerinden çok farklı alanlar görürüz. Ama aslında toplum biraz da birleşik kaplar gibidir. Yani temelde bütün alanların seviyesi birbirine yakındır. Sanayide, ticarete egemen olan yaklaşık tarzı aslında düşünce dünyasında da geçerlidir.

'KÖKÜ DIŞARIDA' İDEOLOJİLER

Fikirler de memlekete genellikle dışarıdan gelmişlerdir. İçeride üretilmemişlerdir. Akımlar, ekoller, ideolojiler Türkiye'de öncelikle acentecilik olarak faaliyet göstermişlerdir. Örneğin, sanıldığı gibi sadece liberalizm, sosyalizm, komünizm, anarşizm "kökü dışarda" ideolojiler değildir! Yerli olduğu düşünülen milliyetçilik ve muhafazakârlık da bize Batı'dan gelmiştir. Ziya Gökalp

Durkheim'in, Prens Sabahattin Le Play'in Türkiye acentesidir. Ama acentecilik olgusunu sadece aşağılayıcı yorumlara terk etmemek

Yerli olduğu düşünülen milliyetçilik ve muhafazakârlık da bize Batı'dan gelmiştir.

de gerekir. Modernleşme toplumlarının bir gerçeği olarak da algılanmak lazımdır.

Yani fikir üretimi alanında örneğin sanayiden çok farklı bir performans beklemek de inafsızlık olmaz mıydı? Özellikle de birleşik kaplar teorisinin sadece doğa bilimi için geçerli olmayabileceğini söyledikten sonra!

TİPİK BİR MODERNLEŞME SENDROMU

Bunun tipik bir modernleşme sendromu olduğunu artık kabul etmemiz gerekiyor. Modernleşme ya da Batılılaşma

aslında her şeyin iyesinin Batı'da olduğu varsayımına dayanıyordu. Bu, fikirler için de geçerliydi.

Acenteciliğin üretimi ikame ettiği dönemde birçok fikir ekolu, ideoloji sanrı akımı memlekete yerli acenteler üzerinden girdi. Piyasada yer alan herkes aslında birinin acentesiydi.

Ancak üretimin ikamesinden, ithalatın ikamesine geçerken bu acenteler yavaş yavaş yerli üretime de başladılar. Tıpkı sanayide olduğu gibi, kültür dünyasında da ilk ürünler çok kaliteli değildi ama iç piyasadan gündelik taleplerini karşılamaya da yetiyordu doğrusu.

Dolayısıyla Türkiye'den neden büyük entelektüel hareketler, fikirakımları çıkmıyor diye sorarken çok da acımasız olmamak gerekir. Sanayide marka üretmemiş bir toplumun, büyük filozof çıkarmasını beklemek fazla iyimserlik olmaz mıydı. ✱

YAŞAR KEMAL'E ZİYARETLERİM

Bebek Kafası

VEDAT
ÖZDEMIROĞLU

"Daha senden gayri âşik mı yoktur /
Nedir bu telaşın vay deli gönül"

Türküden

Yaşar Kemal'e ilk ziyaretim, 2012 yılının yaz mevsiminde oldu. O zamanki değerli hayat arkadaşım Şirin Soysal, çocukluğundan beri tanıyordum ustayı, her ikisi de diplomat olan, annesi Şule Soysal ve rahmetli babası Gazne Soysal, yakın dostlarıydı yazarın.

Birkaç defa bu ziyaret gündeme gelmiş, çok istekle aşırı heyecan arasında gidip gelmişim. Nihayet, Yaşar Kemal'e doğru Beşiktaş'tan motora bindik. Üsküdar'dan da çıkacaklık.

Vanıköy'deydi ustanınevi, iç açıcı bir Boğaz manzarası vardı. Amma velahık gözüm ne bu muhteşem maviliği görüyordu ne duvarlardaki birbirinden güzel resimleri ve ne de bak bak bitmez kitaplıkların... Gözüm sadece sadece Yaşar Kemal'deydi.

Sımsıcak, çocuksu, yalana hiç mi hiç ihtiyacı duymamış bir kalınses tonu.

İnsaniniçine işleyen, dostane bir bakış.

Ne sadece onun değil, tankı olanı da masumlaştıran güzeller güzeli bir gülüş...

Yaşar Kemal ve aynı hanıkalıktaki eşi Ayşe Baban, insanı çarpıyorlardı. Ayşe hanımın çayını içerken, sanki senelerden tanışıyoruzuz gibi huzurludum.

"Selam Dünyâ Ben Türküm" adlı kitabımı imzalamıştım, onun verdim. O da bana "Al Gözüm Seyrâye Salih" kitabını imzalayıverdi.

"İnce Merned, kabak çiçeği dolmasını ne kadar çok seviyor!" dedim.

Elini göğüsüne birkaç kez vurup "Ne Merned'i be, ben seviyorum ben!" dedi.

Büyük yazılarının, en unlu tipleriyle aralarının çok da sıkı olmadığını bildirdim.

Güldüm, sustum...

Yaşar Kemal'e ikinci ziyaretim, 2013 yılının ilkbahar mevsiminde oldu. Vanıköy Azv'nı tekrar görebilmek için planım hazır, değerli heykeltıraş dostum Çağdaş Erçelk, ustanın bir minik heykelini yapacak ve beraber götürecektik.

Çağdaş'ın ilk denemesi Yaşar Kemal'den ziyade Uğur Mumcu'yu andırıyordu: "Napalm, Artık Güldür! Mumcu'yu ziyaret ederiz!" dedim. Artık Güldür!

Çağdaş, tüm maharetini doktrüdü Yaşar Kemal'in gurur görmeye "Aha, bu benim!" dediği bir güzel heykel yaptı. Çağdaş ve benimle birlikte, ustanın

Yaşar Kemal, Haykeltıraş Çağdaş Erçelk, Vedat Özdemiroğlu

iddialı okuru, oyuncu dostum

Tuğçe Tanış da bizimle.

Bu kitaplıklara biraz bakabildim.

Kütüphanelerden biri, sadece yabancı dilde

basılmış Yaşar Kemal kitaplarından

mütepekkildi. Çok büyük bir emektan

evindeydi.

Balkonda yalnız kaldığımızda, bir tiplerimizi sordum ona; İbrahim İbo'yu. İbo, zaten İbrahim'in kısaltmasıydı, nereden çıkmıştı bu "İbrahim İbo" ismi? Yüzüme baktı, gülümsedi, "K'üt o" dedi sadece.

Başucu kitapları arasında imzalaadığım kitabı da gösterdi. Orada, o gün, keyiften erimediysen, daha da erimem!

Yaşar Kemal'e üçüncü ziyaretim, 2014 yılının ilkbahar mevsiminde oldu. Bu kez sevgili Ayşe arayıp Şirin'le beni davet etmişti. Çellist Gülşah Erofla birlikte Beşiktaş'tan motora bindik. Üsküdar'dan çıkacaklık.

Engin Ergonultaş'ın

"Minare Güldesi"

romanını götürdüm ustayı. Kitabı

eline aldı ve neşeli sesle "Boyle on kış

Kemal benim için tarihi bir andı.

Edebiyat anlatı usta: Stendhal'i

seviyordu, "Kızıl ve Kara" diye andığı "Kırmızı ve Siyah" ile birlikte "Parma Manastırını okuma zevkinden bahsettii, "Romana başlamadan önce illaki Sait Faik okurum" dediğinde içim ısındı, "Gogol'un paltosu varsa, Abasıyanık'ın da pardösüsü var" diye geçti aklımdan, esfane romancı Reşad Ensi'yi görebilmek için, hevesli bir arkadaşla birlikte Adana sokaklarında nasıl turladıklarını anlattı gençliğinde

Ayrılrken sarıldık, bana bir turuncu kursun kalem verdi: "Bu seferarayı uzatmayın, bir ay sonra bekliyorum!" dedi.

Yaşar Kemal'e dördüncü ziyaretim, yine 2014 yılının yaz mevsiminde oldu. Ramazan'ın ilk günüyü. Bu kez yanımda iflah olmaz Yaşar Kemal meftunları, müzişyen Şekvet Akıncı ile yazar-çizer Özgün Ersoz vardı. Üsküdar'dan çıkacaklık.

Musa'dan bahsetti usta: "Firavun'a karşı Musa'dan yanayız, bu hep böyle oldu, bu çok eski bir hikâye" dedi.

Mitterrand'tan bahsetti, "Bak bir daha Paris'e gelp de bana uğramazsan sanavizeyok, bütün grışçıkları görüyorum ben!" demisti ustayı. Frans Cumhuriyetçisi.

Sevgili Ayşe için "Presnes bul" dedi. "Babanlar'ın prensesinin elinden çay içiyorsunuz!"

Bir ara "Yaşar Bey" dedim, "Allahsız, ne beyi Yaşar Abi!" dedi. Hemen "Yaşar Abi" dedim. Hemen. Sarıldık, vedalaştık.

Yaşar Kemal'e son ziyaretim, 2015 yılının kış mevsiminde oldu.

Üsküdar'dan çıkcek almadım. Üsküdar çok uzaktaydı.

Çapa Tıp Fakültesi'nin yoğun

bakimında yatıyordum ustayı.

Göremedim. Sevgili

Ayşe'yle bahçede

sesizce yürüdük.

Kışın son günü,

28 Şubat 2015'te cenne

oldu, toprağa düştü Yaşar Kemal.

Yılın 23 Mart'ında kızım Lale Leyla öldü. Lale için ve hepimiz için teselli büyük Bu dünya, bir zaman Yaşar Kemal'i yaşadığı dünya için rahattı. ✿

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

TAHLİL

HAKAN

BIÇAKCI

Kaburgamın hemen altındaki ağrı bir türlü geçmiyordu. Ne artıyordu ne azalıyordu. Arada unuttur gibi oluyordum, sonra en huzurlu anlarımda, sanki inadına kendini hatırlatıyordu. Mide miydi, bağırsak mı, pankreas mı, bambaşka bir şey mi? Bunı öğrenmek için doktora görünmek gerekiyordu. Bir süre daha ustaca erteledim. Kendimi dinlememeye çalıştım. Mümkün değildi. Özellikle geceleri, uykuyla uyanıklık arasında uzanırken. Mühphem bir doktorun buz gibi sesi "Keske daha önce gelsemişsiniz." Kötü ihtimallere bu kadar yüz vermemek gerekiyordu. Pek ciddi bir şey çkmayacaktı. Endoskopi ya da kolonoskopi miydi, onlardan yapalım diyecek diye bekliyordum.

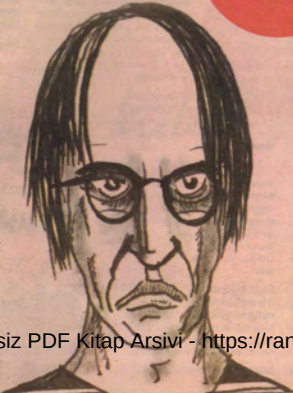
Doktor çok kızdı, kafa siyah saçlı bir kadındı. Kibrit çöpü gibi bir şeydi. "Bir gaita testi yapalım," dedi. Anladığımı hemen anladı. "Dışkı tahlihi" diye tercüme etti. Bakteriyele kökenli bir enfeksiyon olup olmadığna bakılacakmış. Haftaya için randevu verdi. Dışkı testi teslim edeceğim günü ve saati not aldım. Tahminimden daha basit bir işlemdi beni bekleyen. Anestesi almayacaklardı. Boruları falan muhatap olmayacaklardı. En azından ilk başta. Ancak zamanla bu testin beklendiğimden daha ağır, pis, kafa karıştırıcı ve can sıkıcı bir konu olduğunu fark ettim. Sadece kaçta nereye götüreceğimi biliyordum dışkı örneğimi. Ama nereye, ne kadar yapacağımı ve onu nasıl taşıyacağımı biliyordum. Bugüne kadaneler taşıyıştım kim bilir. Koli, bisiklet, televizyon, lamba, ütü masası, takım elbise, gitar, damacana, şişme bot, leğen, hediye paketi. Bu bir ilk olacaktı. Nasıl olacaktı? Doktor da sağ olsun hiç ayrıntıya girmemişti. İlk defa isim bitince sifonu çekmeyecektim. Asıl iş, isim bitince başlayacaktı. Bana bu kadar yakın olan bir şey, aynı anda nasıl bu kadar uzak olabirdi? Bulut gibi gezindim. Mühüş bir sıkıntı içinde. Ne işe verebilirdim kendimi ne eğleneceydim. Kilitlenip kalmıştım. Aklim sürekli bu testin bana düşen ön aşamasındaydı. O kadar büyümüşüm ki gözümde, ameliyat olmayı tercih edecek noktaya gelmişim. Orada en azından gıdıp yatıyorsun. Bırakıyorsun kendini. Herkes üstüne düşeni yapıyor. Haberini bile olumyor.

Teslim tarihini ertesi gündü. Bir hafta ne çabuk geçmişti. Haftaboyunca her tuvalet seferimde sorumluluğumu hatırlayıp zihnimde tutuyordum. Akşamsefası çok var diye rahatlamıştım. Artık

sadece saatler kalmıştı. İş çıkışı eve yakın olan süpermarkette, rafların arasında geziniyordum. Dışarıdan bakanlara göre yiyecek bir şeyler arıyordum. Halbuki sıcağak bir şeyler arıyordum. Yoğurtlar, margarinerler, donmuş gıdalar. Sonunda dondurma kutusunda karar kıldım. Hem genişti hem de çok derin değildi. Bir biçimde ideal geldi. Üzerinde rengârenk dondurma topları, yaldızlı zarif harfler olan kutuyu aldım. Kasaya yöneldim.

Akşam televizyon karşısında tüm dondurmayı yedim. Bir tabağa da aktarabilirdim elbette ama uğraşmak istemedim. Yedim gitti. Romantik komedi filmi karşısında bir kova dondurma yiyen genç kız klışesi gibi. Televizyonda Robocop 2 vardı. Sıkıp yarısında bıraktım. Kanallar arasında gezindim biraz. Haberlerde ertesi gün için asit yağmuru beklenildiği söyleniyordu. Dondurma kabını nasıl taşıyacaktım? Yağmur suyu sızarsa? Gaita testinden asit çkarsa? Röntgenler karışmış gibi. Altı ay omrüm kalmış gibi. Kabi sağlam bir poşete sarmaya karar verdim. Poşeti de çok eski, yıllardır kullanılmayan bir evrak çantası vardı. Pü pul olmuştur, deri, kahverengi. Ona koyardım.

Kötü ihtimallere yüz vermemek gerekiyordu.

İlk defa isim bitince sifonu çekmeyecektim. Asıl iş, isim bitince başlayacaktı. Bana bu kadar yakın olan bir şey, aynı anda nasıl bu kadar uzak olabirdi?

Sabah içimde bir sıkıntıyla uyanımd. Büyük gün bugüdü. Kalkıp birazıyordum evin içinde. Akşamdan yakıyıp kunumaya bıraktığım dondurma kutusunu alıp tuvalete yollandım. Kutunun kapğını telaşla kapattım. Her şeyolması gerektiği gibi oldu. Örnek bir dışkı. Yıkandım. Kutuyu poşete, poşeti evrak çantasına yerleştirdim.

Evden çıktığımda yağmur başlamıştı. Akşam haberlerde bahsettikleri asit yağmuru. Neyski yolum kısaydı. Kapıuşunu kufama geçirdim. Adımlarımı hızlandırdım. Eski evrak çantasının içindeki rengârenk dondurma kutusunda dişi örneğime asit yağmurlarının altında yürüyordum. Yağmura temas eden ellerim karıncalanıyordu. Psikolojik mi? Umardım.

Yolu yarlanmış kim çanta elmden uçuyordu. Çocuk yaştı, çelmisiz biri karmıştı. Kim bilir ne hayallerle. Arkasından bağırdı deli gibi koştum. Benden hızlıydı şerefiz. Bir daha uğraşmak istemiyordum tüm bu işlerle. Ne güzel halledivermişim. Teker randevu al. Dondurma al. Televizyon karşında ye. Yka. Off. Bunları düşünüşünce daha çok bağırdım, dahahızlandım. Ve ayağım burkulmasıyla kendimi yerde buldum. Asit göletin içinde. Ayak bileğim ateş gibi zonkliyordu. Saçları asit yağmurlarını emiyordu. Yattığım yerde gülmüsedim. Kapkaççının yaşayacaklarını düşündükçe kahkahalarla gülesim geldi. Kendimi tuttum. Bir heves çakaçaktı evrak çantası. Kilitli değildiye sevinecekti. Dirseklerimden destek alıp hafif doğruldum. Poşet içindeki dondurma kutusuyla karşılaşıacaktı. Yine bir merak. Doğrulamaya devam edip oturur pozisyonla geçtim. Poşeti sıyrıp gizemli kutuyu eline alacaktı. Ellerimle zeminden destekalarak yavaş yavaş ayağa kalktım. Kutuyu açacaktı. Gülmüsedim. Sırlıklılandım ve çamur içindeydim. Boka bakar gibi bakacaktı gaita testime. Yeriden randevu almak üzere yoluma devam ettim bir süre. Sonra ne halde olduğumu fark edip geri döndüm. Eve doğru. Once bir güzel yıkanmam gerekiyordu. Yere çarptığım yerlerim zonkliyordu. Her şeyi sızıyordu. Kaburgamın hemen altındaki ağrı abtın da onlara eşlik ediyordu. ✱

Olduğu kadar

Joker

Work and Travel: Elitlik

Naki meslek olsa simiziz, seyyahı masalı gidi...

Güzel mi? Hem orada yeni yerler görüyoruz yeni insanlar tanışıyoruz hem de para kazanıyoruz! Hem para kazanıyoruz hem de para kazanıyoruz!

Var mı evrak tutan?

Bektaş'ın Güzel Hayatı

Bektaş'ın Güzel Hayatı... Bektaş'ın Güzel Hayatı...

Bektaş'ın Güzel Hayatı... Bektaş'ın Güzel Hayatı...

Bektaş'ın Güzel Hayatı... Bektaş'ın Güzel Hayatı...

Nietzsche...

Müstesna Kitaplar

PELİN BATU

Çocuklarınızı masalsız bırakmayın!

MASALLARIN İYİLEŞTİRİCİ GÜCÜ

BÜYÜKELÇİ CEVDET DÜLGER'İN ANILARI VE HAYATI

Meteliksiz bir "monşen" bin bir türlü zorlukla rağmen Kuvayi Milliye'ye katılmasına birinci elden tanıklık ettikimiz bu (oto)biyografi beni duygulandırdı. Küll kadar uzak günlerde umut ve idealizmi yaşayıp yaşıyan memurlarımız olduğunu hatırlattı. Ayrıca benim için kitabın başka bir değeri var. Kızın tek başına yetistirensevgi dolu bir babayı "tanımak" benim gibi "babasının kızına" çok dokundu. Melek babamı andım, özlemim derpeşti. Cevdet Dülger melekleri işgalcilerden kurtarmış, Nutuk'un yazılmasına tanıklık etmiş, Nazi soykırım sırasında masum insanları saklayıp kol kanat germiş, Iskenderiye, Anvers, Cidde, Stockholm, Beyrut ve Santiago'da ülkesine hizmet etmiş bir vatanperver. Kötü düş siyasetin kötü sonuçlarına katlanmak zorunda kalan bizler bir zamanlar işçilerinin de denli güçlü ve saygıdeğer olduğunu görünce iç geçirmeden edemiyoruz. Kurumları iç boşaltıldı, kaçkardıkları ses de cılız oluyor, hayile,

Fusun Dülger Çihrless, Cevdet Dülger: Bir Diplomatın Hayat Yolculuğu, Yazarın Direkt, 2018

SOUPAULT'IN YAZAR DOSTLARI

Yazmış en büyüü ansiklopedilerden biri olan Hayali Yerler Ansiklopedisi'nin yazarlarından Alberto Manguel'e kitap imzalatmak için uzun kuyrukta beklerken keşfettim bu cevheri. Gerçeküstücü ve Dadaist şair ve elstirimen Philippe Soupault çağdaş olan yazar arkadaşlarımla öyle leziz bir şekilde resmetmiş ki okurken onların gözlerinin mavisini, kahkahalarının ısısını hissediyorsunuz. Bu büyük Prozac'ın müderrisi de baykus gibi taraf eden Soupault, onun Büyük Cabourg Otelinin terasında bir

güneş şemsiyesinin altındaki hinthurması ağacından koltukta oturup akşamın inişini seyrettiğine defalarca tanıklık etmiş. Proust, "Hangi çağdayız, Cabourg'un bahçesinde neden kıraz ağaçları değil de elma ağaçları var" gibi tuhaflar sorar, gereksez anılar birkırtırmek için kimseyle görüşmezmiş. Tandığı en çalışan yazar olan Joyce ise hayatı boyunca Dublin özenliyle yaşamış ve beki de bu özlemde beslendiği ve geçmişteki için hayatının sonuna kadarsıgün hayatı yaşamış. Apollinaire, Baudelaire, René Crevel, Georges Bernanos, Pierre Reverdy, Blaise Cendrars gibi yazarlar ve Rousseau gibi naif ressamların hayatları öyleyazık gibi yazılmış ki isteristemez siz de ekürkiye katılmış oluyor, sözşaraplarını yudumluyorsunuz.

Philippe Soupault, Görünmeyen Yönleriyle, YKY, 2018

MASAL SEMBOLİZMİ

Ordinaryüs profesör Bruno Bettelheim masalları iyileştirici gücüne inanıyor. Masal sembolizmini çözmeyle başladığımız zaman, altlarında temel varoluş soru(n)larımız ve korkularımızın yatığı görüyor, hayallerimizi keşlediriyoruz: linyin kötiye olan savasını okurken temel ahlakdresi almayoruz aslında-dahaçok kahramanaoykünekerreye yanıyoruz. Ama Bettelheim "göge yonumuzle" başkılmamamız gerektiğine de inanıyor. Masalların eğlenceli ve bir o kadar da ürkütücü dünyası bilincaltımız hikaye formuna sokulmuş halı, dolayısıyla sağıklı kişilik oluşumunu için iyi bir araç. Bettelheim'i fazla Freud'cu olarak eleştirilen onun Nazi soykırımından kaçmış bir Avusturyalı olduğunu unutuyor galibaz Yüzyeden altıra inip bütünlük kurmak, karmasaya düzen getirmek, bağımsızlık kazanmak veya kili tabiatımız birleştirmek gibi temel meselelere masal sayesinde biçim verebileceğimizi söylüyor, bizizterki onları anlatılmı, okuyalım. Çocuklarımızı masalsız bırakmayın! Bruno Bettelheim, Masalların Büyüsü, İnkilap Kitabevi, 2019

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://ranterey.org>

Her şeye rağmen bana inanmasını istiyorum,
tıpkı Aspirin alır gibi inansın bana.

GÖLGE

ALİ LİDAR

357.

Geçtiğimiz günlerde her zaman rakı içtiğim mekânda, masamın sağ çaprazına iki kadın oturdu. Ortam çok da kalabalık olmadığından ister istemez kulak masafiri oldum konuşmalarına. Kadınlardan zayıf olan bonfile söyledi, biraz daha kolu olan haşlanmış sebzeli! Yemekleri beklerken de anlatıyordular haşlanmış sebzeli söyleyen kadın; eyllide nişanı varmış, o zamana kadar en az on kilo vermesi lazımmış, müstakbel eşi daha dün kulardan mütevellit laf sokmuş falan filan... Zayıf olan kadın dnlıyor ama pek de umursamıyordu. Derken yemekler geldi, sebzeliyen kadının gözlerindeki yaşı birtrek ben gördüm.

Aç ve mutsuzdul Envaieşit yemeğin arasında aç bir kadın. Ağlayasım geldi, yemin ediyorum, zor tuttum kendimi...

Ey kadınlar, abialar, bacılar... Yişin abicim. Bz erkekler hayatınız sıkık resmen, gıydiğinize,gezdığınızine, içtiğinizine, her şeyinize karşı karşıya sizi de kendimiz gibi manyaklaştırdık. Sağlıkla ilgili bir engel varsa ya da kendinizi daha iyi hissedecesekiz,tamam. Ama buna da yine siz koymak mutlukluktur kardeşlerim, karmınız dayana kadar canınız ne istiyorsa yişin.

Sizi üç beş kilo fazlanız (nedir fazla onu da hiç anlamıyorum ya, neyse) var diye beğenmeyecek, aşayılacak hayırlara prim vermeyin, siz onlarla geçin dalganızı. Güzel güzel karmınızı duyurun, beni de buralarda telef etmeyin.

358.

David Whitehouse, "Yatak" isimli kitabında insanın, en beceriksiz ve başarısız insanın bile o güne kadar hiç kimsenin yapmadığı, düşünmediği, söylemediği bir şeyi yapabileceğini, söyleyebileceğini ya da düşünebileceğini yazar. İnsanın, her insanın tekve biricik olduğunun en güzel kanıtı budur bence. En sıradan insan bile gün bir gün bir yerde öyle bir cümle kurar ki o cümle ne o güne kadar bir başkası tarafından kurulmuştu ne de ileride kurulacaktı. Benim bir açıdan Mehmet İsmail Akın'ın sonradan sonra kuracağım cümleyi bugüne kadar hiç kims

kurmamıştır eminim. Ve bu zamana dek ettiğim her söz, yazdığım her satır birer çöp bile olsa, sadece birazdan yazacağım cümle bile beni tek ve özgün bir ürün ortaya koymuş bir insan yapar. Cümlemin anlamlı ya da değerli olup olmasının hiçbir önemi yok elbette, aslolan sadece ve sadece size ait olan bir cümlemin, sizden çıktıktan sonra sonsuza kadar ortakla olacağı olmasdır. "Koalarlar, yaşamları boyunca hiç zebra görmedim kutu kola içerek varoluş üzerine sohbet edebilirler!" Evet, iddia ediyorum bu cümleyi, bu şekilde hiç kims kurmamıştır şu andan önce. Hadi siz de deneyin...

359.

Pek çok dostumun malumudur; uzun süredir farklı dil ve lehçelerde basılan Küçük Prens kitaplarını biriktiriyorum. Kismetse yakın zamanda bir Küçük Prens Müzesi açacağız Eskişehir'de. Müzede pek çok dilde kitap olacak ama içlerinden bir tanesi beni ilk elime aldığımdan benisi inanılmaz etkilemiştir. Hawaii alfabetinde basılı Küçük Prens... Hawaii alfabesinde yalnızca 13 harf var. İlk başta bu çok şaşırtmıştı beni. Yalnızca 13 harften oluşan bir dil... Nedenini araştırdım bir süre, niye bu insanları alfabesinde bu kadar az harf var diye epey bir bakımdan sağa sola. Sonunda Amerika'da doktora yapan eski bir öğrencim beni bilgilendirdi. Hawaiiiler çok mecbur kalmadıkça konuşmuyorlarmış. Bir şey söyleyeceklerse önce bir düşünüyorlarmış bunu söylememes olur mu diye. Yani mutlaka konuşulması gerekiyorsa konuşuyorlarmış. Az laf, az kelime, az konuşma. 20 küsur yıllık felsefe öğretmeniyim, ömrümde bundan daha güzel ve daha anlamlı bir felsefi yorum duymadım. Helal olsun...

360.

Yüzde yasıyorum ben Gölge. Bazen derin görünüyorsanız bunun nedeni derinlik algısı ve katkık etkisi yaratmak için yüzeyleri iç içe geçirmem. Haklisin biliyorum, tek başına ağaçta duramayacak bir katkılık bu. Ama her şeye rağmen ben Gölgeyim. Gölgeyi gölgeye göre ayarlar, ayarlanmazsa da gölgeyi dokunmaz, alışkanlık yapmam, üstelik bakarsın iyileştirebilirim belki onu... *

evde CAT başına

"SEVGİ"

TAFF PICTURES SUNAR

UĞUR BİNNUR CENGİZ FEYYAZ MERT MEHMET
YÜCEL KAYA BOZKURT YİĞİT DENİZMEN ÖZGÜR

ÖLÜMLÜ DÜNYA'NIN YARATICI EKİBİNDEN

CINAYET SÜSÜ

YÖNETMEN ALİ ATAY

SİNEMALARDA

CT ENTERTAINMENT

POWER
TÜRK

TAFF
PICTURES

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Mehmet Ali & Akşamsefası

ÖMÜR UZEL

Hayattaki en büyük tutkusu yardım etmek olan bir sanatçı. Kurduğu AHBAP Patformu sayesinde Türkiye'nin her noktasına ulaşmaya çalışıyor ve birçok insanın hayatına dokunuyor. Çıkarsız, koşulsuz, samimi...

HALUK LEVENT'le AHBAP Derneği'nde buluştuk, trafıfca konuştuk.

EVRENİN HER YERİNE VİCDANIMLA ULAŞABİLİRİM

NE YAŞIYORSAN ONU SÖYLÜYORSUN

Şarkılarımda sıkı bir dostluk söylemi kurdum sanırım. Yaşadığımız acıların hepimize tesir ettiğini, der tlerimizin ortak olduğunu anlatmaya çalıştım. Başta, dinleyiciyle konuşur gibi mükemmel bir iletişim kurabileceğimi hesaba katmamıştım ama zaman içerisinde öyle oldu. Bu samimiyeti, yaşam biçimiyle yakalayabiliyor insan. Çünkü neyi söylüyorsan onu yaşıyorsun, ne yaşıyorsan onu söylüyorsun.

ORTAK PAYDAMIZ VİCDAN

Ben sadece Hakkari'deki evi yanıms aileye değil, bana ulaşan herkese elimi uzatmak isterim. Benim imkânlarım olsa Hindistan'da dilini bile bilmediğim bir aileye de ulaşabilirim. Çünkü ortak paydamız vicdan. Bunun bir örneğini Kolombiyalı dansçılarla yaşadık. Kolombiya dansçıları, Antalya'da bir organizatörle anlaşmış. Organizatör, dansçıların parasını vermemiş ve kaçmış. Onlar da bilet parası bulamadıkları için yaklaşık bir ay Antalya'da mahsur kaldılar. Otelde yatıp kalktılar. Bu Kolombiyalı çocuklar, bizim vicdanımız. Hemen AHBAP'tan iş insanları bulduk. Türk Hava Yolları'ndan destek istedik. Ve sonunda onları evlerine gönderdik. Ben, evrenin her yerine "vicdanımla ulaşabilirim.

HER DÖNEMİN MUHALİFİYİM

Muhaliplikten muhalifliğe fark vardır. Muhaliif gruplar içerisinde seksen çeşit söylem var. Bugün muhalif dediğiniz insan, her konuda herkesi eleştirebilir. Dahası, muhalif biri, bir başka muhalife de muhalefet eder. Görüyoruz. Zira eleştirinin sonu yoktur. Ben kendimi muhalif görüyorum evet ama yapıcı eleştiriden yanayım. Ortada eleştirilemeyecek kadar kötü bir durum varsa da, dönüp işime bakırım. Ben her dönemin muhalifiyim. Yapıcı, onanıcı olmaktan da vazgeçmemek gerektiğini düşünürüm. Sanatçının var oluşu, muhalif söylem üzerinden olur. Ben sevdiğim parti iktidara gelse bile o partinin bir yandaş olmamalı. Benim durumum da bu. Bizim

başarımızın sırrı da, kimsenin gölgesine girmemektir.

SONUNA KADAR DİYALOG

Ben, diyalog taraftarıyım. Meseleleri konuşarak çözmekten yanayım. Mesela ormanlar yandı. Bana dediler ki "Sen nasıl muhalifsin? Bakanlara gidiyorsun, onlarla birlikte poz veriyorsun!" Tamam da kardeşim ben bakanla temas kurmazsam, Gürcistan Devlet Bakanı'ndan mı Ayvalık ormanı için izin isteyeceğim? Ben gidebildiğim

Diyalog
taraftarıyım.
Meseleleri
konuşarak
çözmekten
yanayım.

yeri kadar diyalog yolunu seçiyorum. Demek ki bu kadar muhalifim!

BİZ BUUYUZ, BİZ İNSANIZ

Herkelsen, bir dünya görüşü var. Yaşadığımız topraklar üzerinde aldığımız eğitim, öğreti ve edindiğimiz tecrübeler beni bir fikre, bir kalba sokabilir. Bu, herkes için geçerlidir. Doğrularım olabilir, yanlışlarım olabilir. Ama her şeyden önce ben insan odaklı olmaya çalışıyorum. Geçtiğimiz günlerde bir ablamızla buluştuk: Fatma Görmez Eşi, içerideymiş. Çocuğunu kaybetmiş. Yirmi dokuz kiloya düşmüş. Bana geldi. Kocasının hangi suçtan cezaevine girdiği beni ilgilendirmiyor. Atladım Konya'ya gittim. Hastanelerle görüştük. Birkaç gün sonra doktoru arad, Fatma Görmez yemek yemeğe başlamış. Biz buyuz. Biz insanız.

İDEOLOJİ, BİZİ İNSANLIKTAN ÇIKARIYOR

Bir şeyden dolayı acı çekmiyoruz, o şeyi intikam, kin beslememiz gerektirmez. Ben herkese insan olarak bakmaya çalışıyorum. Mesela Fethi Sekin polisti ve bir yeri korumaya çalışırken şehit oldu. Ben elbette onun yanında olacağım. Fethi'nin ailesinin yanına gitmemin veya onun için bir şarkı söylememin nesi kötü? O polis; muhalif, sosyalist kesime yabancı olabilir ama bana yabancı değil. O, benim insanım. Diğer tarafta Ali İsmail Korkmaz ise polis tarafından katledildi. Ben, bu kez Ali İsmail'in yanında olacağım. Bunlara ideolojik baktığımız an, insan olmaktan çıkıyoruz.

GENÇLİK POLİTİZE OLMALI

Ote yandan, politik tercihlerimiz, bir siyasi duruşumuz olmasın mı? Olsun tabii. Depolitize olmuş kesimler de hassasiyetini kaybediyor ve bundan ötürü toplum olarak büyük sıkıntılar yaşıyoruz. İnsanlar hiçbir şeyle ilgillemeyince de bunun bize bir faydası olmaz. Bugün Türkiye'de hukukun, adaletin, ekonominin ve sağlığın gelmesi, gelecek yıllarda bizi yönetecek olan gençlerin bilinçlenmesiyle, bilinçlenmesiyle mümkündür. Politize olmaları; ilge gidip bir siyasi partiye üye olmaları, eylemlere katılmaları anlamına gelmiyor. Politize olmaları, ülkesi için iyi işlerin farkına varmaları anlamına gelmiyor. Hiçbir şey yapamıyorsa en azından bilgi sahibi olsunlar. ✨

EYLEM TE

Halkılar hazan

solgun bir anı
kuruyup düştü daldan
bak, ağaç çıplak!

güz çiçekleri-
yaşlı, yorgun bir yüzün
çocuk gözleri

güz akşamı
yalnızlığı büyütür
sessiz evlerde

yağmura kattı
ayrılık acısını-
sormuyor kimse

iyi kalpli ay
aydınlatmış geceyi-
korkmasını çocuk

çınar ağlıyor-
daha kaç hazan solup
sararacağı mı?

sisler içinde
korkusuz yaşıyordu
eski bir konak

mevsimi değil
mavi kelebeklerin-
aşk, sen mi geldin?

EMRAH SAFA
GÜRKAN

Büyük umutlarla seçilen ve sıkı bir manastır hayatının kurallarına uyması beklenen 6. Dalai Lama, aldığı eğitimden sıkılıp kendisini Osmanlıların deyimiyle "İş u İşret"e yani eğlenmeye verir ve olaylar gelişir...

GENÇ DALAI LAMA'NIN "İŞ U İŞRET"İ

Bir çoğumuz Dalai Lama'nın kim olduğu hakkında az çok bir fikre sahibizdir. Sarı-turuncu kıyafetle sürekli Batı medyasında arz-ı endam eden bu sempatik kel adamın Tibet'teki Budist toplumunun lideri olduğunu ve 18. yüzyıldan beri buralaragözünü dikmiş Çin tarafından ükinesinden sürüldüğünü de beklî bazılarımız bilecektir. Ancak, "dalailama" kavramına gelince iş değişecektir. Hakikaten, nedir bu dalailama?

AVALOKİTESVARA'NIN REENKARNE OLMUŞ HALİ

Budizmin sonradan gelişen bir yorumuna göre, nirvana ulaşmasına bir aşama kalmış, ancak diğer budistlere yardım etmek için bu aşamaya kastı olarak geçmeyen kutsal kişiler bulunmaktadırlar. İşte Tibet Budistlerinin ruhani lideri olan dalai lamlar da bu "bodhsattvalar"dan birinin, Avalokitesvara'nın reenkarne olmuş (Lat. re+in+caro, carnes (et) yenidenete kemige bürünmek) halî.

Tabii ruhların bedenden bedene dolaşabildiği böyle bir ortamda, bodhsattvanın ruhunun hangivücuda transfer olduğunu anlamak için bir mekanizma geliştirmek de elzem. Bu ruhu taşıyandala lama öldüğünde, yukseklamalar genelde Tibet'teki ve bazen de Moğolistan'daki çocuklar arasında 2-3 yıl süren bir arama yapıp yeniden doğacak ruhun seçtiği (fıhny) belirlemeye çalışıyorlar. Dini ritüellerle meditasyonla da iş içe olan bu sürecin sonunda seçilen çocuk bir snava alınıyor; kendisinebazi eşyalar gösterilerek hangisinininki dalai lamaya aitolduğu sorulancocuk, eğertestigeçerseeski dalai lamanın en yakınındaki öğrencileri tarafından Budizm üzerineasası bir eğitimetabii tutuluyor.

BEKENMEDİK BİR SONUÇ

Modernve rasyonel dünyamızda birazgarp kaçacak bu süreç her zaman beklenen sonuçlar vermediğini en güzel örneği toplam sayıları 14ü bulan dalai lamlardan altıncısının hayati. Büyükumutlarla seçilen ve sıkı bir manastır hayatının kurallarına uyması beklenen 6. dalai lamaaldığı eğitimden sıkılıp kendisini Osmanlıların

düşkinliğıyle tanınanve Lhasasokaklarında sarhoş dolaşmaktan çekinmeyen genç dalai lamanın davranışlarını sorumsuzluk olarak nitilemek de mümkün, bağımsızlığa düşkinlik olarak da. Ancak, her halükârda genç dalai'nin davranışlarının Tibet lamlarının oldukça zor duruma bıraktığı kesin. İşî daha da getrifleştiren ise, o dönemde topraklarını batıya doğru genişletmeyi başarmış Qing Hanedanı ile bir öncekidalailamanın büyükçocuklerle birleştirdiği Tibet arasındaki işkilerin gerginleşmesi olacak.

İŞGAL, SÜRGÜN, TAHTALKÖY

Çin imparatoru Kangxi, Moğollar'a bir elçi göndererek, beşinci dalai lamanın nabızının (desi) ülkeyi kendi yönetmek istediğini ve bunun için de ruhani liderin ölümünü 15 yıl

sakladığını haberverince, Çin'i uzun süredir rahatsız eden bu ittifakın köküne kibrit suyu dokmeyi başarmış bile. Durumdan rahatsız olan ve kendisine artık Tibet Hükûmdarı diyen Moğol Hani, Lhasa'yı işgal edip nabî onese sürgüne sonra da tahtalköye yollayacaktı. Genç dalai lamanın ruhani prestijinin, bu yeni ele geçirdiği topraklardaki otoritesini tehdit ettiğini düşünen han, sorunu Çin imparatoru ile anlaşarak çözmeye çalıştı. Lamalara dalailamanın ruhani sorumluluklarını yerine getirmedeği yönünde bir belge imzlatıldı ve buradan alınan meşruyetle ruhani liderin Pekin'e yollanmasına, yarı ayak altındageçikmesine karar verildi.

EMPERYALİST BAŞKENTE ESARET

Liderlerinin sürgüne gönderilmesine karşı çıkan Budist keşşiler dalai lama'yı kaçırıp Drepung Manastır'ınageri getirmeyi başarsalar da Moğollara kafa tutmanın öyle kolay olmayacağına acı yolla öğrenmek zorunda

kalacaklardı! Manastırı basan Moğol sularisidali lama'yı teslim olmaya mecbur etmişti. Artık istikamet Pekir'di.

Budistlerin ruhani liderinin emperyalist bir başkentte rehlin tutulmasının önemli siyasi sonuçlar olacaktı. Ancak, kaderin mi insanın mı bilirmez, ne ki derveye girdive Tibetileri bu sıkıntılı durumdankurtardı. Bu renkli hayatı, işî girdikten az bir süre sonra hayatını kaybedecek ve tarih sahnesinden sessizce çekilecekti. ❀

Hapishane kapılarında, kolundan tutulup yerlerde sürüklenmek pahasına, baş eğme ilkesine sadık kalan, duruşuyla etrafındakilere cesaret taşıyan, o dirençli, güzel bakkışlı kadını; anmeni anlatmak istiyorum.

İSTİSNA

ERTUĞRUL
MAVİOĞLU

Benim 'ortak' annemi annesi gibi bilirdi. Cenazesinin ardından "O bir istisna idi" dedi. O halde anlatmak zorundayım.

O, Cumhuriyet'in hemen ardından İstanbul'da doğmuştu. Çocuğuna en sert biçimde mühürünü vuran kıtıkyların, her şeyi rağben vakur bir tebusüllmelerini. "Hayat bir eğrime yüzüne gülmeyişe eder, o zaman sen hayata karşı gülmeyi öğrenirsin" dedi. Evnin duvarından hiçbir zaman indirmediği, rengi kahverengiyse dönmüş ale fotoğrafındaki sin bakkışlı 'tuluş' ise, on ande, annesinin kucagında, beyaz elbiseliyle hemen goze çarpan güzelliği, artıktık.

Handiye kundağı henüz çok küçükken kaybettiği babasının veteriner hekim olduğunu çok sonraları idrak ettiğini söylemişti bir keresinde. Sık sık rüyalarıngün atlara neden bu denli mağnir olduğunu o zaman anlamıştı. Yolds bir at gördüğünde başını çevirir uzun uzun bakardı. Yüreğinde açılmış doidurması imkânıns o büyük kıratıns, asla ekilşimşen ölmeyiş, yolds rastgele gördüğüy atların derin bakkışlarında bulacakmışgibi...

Sonraevlerinde çıkan o talhisiz yangından söz ederdi sık sık. Yetimleşe eklenen evsizliğin ilklere sileyen soğukundan, hükümünü nakşeden çaredektik, bir darbeye yere serilmiş umutsuzlukta dem vururdu. Babasından kalan yetim masnının sık sık ödenmesini şikâyet etmek üzere, annesinin kucagında gittiği Atatürk'ün evinin önünde, kotu bakkışlı bir zabıt mazid. O kibar üslubundan taviz vermeye edasıyla asla galiz küfürler edemez, hak etmelerin çok gersinde, sadece "it hükümet" derdi. Çünkü hükümetler, çok klarkların sandığını aksine yoksulun, yetimn hakları yemek için vardı. Hak, yaşarın tarafından yemince de, yoksulun payına çokaldığı kemirilen kuru ekmekler, gençliğe de nefsi köreltmek için çtılan kabak çekirdeklerideydi.

Tüberküloz salgınında kaybedtiği Mükilye ağabeynin güle yüzünü unutmamak için onu sık sık tarif ederdi. O müteşşem dayının nasl yakışıklı, nasl esprili, nasl zeki olduğunu o sayede öğrenmişim. O zamanlar yasak olan şirilerin eldenle, güzicenası dolaşmasokulduğunu da... Yasakları büyük bir çokşuya çitneme huuyumuz dayından miras kalğına inanırdı. Bu acıarsılısile, aradan epey zaman geçtikten sonra bile bir nebe olsun ekilşimemişiyüreğinde. İçinde bir mücevher misali sakladığı hüznü, zaman zaman nüksedip ortaya çkar, gözden dolu dolu konurdu: "Ağk üzere bina olms bir hayattan hayr gelmiyor bebeli..." O yünden sokakta aç bir çocuk gorse mutlaka doyurur, içtiğins diye başınabeze, ayağına da çorap verirdi.

Öğretmndi. Önce İzmir Lisesinde yarm maasa vekil hocalık, ardından Diyarbakır'a çkan tayin. O zamanlar iklimi en az bugünkükadard şert olan bu kentle ve genç bir öğretmen olarak ne için neye başıttı olan öğrencilerle nasl baş ettiğins söz ederdi bazen. Sınıfa ansızın dalan bir maañlı müfettişinin,

sırf otoritesini kanıtlamak için "kalemimiz kuvvettir, yazmaz" diye önüne koyduğu sürgün tehdidini, Bakır'n "Baş eğmezüz ednlıye dünüyü-dün için, Allah'ın tevekkülümüzü it'rmadumuz" gazeliye püskürtmüş olmas, onun gurur kaynağıydı. Ruhunda, otoriteye karşı bir zaferanşanesi olarak taşıdığı, handiye hayat felsefesi haline getirdiği bu tavırın alıpt, "yanı" diyerek Türkçe mealiñi tekrar ederdi: "Su akışkı dünyannı geçit menfaatlari için aşşaklı kimselere baş eğmeyiz. Bu yolds bütün tevekkülümüz, günümüziz Allah'adır."

Uzun yıllar matematik onun sadece işi değili, aynı zamanda eğlencesiydi. En karmaşık problemleri büyük bir zevkle, fonda Beethoven'in, Bach'in eserlerini dinleyerek çözerdi. Diyarbakır'da babamla tanışıp evlenmiş, ardından tayinleri kıtış için beraberice, büyük bir depreme sarılan

çocuklukyıllarını; römorklardan yollara dökülen pancarı, az ötemezden geçen tren raylarını ve sokaklarda öbek öbek biriken at gübrelersinin kokuşundan şüret kenti Adapazarı'na gelmişirdi.

Üç erkek çocuğuya birlikte mutluluğk yaladığığın düşünürken, kayıtlara 1967 Muduru depremi diyeçen, 83 kişinn cannamal olmsu 'büyük zelele'ye evinde uyurken yakalanmış ve ziyadesiyle korkmuştu.

Yalın ayak, uykı sersemis sokaka fırlayısından ve ayakbaısını gıymediğini fark edip eve geri dönmüşnden, kotu anılan defetmeye çalışan hafif gülmşemeler eşliğinde bakkışmı. Bir İstanbul hanımelsinin çkışk ayakla kaçması mümkün müydü? "Ah sersem kafanı, eve döndüm, demir kapı çaat diye üzerime kapandı ve zelele bitece kadar açılmadı" diye devam ederdi anlatmaya. Neyse ki, sarınsı sırasında bir açılıp bir kapanarak insanları canlı canlı yutan devasa yarıkların, yıkılıp yerle yekasan olan evlerin, göğü kaplayan toz bulutunun pek azına tank olmuştı. Buna rağmen geroğecini gormüştu ve o günden sonra babama, Diyarbakır'da yanında taşıdığı hırp tarziyla, "kekli" diye seslenirdi. Bu çocukları deprem

öldürsün diye doğurmadım, hemen gidelim buradan." Babamönceleri pekaldırış ettiğinde ama bir gün Toprak Mahsulleri Ofis'nin öndelü büyük arsada kurulandeprem çadırıandaki hayattan bezmiş bir ses tonuyla, "Tasman Rasan" diye anmenin bu isteğne karşık verdi: "Depremden korktuğum için değili ama. Çocuklar büyüyecke, üniversiteye gidecekler. Buralarda okuyamazlar, en iyisi İstanbul'a tayin isteyelim."

İstanbul'daki Fath Kız Lisesinde öğrencilerin onagiziden taktığı lakap, "kral'dı. Yıllıkarda hayr oyle anıldı. Cebir, geometri derslerine girer, ek ders olarak astronomi okuturdu. Birgün karşıma geçip, banaşöyledi: "Matematği öğrenmelisin. Sadece sınıfın geçmek için değili. Henüz bilmiyorsunuz, bu dünüyä kotlere adı. Matematik bilirsən, kotlerin yollarına aldamazsın."

Oğlundu tuttum, matematiği çok çalışım, yalanlara asla kanmayacağığın sandım. Ama sonradan anladım ki, dünüyä sadece kotlerin değili, madrabazlığı kitabını bir kez yeniden yazarlann arasında pay edilmisim. Onların aç gözlerini doyurmaya, yalanlarınn altı etmeye, kani ellerini kirmeye, ne sınırs, ne kosinus, ne tanjant ne kotanjant, ne çarpma, ne bölme, ne toplama, ne çıkarma, ne cebir ne de geometri yetirdi.

Babasından kalan yetim masnını yijen "it hükümet" in asla kı yakasını bir araya gelmesine izin vermediydi birCumhuriyet kadınındasöz ediyorum. İlleyen yaşlarınday üç kurşu emekli masnına mahkûm eden, yılların öğretmesine evin yarsını almaya bile yetemeyen bir ikramıyeyle layık goren; gözünden sakındığı, ofkeyle attığıteribi bile isabet ettirmekten çekindiği, her şeyden çok sevdiği evladına, sıdk koku buodrum katlarında elektrikveren, falakadan ayaklarını patlatan, asla kollarıñı tutmaz kalın; 'dün olmsu Cumhuriyet'in kadınından...

Hapishane kapılarında, kolundan tutulup yerlerde sürüklenmek pahasına, baş eğme ilkesine sadık kalan, duruşuyla etrafındakilere cesaret taşıyan, o dirençli, güzel bakkışlı kadını; anmeni anlatmak istiyorum.

Sözcükler kıfayetsiz kalda da, gösümden dailayan yalar için vermese de bilinsin istiyim. Bilinsin lğdesiyen harcanmak istenen hayatını savunun birisarıyadıye düşünün, her defasında direnç bulduğun, hapisten çıktığımda ise hücre yorgunu bedenime uzun uzun bakıp,kemiklerimin kırılacağı korkusıyla sanılmaktan imtina eden; son vedada, bu kıyık alına koymak istediğim busede bile aran;çarkın sınıratlyadeletnin girdiği bu müceviz dalda, hikkisi bir insandı.

İnsanın varlığıñı namudan çkan bir kurşunun, kentlerin kıymetini ise göküzündeyen yağın bombaların kıyanta indiren bu 'aşşaklı dünüyä'ya rağmen, ağzından her 'hayırlı' sözle çkan boylesine 'istisna' bir insanın bir zamanlar gerçekten var olduğunu hay hatırlımda tutmak istiyorum. Çünkü insana dair umut, sadece iyi örneklerle korunabilir. Ve kim ne derse desin, ben en yakın tanğıym ki, istisnalarben kaideyi bozabiliriz. ✱

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranteey.org>

Devlet Güvenlik Mahkemeleri sanay, 'yemine ortak' diye bahsettiğim arkadaşım, Annem benim için lehte tonaklık yapıyor. Arka planda avukat bölümünde babam aykırı. Yıl 1988

TEVFIK
MERKUT

40 YILLIK
FABRİKASI
OLUP MU
SEKER
JERNEĞİ

BENI
ELLEME
DERNEĞİ

cedar
SARI S
cedar
SARI S

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ALPAY
ERDEM

Karga dediğin kara kuru bir şeydir. Böyle karga mı olur.
Hele o kanatlarındaki mavi tüyler yok mu...

KUŞLARDAN BİR KUŞ “ALAKARGA”

Merhaba sevgili OT okuru. Öyleyse ben size bu ay da biraz Alakarga'sı anlatayım da tam olsun. Çünkü Alakarga'sı her şey eksiktir, her şey ne bileyim... dadı duzu yoktur yani ben size resmen bunu böyle söyleyeyim. Başka da bir türlü söyleyemeyim. Zaten başka da bir türlü söyleyebilseydim belki de başka bir türlü söylerdim. Bilemiyorsanız ki. Belki de söyleyemiyordum ben zaten başka bir türlü, hiç bilemiyordum. Hiç ama. Sen "hiç ama'yı bildin mi. Bilmeyişen bil ama. Ma. A.

Alakarga öyle enteresan bir kuş ki, karga familyasından olmasına rağmen, kendisine "karga" demek, ne bileyim... yani demekse de olur aslında kendisine "karga". Çünkü düşününce böyle karga mı olur, böyle karga olmaz. Karga dediğin kara kuru bir şeydir. Böyle karga mı olur. Hele o kanatlarındaki mavi tüyler yok mu, "arkadaşın sen karga mısın yoksa bana bir Farinelli misin acaba" diye sorarsın gelyor benim Alakarga'ya.

Farinelli'ye de saygıyla anmış olalım bu arada, kendisi gerçekten büyük bir sanatçıydı, kendisine tavus kuşu'nu örnek almış bir insandı. Bir insandı. Alakarga. Bak ya, alakarga. En renkli karga olma unvanını, alt türleriyle birlikte, bir de bunları alt türleri de var, onları da gözemsiz yic'le kafay yersiniz, en renkli karga olma unvanı, bu arada bana "Konuşur Geli Yazma Madalyası" verdiler geçenlerde, o oldu, ne diyordum, en renkli karga yani alakarga, onu diyordum. Sanki Alakarga'nın, karga olduğunu unutmış gibi bir hali var. Karga'sın arkadaşın sen karga, Hey yavrum hey. Sana karga olduğunu kanıtlamamı mı istiyorsun, onu mu istiyorsun. Onu istiyorsan onu da yaparız. Severim meyan okumaları. Gel madem, bak nasıl kanıtlıyorsun ben sana karga olduğunu, bir gör madem. Madem Teknik Arama madem.

Bir kere sen de diğer karga'lar gibi her şeyi yiyen bir insansın. İknâ oldun mu şimdi karga olduğuna. Oldun bence. Beni bulsan beni bile yersin, o kadar terbiyesizsin.

VARA YOĞA ÇİĞLİK ATAR

Ne diyordum, "alakarga". Alakarga'ya öyle manyak karakterli canlılar ki, varayogaçılık atmalarıyla meşhur olmuşlardır desem, inanır olsun, mubalaga etmiş olmam. Mubalaga'yı da lise yıllarımdan beri kullanıyordum, şimdiki kullandım, mutsuzum. Mubalaga ne ya, mubalaga ne. İyy resmen. Çiğlik atıyor bu hayvanlar. Değişik değişik yüksek sesler. Hançir, hançir, hançir. Akşam sefası sen de oradansın da yani, çocuk uyuyor

aga. Hastamız var. Tövbe tövbe ya. Sonra küfür mü ediyor, bu da bilemiyorsunuz. "SKEEEK" diyor mesela. Ne demek ki "SKEK" acaba. "KIYU" var, "KIYU"yu hiç bilemiyoruz, bir de "HIYEE" var nara atar gibi diyeceğim ama bence kesin nara atıyor, o oluyor. Bihi-tih yaa, yemin ediyorum bihiht. Bu gürlülü sesleri olur olmadık zamanlarda çıkardığı yetmezmiş gibi, bir de bana baykız olsun, ne bileyim şahin olsun, böyle kuşların da bilhassa da yine en yüksek sesli seslerini taklit etme yolu ile çıkarmasıyla birlikte, bende virt gel ağızlı, asırı zayıf, çukur gözlü bir İlyas Enişte tınısı da uyandırıyor mesela içimde, başka ne uyandırabilir acaba İlyas Enişte tınısını içimde. İlyas Enişte, senden hazzetmiyorum, bunu biliyorsunuz değil mi.

İlyas Enişte'den hazzetmiyorum, alakarga'yı seviyorum. Hem de ne sevme. Sanki burada bir yanlış anlaşılma olmasın, aşım ben bu kuşa, aşık. Bu kuşun her haline aşım. Sevdigimden takılıyorum. Ama İlyas Enişte'yı seviyorum. Ben burada alakarga hususunda ters psikoloji yapıyorum. İlyas Enişte'yi dümdüz seviyorum. Hiç sevmiyorum İlyas Enişte'yi. Hiç ama.

DALGALI UÇAR, ZIPLAYARAK SEKER
Ne diyordum, "alakarga". Biraz da alakarga'yı tanyantım madem. Dalgali uçarlar, zıplayarak sekerler. Genellikle tek başlarına takımları seveler. Ara ara çekeride alele olarak bir aradagörürsek de görürüz kendilerini. Ormanlık yeşillik alan

severler. Şehirlerde parklarda gezerler. Meşe palamudunun hastası olan bu hayvanlar, özellikle yavrulama dönemlerinde başka kuşların yavrularını da gömerler. Hayvanlar dünyası sonuçta, yerine göre vahşi bir ortam. Düşünürsen zaten kafayı yersin. Düşünmeyecaksin. Palarutları olsun, bilimum tohumları çekirdekleri olsun, topağa itina ile gömdükleri gibi, (işaret koyarak, taşla olur, başka bir şeyle olur), aradan aylar geçmesine rağmen elleriyle koymuş kuş bilmaları bir olur. Hafıza zehir. Ara ara unuttukları, yetiemedikleri tohumlar olması sebebi ile de tohumlar fidana, fidanlar ağaca, ağaçlar ormana, sonra hepsi tohuma. Aynen de bu şekil. Göç etmezler. Hiç su içmezler. Yedikleri yemilerden alırlarsa böyle, o olur.

Avclar alakarga'ları hiç sevmeyiz çünkü alakarga'lar, ilk başlarda da belirttiğim gibi, ses çıkarmayı çok seven hayvanlar olduklarından, diğer kuşları canlıları sınırcıları hop kaçırırlar. Avcların sevmediği kuş olduğu için, bizim en sevmemiz gereken kuş olduğunu düşünüyorum ben alakarga'nın, ve bence de öyle zaten. Avcı sevmezden ben sevmeydim, öyle söyleyeyim. Avcı'yımsı. Pisler ya.

ÜLKEMİZİN EN RENKLİ KARGASI

Bu arada bizim bu alakarga'ya "Bayağı Alakarga" da deniliyor. Diğer alakarga türlerine nazaran ülkemizde en yaygın alakarga türü olduğu için kendisi. Yani aslında buradaki "Bayağı", "Yaygın" manasındaki bir "Bayağı". Yoksa ülkemizin en renkli karga'sı nasıl "Bayağı" olabilir. Zaten alakarga ilginç bir kuş. Hemen hemen her yerde altı farklı. Manisa ve İzmir'de "Alakabak", Rize'de "Çiğ", Şanlıurfa'da "Kırnkı", Artvin'de "Çiki" diyorlar mesela bu kuşa. Ben yalnız kaldığımda ise, kendisine, "beşimim" diyorum, o oluyor.

Yerine göre de son derece insana yakın bir kuş. İnsan alna yakın ama. Öyle herkeşe değil. Mesela kar fırtınasına yakalanırsa, ve dışarda sorun yaşayacağına düşünürse mesela, hiç çekinmeden mesela, galibari camını mesela. Mesela. Böyle durumlarda yapmanız gereken tek şey, pencereyi açmak, kendisini evinize davet etmektr. Muhtemelen yüksek bir yere tüneyecek, fırtına dışında ise, iznini isteyip, altı olduğu yere, ormanına geri döner, kuş bu kuş resmen budur. Bu arada bir şeyin ormanına geri dömesi ne de muhteşem bir şeydir. Açın kapınızı gelirse eğer. Açmazlık etmeyin. Çünkü bir alakarga düşünün en güzel şeydir. Düşünün en güzel şeyleri ise, her zaman sevimlidir.

Ve yavru alakarga bulursanız da sizin yüz çevirmeyin. "Başkası ilgilin" demeyin, o düşünür zaten. Neşe verecektir, emin olun. Sizi annesi sanacaktır. Çünkü anne sanılmak herkese neşe verir. Sevgiler.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranteey.org>

DEFTERLER

BU ANEKDOTU NOT ALDIĞIMDA HENÜZ NE BİR BELGESEL NE DE SAYFALAR DOLUSU HABER VARDI. NEPİR BİR GÜN ÇİZMEK İSTEDİM. KISMET DERİĞİZİN BÜYÜK İHTİŞAŞIYIM. TAM DA SÜRÜYE, GÖCMENLER VE OPERASYONLARIN KONSULUĞU İBİ GÖZLERDE İHTİŞAŞI OLUŞU KANATINDAYIM.

2015'İN AĞUSTOSUNDA BOMBALAR DAMASCUS'U YERLE BİR EDİYORDU.

EVLERİ, SOKAKLARI, AİLELERİ, HAYATLARI, MAZI BOMBALANDIĞI GÖLECEK YIKILIYORDU.

YIKINTILARIN ARASINDAN İKİ KIZ KARDEŞ ÇIKTI. YUSRA VE SARAH.

ELLERİNDE TİM HAYATLARIN SÜDÖKÖKLERİ BİR VALİZE VARDI. ÖZLERİNE ACILAN ATİŞTEN KURTULABİLMEK İÇİN YAKINIKI EVLERİN BİRİNİN DUVARINA SİĞİNDİLER.

ELLERİNDEKİ VALİZE DİĞER TARAFTA GÖCMEK ZOR OLACAKTI. YUSRA VALİZE DUVARIN ÜZERİNDEN FİRLATTI.

SONRA KARDEŞİYLE BİRLİKTE DUVARA TRAMPEL ATILAYARAK DİĞER TARAFI GEÇTİLER. VADİYE ÇIKTILAR.

LÜBNAN SINIRINA GÖÇKİMLERİNDE, ONLARI ÖZÜNE KADAR BİTİREN İNSAN KACAKÇILARI, TEKER TEKER KOSARAK 100-150 METRE ÖTESİNDEN ÇATIŞI MAFİYE BOYALI FİVE SİGİMLARININ SÖYLEDİ.

YUSRA VE SARAH KÖŞTÜLER.

ÇATIŞI MAFİYE BOYALI FİVE BİRKAÇ GÜN KALDIKTAN SONRA YİNE LÜZN BİR YOLCULUK AKŞİNDE TÜRKİYE'YE GELDİLER.

ORADA BAŞKA İNSAN KACAKÇILARI ONLARI ALIP YUNANİSTAN'IN LESBOS ADASINA GÖTÜRMEK ÜZERE BİR BALIKCI KÖYÜNE GÖTÜRDÜLER.

SAHLE KENDİLERİ
GİBİ BİR SÖZÜ MÜL-
TECİ VARDI. AYLAR-
DAN AĞUSTOSTU.
GÖKYÜZÜ PARILAK
AMA SAHLEDEKİ İN-
SANLAR YILDIZLAR-
DAN FAZLAYDI.

KAKAÇILAR YUSRA VE
SARAH'IN DA ARALARINDA
BULUNDUĞU 20 KİŞİLİ BİR
TEKNEYE BİNDİRDİLER.
TEKNE 6-7 KİŞİDEN
FAZLASINI KALDIRACAK
KAPASİTEDE DEĞİLDİ.

DENİZ, HARİTADAKİ
GİBİ DURGUN VE
SAKİN DEĞİLDİR.
İNSAN KAKAÇILARI-
NIN DA SADECE YÜZ-
LERİ İNSAN YÜZÜ-
DÜR. BİR MÜDDET
SONRA TEKİNİN
MOTORU DURDU.

ÖNCE BIRAYLA
KÜREKLERE ASILDILAR.
TEKNE SU ALMAYA
BAŞLAMISTI.

BOĞE DENİZİNİN
ORTASINDA BİR TEKNE
DOLULU İNANCA YASAM
LIMUDDU. BİR İSTATİSTİK
DÖNÜŞMEK ÜZERİNDİ...
YA DA TELEFİZİYONDA
1 DAKKA SÜRECEK BİR
FACIA HABERİNİ.

YUSRA DENİZE ATLADI. SARAH DA
ONUN PEŞİNDEN.

AYAKLARINA BAĞLADIKLARI İPİLE 10 MÜLTECİNİN İÇİNDE
BULUNDUĞU TEKNEYİ ÇEKEREK YÜZDÜLER. TAM 3 SAAT
SUDA YÜZEREK TEKNEYİ ÇEKTİLER. GÖKYÜZÜNDE ÇOK
YILDIZ VARDI. HEPSİ UTANDI.

SONUNDA KARAYA VARDILAR. YUSRA
SUDA BİR MÜDDET SİRTİSTİ YATIP
DİNLEDİ. TIPIKI OLİMPİYATLARDA
YATIPTI GİBİ.

YUSRA MADENİ
SÜRİYELİ OLİMPİK
YÜZÜCÜ. O GECE
10 İNSAN ÖLMÜŞÜN
KURTARDI.

YUSRA 10 KİŞİNİN HAYATINI KURTARDIĞI BECERDEN BİR YIL SONRA
KENDİSİ GİBİ MÜLTECİ OLAN 9 EPİROSLULA BİRLİKTE OLİMPİYAT
TAKIMINA KATILDI. OLİMPİYATLARDA YÜZDÜ. BİR ADLAKI, SU YÜKSELDİ.

VE YARISIN SONUNDA YUSRA'NIN BOYUNLUDA
GÖRÜNMEYEN "Bİ ALTIN MADALYA" VARDI. NAIMIN
HALTERİ KALDIRMADAN ÖNCE GÖNDERDİĞİ DÜĞÜKLE ÖNCE
SACINI KALDIRIRAK ÖLBECEK ZAFERİN FAZLAHANNİ
GÖSTERMİŞİ TOHME SMITH VE SONN CARLOS'UN 1968
OLİMPİYATLARINDA ABD ADINA KAZANDIKLARI MADALYAYI
ALIRLARKEN, ABD MİLLİ MARŞ OKUNURKİNDEN SİYAH
BİLDİRLERİNİ KALDIRIRAK ABD HÜKÜMETİNE KARŞI SAVASAN
KARA PANTERLERİNE SELAM ÇAĞIRILARAK ANI MUSTAFA DENİZLİNİN
NÖSETEL MACINDA ALDIĞI CEZADAN SONRA TELLERİN
ARKASINDAN İLEDDİĞİ MAC, MİLLİ TAKIMIN SON DAKİKA
GÖZLEMLİSİ AVULUP SAMFİYONUNDA FİNALE KALMASI...
AĞLAMADAN BU DEĞİTİ BAĞINA YERLEŞTİRİYİM. HİŞHANGİ
BİR KÖNÜLDEN ŞİKAYET EDECEK OLURSAM, TEKRAR
RAPTAN ALIP YUSRA'NIN HİKAYESİNİ BİR
DAHA OKULURUM.

OZAN
BİNGÖL

**Parayı Lidyalılar, vergiyi
Sümerler, verginin
vergisinin vergisini ise
biz Türkler bulmuşuz.**

BULUŞLARIMIZ

Parayı Lidyalılar, vergiyi Sümerler, verginin vergisini ise biz Türkler bulmuşuz. Daha nice ilginç ve bir o kadar da enteresan buluşlarımız var aslında verilemeye dair;

-Edison elektrikli biz de ondan TRT payını almayı,

-Graham Bell telefonu biz de o telefondan telsiz kullanım bedeli almayı,

-Düşükbandın TRT bandrol bedeli almayı,

-Müze girişinden Aile Bakanlığı'na payı ayırmayı,

-Yurt dışı çıkış harcından TOKİ'ye para ödemeni,

-Olmanın damganını vergisini almayı,

-İletişim çağında internetten özel iletişim vergisi almayı,

-Mutfak tüpünden OTV almayı,

-Sinema

biletinden Türk

Hava Kuvvetleri

Güçlendirme

Vakfına katılma

payı almayı,

-Kitaptan gümrük

vergisi (150 dolar

kadar istisna olmak

kaydıyla) almayı,

-İşsizlik maaşından

damga vergisi

almayı,

-Sudan çevre temizlik

vergisini almayı,

-Otomobilden

TRT payı almayı,

-Poşet ücretinden Çevre

Bakanlığı'na payı ayırmayı,

-Tirnak makasın, traş köpüğünü,

güneş kremi lüks tüketim sayıp

Özel Tüketim Vergisi almayı

biz bulduk...

Buluşlarımızı çoğaltabiliriz tabii ki ama bir Fransız atasözü ne diyor:

"Fazla vergi, vergiyi öldürür."

Belki birçok şeyi bulduk ama;

-Vergiden payına düşeni

alanların geldiren payına düşeni

alamamalarının sebebi bir türlü

bulamadık.

-Vergiyi tavana, geliri tabana

yaymamaları da bulamadık.

-Çok kazandıktan çok,

az kazandıktan az vergi

toplamayı bulamadık.

-Son iki yıldır TRT'nin faaliyet

raporlarını bulamadık.

-TÜRK'in enflasyonu tek haneli

hesapladığı ucuz alışverişlerini

bulamadık.

-Deprem için toplanan

Özel İletişim Vergisi'nin

akbetini bulamadık.

-Taksi plaka sahiplerinin,

halk o tobüsü işletmecilerinin

vergilerini bulamadık.

-Ulaşım sonuçlarını bulamadık.

-İşsizlik fonunda toplanan

paraların nerede olduğunu

bulamadık.

-Yıl ilk 9 ayındaki

85 milyar liralık açığın

nedenini bulamadık.

-Ve bugün de

vergi verdiğimiz

nerelere harcandığını

bilemedik...

KİM VERGİLER DAHİL MİLYONER OLMAK İSTER

Geçenlerde bir

bilgi yarışmasında

1 milyon lira

ikramiye kazanan

arkadaşımızın

dayanamadım,

Twitter'a "Aslında

o 1 milyon liradan

eline geçecek miktar

vergiiler düşüldükten

sonra net 801.152 lira

olacaktır" yazdım. (Şans oyunları

ile yarışmaya çekililerden kazananlar

ikramiyeler, 28 seri no'lu Veraset

ve İhtikar Vergisi genel tebliğine

göre %20 stopaj yapılmak suretiyle

vergi gelirir. Aynı bir gelir vergisi

ödenmez. 2019 için istisna tutarı

5.760.618 TL. Yani 198.848 TL vergi

kesilecek, ele net 801.152 TL

gececektir.) Bir arkadaş şahane

bir cevap yazmış: "Yarışmanın

adı 'Kim Vergiler Dahil Milyoner

Olmak İster' olarak değiştirilmeli"

Enteresan ama bir o kadar

trajikomik... Bu cevap benim de

çok üyün yeni bir isim getirdi

İhtikar Vergisi Hissediyorum."

ZARIF, ŞİDDETİ, ZEKİCE BİR ANLATI:

bakış

Bir anne olmak ve bir annenin çocuğu olmak, doğmak ve ölmek, görmek ve görülmek, bilmek ve bilinmek... Jessie Greengrass, **Bakış**'la tüm bu parçaları ustalıkla bir araya getiriyor; Wilhelm Röntgen'in X-ışınları keşfine, Sigmund Freud ve psikanaliz ekolünün oluşumuna ve Hunter kardeşlerin anatomi üzerine çalışmalarıyla modern cerrahinin kökenlerine iniyor.

"Okuduğum en güzel çağdaş İngiliz romanlarından biri. Zarif ve zeki, tehlikeli ve ciddi... mükemmel bir yapı." – **Max Porter**

"Bedenlerimiz, kendimiz ve birbirimiz hakkında neler bilebileceğimize dair çarpıcı bir ilk roman. Greengrass, hamilelik ve annelik deneyimini çok başka bir şekilde ele alıyor."

– **Lauren Elkin**

"Kadınların acısına kulak vermeyi küçümseyen ve reddeden bir kültürde, **Bakış** dikkatimizi çekmenin bir yolunu buluyor... Kefaret, nesrin dikkat çekici güzelliği ve çekiciliği içinde gizli. Bu sessiz ve özgün bir direniş, bir kadının acısına dayanmamızı gerektiriyor." – **BOMB Magazine**

TIMAS

timas.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

iyi ki kitaplar var...

NEBİL

ÖZGENTÜRK

Ahmet Kaya'nın yaşamdan kopup gidişinin üstünden neredeyse 20 yıl geçti, dile kolay... Paris'e gitmiş, onunla son röportajı yapmıştım. Hazin bir banıklıkla benimkisi...

'BAŞI BELADA' BİR ADAM: AHMET KAYA

Paris'te, Ahmet Kaya'nın otomobilindeyiz.

"Dur, sana yeni yaptığım besteyi dinleteceğim" dedi Ahmet. "Memleket hasreti"ni dinlemeye koyulduk. Birkaç gün önce tamamladığını söyledi. İlk dinleyenlerden biriydim. Gözünden yaşlar süzülür... Sürgünde, yurtdından uzakta bir adam, tok sesi ve kendine has beste üslubuyla harika bir memleket hasreti şarkısı yapıyor.

"Bundan daha ötesi var mı kardeş..." dedi sessizce.

Bir süresustuk.

DOĞRU SÖZ, YANLIŞ ZAMAN

Ahmet, bence, doğru sözü, yanlış yerde söylemişti. Röportaj için gittiğim Paris'te uzun uzun kucaklaştıktan sonra ama ilk sorum da bu olmuştur: "Ne için vardı Ahmet'ciğim magazin gecesinde?" Pismanlığı yoktu ama hayalliyordur kendisi de.

Üç gün boyunca sohbet ettik. Teyp açıldı, rakılar içildi, şanzelize'nin o sessiz sokaklarında yürünüp dertleşildi...

Ahmet'in o üç günde söylediği her şey çok duygulandırdı beni.

"Bebek yokuşunda evimin yolundaki köfteciye de köşe başında duran trafik polisinin selamına da çok özlüdüm!" sözü hâlâ hafızamda.

AYNI MAHALLENİN ÇOCUKLARI

Dönemin meşhur Çiçek Bar'ından, ocak başlarından, stüdyolardan, Arif Sağ'ı saz akşamlarından tanıdığım, sevdiğim bir dosttu Ahmet Kaya. Bir biçimde aynı mahallenin çocuklarıydık biz. Son röportaj, daha doğrusu birlikte geçirdiğimiz o üç gün, dostluğumuzu daha da pekiştirmişti.

Yurtdında linc girişimine uğramış, sürgüne zorlanmış Ahmet Kaya. Böylesine değeri bir sesin, bir beste üstadının, iyi yürekli bir sanat adamının düşürüldüğü durum benim için kahretmişti.

TAHAMMÜLSÜZ ZAMANLAR

Dönem "Çevik"ler, "Şahin"ler dönemiydi; hayatta da sanatta da medyada da...

Ahmet'in "Kürtçe klip çekeceğim" sözüne tahammülsüz zamanlar, basın ve ekranında namussuz dönemler. Ahmet için manşetlerde utanmadan "şerefsiz" başlıkları atılan günler... İşim zordu yani. Zaten çok zorlandım; çok zorlandım. Ama Ahmet'in derdini anlattım, aktardım üç gün boyunca. Ali Kırca'nın sunduğu haberlerde, bir haber belgeseli biçiminde.

RENGARENK BİR İNSANDI

Ahmet'in kalpten, kahırdan ölümünü erken öğrenenlerdenim. Çok şarsılmıştım. Paris'te dolu dolu geçirdiğimiz o üç günü hatırladım; yeniden yaşadım içimde. Ve yüreğimden okkalı bir küfür savurup "Öldürdünüz alçaklar!" dedim iç sesimle.

Çok özel bir adamdı Ahmet. Rengârenk, samimi bir kişilik... Ahlakı ama sıradan olmayan... Memleketçi, her sözüne "gözüm"le başlayan, tatlısert, çocuk gibi bir adam...

Kebabı, rakıyı, türküyü çok severdi. Gecenin bir yarısı, beklenmedik bir anda "Hadi kalkın rakı içmeye gidiyoruz" diyebilirdi.

45 yaşında, çok erken öldü. Sürgün ve yalnızlık hissiydi onu öldüren.

Kızlarına, anasına, Gülten'ine, sağlam dostlarına sevgiyle, hasretle ama sahte dostlarına, nankörlere öfkeyle, kırılı kırılı bir yıldız gibi kayıp gitti...

İÇİMİZDEN BİRİ

Ahmet'in her şarkısında biraz kendisi de vardı aslında. Atilla İlhan'dan, Nevzat Çelik'ten o şirler boşa seçilmedi...

Ahmet Kaya, o şirler, o şarkıları. "Başı belada" bir adamdı, "Deniz"leri hissettğinde "müjganı" yani kırığıyla ağlayanlardandı. Ezilenleri, mağdur edilenleri, yoksul bir çocuğun gözünden anlattı. Snob ve elitist bir adam olmadı; milyon dolarlık kaset piyasasının orta yerinde dahi sadeliğini korudu. 80'lerin başında Taksim'de kitap satarak geçirdiği günleri hiç unutmadı. Mahallîti, cesurdu... Efsaneleşmesinde şarkılarının gücü, sürgünlüğü, haksızlığa uğraması kadar "içimizden biri" olmasının da payı büyüktü.

Keşke yaşayıp olsaydı.

Keşke... "Olmasaydı sonu böyle!"

Keşke
yaşıyor olsaydı.
Keşke...
"Olmasaydı sonu
böyle!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İçerimize türlü endişe pompalayan, sürekli güvensizlik ve ebedi korku içinde yaşamamızı isteyenlere inat barış, aşkı, yaşamı savunacağız.

KABİLENİ BUL

Kadınlar ay döngülerıyla hareket ederler, ay döngülerıyla dans ederler, nefes alırlar, yürürler, bakarlara, susarlar, konuşurlar, koşarlar, dururlar, güneş olurlar, içlerine kaçarlara, yazarlar. Aynı türlü çeşit halleri, yükselip alçalmalara, kapanıp açılmalara, çoğup durulmalara sebep olur.

Su gibi.

Suyun yükselmesi ve alçalması gibi.

Kadın doğanın gayri bir şey olmadığının ipatı sanki.

Kadınlar birbirine rakip değil kaskadör, duşman değil dost, yabancı değil bildik ve tanıdık, uzak değil yakın, soğuk değil sıcak olduğu zamanlarda, birbirlerini başka değil aynı bildikleri, yaralarının antarsak ve dinleyerek azalttıkları, derdi sadece derdi olanı başına bırakıp, onu yalnızlaştırmak yerine kalabalıklar içinde, hep beraber gıfılandıkları zamanlarda aynı yeri ve tam hallerinde buluşur, yaraları otlar yapıp şarkılar mırıldandıkları, küyalarını anlatıp çözüldükleri bir çember kurarlar.

Bunun sadece anlatıp rahatlama yoluyla pusuk iyilemeye değil fiziksel sağlığı da faydası olduğu biliniyor. Bugün yapılan araştırmalar topluluk içinde yaşayanların yalnız insanlara göre daha sağlıklı ve uzun ömürlü olduğunu gösteriyor. Dünyanın en yaşlı insanların yaşadığı İtalya, Adası sakinlerinin böyle sıhhatli oluşlarının en önemli sebebinin daima topluluk içinde olma hissi olduğu ortaya çıkıyor.

Bu ay, Kasım'ın 12'sinde Dolunay, 26'sında Yenay doğuyor gökte.

Siz de etrafınızda kadınları toplayın ve barış, çoğaltın, yalnızlaştırmadan yaşamak, emek ve karşılığı, aşk halleri, yeme bozulukları, meşki biçimleri, beden ve ruhunu özgürleşmesi, okunmak, dayanışmak, sevgisel beslenme, mayya tahakkümü, çarpış tüklenmiş gittiği gezegenler, diplerin çok sık gelmesi sorunluk, kil tıy ifleri, süzemsizlik, sütenlikler, gerçek gıda, çocuk ve çocukluk, sosyal güven ve boş zaman yaratmak - gibi konularda ya da aklınıza kalbinize gelen başka konularda sohbet edin.

Konuşun, Yargılamadan dinleyin, Yazın, Sarılın, Rahatlayın, Yayılin.

Dilerim bunu yaparsınız.

Çoğalınız.

Ben yapacağım.

İçerimize türlü endişe pompalayan, sürekli güvensizlik ve ebedi korku içinde yaşamamızı isteyenlere inat barış, aşkı, yaşamı savunacağız.

Güleceğiz.

Konuşun.
Yargılamadan
dinleyin.
Yazın. Sarılın.
Rahatlayın.
Yayılin.

**HAYDAR
ERGÖLEN**

Şiir mi aşk olsun diye yoksa aşk mı
şiir olsun diye var, ama ne olursa
olsun aşk olsun!

“ŞİİR NİYE?” ALFABESİ

AŞK: Şiir mi aşk olsun diye yoksa
aşk mı şiir olsun diye var, ama ne
olursa olsun aşk olsun!

BEN: Şiir hem yazanı hem
okuyanı 'ben'den kurtarıp 'sen'e
yaklaştırmıyorsa... Niye?

CEVİZ: Ceviz beyni geliştirmiyor,
peki şiir? O da 'ben'i değil bendeki
'sen'i geliştirir.

ÇİNGENE: "Çingene ruhum
dizginle artık" diyor Tuğrul
Tanyol, demek ki şiirden söz ediyor.

DENİZ: İster bak ister bakma
denize, orada olduğunu
hisset yeter! Şiirin
doküldüğü yer.

ELMA: Dalında
da kızdır
ama en güzel
şiirde kızdır,
okuyunca da
mahcupiyetten
yüzü kızarır.

FEYYAZ: Hilmi
Yavuz'la şiir olmuştur,
yazın en güzel şiirinde yerini
bulmuştur: "Feyyazfeyyaz"

GARİP: "Garibin meskeni kahveler,
hanlar" der türküde, bir de şiirler
diyeceklemeli!

YUMUŞAK G: Şiir sadece
yumuşak g'nin haklarını savunmak
için bile yazılabilir.

HİÇ: Hiçin peşinde değil, hiçbir
içindedir şiir. Neyzen Tevfik şiirini
hiçten çıkarmıştı.

ISSİZ: Hiç endişe etmeyin, şiirden
önce ısızlık varsa şiirden sonra daha
da çok olacaktır!

İĞNE: İle kuyu kazmakdeyimi
şairler için söylemediyse başka kim
için söylenmiş olabilir ki?

JEST: Yoksa şiir de yok, yani şiire de
hihiç gerek yok!

KANAT: Kuş da iyi ama,
şiiri uçuran kanatlıdır!

LİLİYAR: "Liliyar" demek bile şiire

sayılır. Liliyar deyin,
şiiri derinden hissedin!

MEKTUP: Şiir ne kadar yokluğu
üstlenerek sürüyor farkında mısınız?
Nerdesin mektup?

NEHİR: Bazı şehirlerin içinden
geçen bazı şehirlerin de içinden geçer,
yeşil geçer!

OLANAK: Cemel Süreya
kullanmasaydı bu sözcük asla şiire
girmezdi, cesaret ya şair!

ÖPÜŞ: Ötüş de olabilir, hiç farkı
yok, dizeler öpüşür, şiirler ötüşür...

PARK: Şiir parka gider,
oturur, gezer, şarapla
iyi gider, uyur,
rüyasında Ülkü
Tamer'i görür.

R...: (Buraya
herkes istediğini
yazsın diye boş
bıraktım. Şiir de
boşluk ister!)

SIKINTI:

Baudelaire'in Paris Sıkıntısı
var ama, Turgut Uyar'ın da
devrimci sıkıntısı var!

ŞAŞKIN: olmalı biraz da şiir.
Çok bilen, farkında olan, gözü açık
sözcüklerden şiir olur mu?

TURNA: Gölde suna, gökte turna.
İki kuştan yazılssa şiir, o kuşlar bu
kuşlar olurdu!

UÇARI: Ne güzel bir sözcük,
bir şairin soyadı, Erçüment Uçarı,
şiir soyadından başlıyor!

ÜZÜM: Şiir de üzümde baka baka
yazılsa, olmaz mı, arkadaş değişir mi?

VEDA: Silahlara Veda romanın
adı mı sadece, şiir de silahlaraveda
sayılmaz mı?

YAĞMUR: "Yağmurlu günlerde
sevgi benimle" der Turgay Fişekçi,
şiir yerine geçer!

ZAMAN: Şiir zamanı
yavaşlatır, durdurur, bekletir,
demek işi. ✱

GÖZ HAKKI

LEVENT GÖNENÇ

Kuşlar kuşların yanına, yapraklar
Yaprakların yanına
Hiçbir şey gâlimiz kalmıyor
İnsandan başka düğada

Edip Cansever'in "Samsun Çalgıdan / V" şiirinden

Edip Cansever'in "Umutsuzlar Parkı" şiirinden

KÜLT ROMANLAR, YENİ CİLTLERİYLE.

Can Yayınları, modern ve çağdaş edebiyatın kült yapıtlarını ciltli, şömizli, özel tasarımı baskılarda bir araya getiriyor. İlk dört kitap raflarda.

OSMAN
PALABIYIK

Çocukları kitapların renkli dünyasıyla buluşturmak isteğiyle yola çıkan ve öğretmen arkadaşlarıyla beraber köy köy dolaşan **NUSRETTİN BİÇER**, **'OKUMAK YOLDA OLMAKTIR'** projesinin öyküsünü OT'a anlattı.

OKUMAK YOLDA OLMAKTIR

Okumak; cehaletten kurtulmak, dünyayı anlamaktır. Aynı zamanda hayatı anlamlandırmak ve karanlıktan aydınlığa geçiştir. Bu düşünceler etrafında çocukların erken yaşta okuma alışkanlığı kazanabilmesi için harekete geçmek istedik. Sınıf ve koridorlarımızda yaptığımız kitap bahçelerindevellelerle beraber kitap okumaları yaptık, ardından okuma gün ve saatleri belirleyerek evlere yaydık. Gözle görülür bir gelişme sağlayınca okuma alışkanlığını tüm ilçeye yaymak istedik ve "Okumak Yolda Olmaktır" projesi ortaya çıktı. Projede benim dışımda beş gönüllü öğretmen bulunuyor ayrıca birçok öğretmen arkadaşımız da destek olmaya çalışıyor.

EŞEKLİ KÜTÜPHANECİ

Projeye başladıktan sonra Fakir Baykurt'un Eşekli Kütüphaneci kitabını okuyunca projenin gerekliliğine daha çok inandık. Mustafa Güzelgöz'ün uygulamaları bizeesin kaynağı oldu. Türkiye'deki ilk gezici kütüphane olan Mustafa Güzelgöz'ün aydınlanma yolunda taşıdığı bu bayrağı devralabilmek bizim en büyük hayalimiz.

SOSYAL MEDYA DESTEĞİ

İşe minibüsün içine raflar yerleştirip kütüphane haline getirerek başladık. Ardından öğretmen arkadaşlarımızla minibüsü boyadık. Kitapları ise önce çevremizden temin ettik, daha sonra sosyal medya aracılığıyla insanlara ulaşip kitap desteği aldık.

ÖĞRENCİLERİN GÖZÜNDEKİ HEYECAN

Öğrenciler minibüsü ilk gördüklerinde hemen kitapların büyüü dünyasına girdiler. İlk gittiğimiz köyde öğrencilerin gözlerinde heyecan ve mutluluk bize de umut oldu. Çocuklar kitaplara büyük bir heyecanla sarıldılar. Onların rafların arasında tebessüm ederek dolaşmaları harikaydı. Zekâ oyunları ve sanat etkinliklerinde mutlulukları ise tarif edilemez.

Mehmet Ali & Akgamsefası

ÇOCUKLARLA BERABER KİTAP OKUYORUZ

Hafta içi her gün okul saatleri dışında belirlediğimiz en köye gidiyoruz. "Kitap okuyun" demek yerine çocuklarla beraber kitap okuyoruz. Verdiğimiz kitapları bitirmeleri için çocuklarda bırakıyoruz ve iki hafta sonra aynı köye gidip kitapları yenisiyle değiştiriyoruz.

EN ÖNEMLİ KAZANIM

Bu süreçte bizim için en önemli kazanım çocukların okuma isteklerindeki artış ve heyecanları. Bununla birlikte iki haftada bir aynı köye giderek zekâ oyunları, müzik, resim, sinema ve bilim atölyeleriyle de katkı sağlamaya çalışıyoruz.

ON BİN ÇOCUĞA ULAŞMAK

İlk etapta on bin çocuğa ulaşmak istiyoruz. Elimizden geldikince çocukları kitaplarla tanıştırmayı hedefliyoruz. Zamanla eğer destekler artar ve bizim de gücümüz yeterse projeyi tüm Türkiye'ye yaymayı hayal ediyoruz. Sosyal medya üzerinden **@okumak.yolda.olmaktir** isimli sayfamıza Türkiye'nin her yerinden hem kitap desteği hem de destek mesajları geliyor. Bu destekler ne kadar artarsa bizim için de daha çok çocuğa ulaşmak adına umut olacak. 🌱

Okumak;
cehaletten
kurtulmak,
dünyayı
anlamaktır.

SONSUZ SENFONİ / BURCU TENEKECİ

Belki de zaman çoktan geçti veyahut mühtelen sinirlarını zorluyoruz.

Oysa ki henüz varabilmistik istasyona. Neyi neden dert edebilirsin ey gönül; dur durak dinlemeden!

Nasıl sürüklenip gelebilir ki her yeni günle beraber yaşanmışlar birbiri ardına dizilmiş peşinden?

Bu hücumun bir sonu yok mu; ki ne zamanlar olmuştu ve onarılmıştı bu ruh...

Kabüllene kabüllene hafıza doldu tika basa ve bir açık okuk gerekli püskürtülebilmek; savurabilmek için rüzgârlarla dışarıya.

Sabır bir dayanak da, ne kadar daha?

Anlarım bitmiş gibi; sanki sıramı bekliyormuş gitmek için. Tüm hisler geçmişte bir yerlerde saklı kalmışcasına.

Bugünün içerisinde sızıp nasıl taşıyabilirim onları coşkuyla henüz başlamamış zamanlara

Gamin yalnızca baykuşlara ait olduğu ve kuşların da bir dala itişip duyduğu bir çağ bu. Üçmak süreklilik değildir, ıhtiras yeniliğe hep boyun eğmiştir. Renkli fistanlar dikmenin, renkli boyalar şünnemin kadınlık sayılmadığı zamanlarda kadınlar karanlık dünyaya renkli mumlar yakıyordu. Ta ki dalları kopana ve her acı bir ağıt, her ağıt bir türkü yaratana dek.

MAFİMA / FERHAT NİTİN

Bekle zamanın ayrışında

Bela denizinde solan güleri

Hakikat güneşinde cevalan elleri

Yağının mızrabında iki büküm

Ateşçemeleri

Kıyısında

Sevda örüntülerinin

Yazısında hayaller intihar rüzgârların

Yolcu etmekle bahaneleri

Ve solmakta hedyenin bitimiyle

Aramak imkânız seni

ten oğlunla mızrabı Akşamsefası

'AKLIMA GELMİŞKEN'DEKİ GİZLİ ÖZNE BEN / CEREN SOVUKSU

İnsanlık takdiri üzerime olsun diye ya rab, her eylemde bir altıpatlar hissi. Vıdığımız ağlıyor, üzülmedik diyoruz. Üzülmiyoruz ve mutlu görünüyoruz. Bir silah sesi ve evet ölmedik. Düşünmüyor ve huzurlu görünüyoruz. Yoruluyor ve güçlü görünüyoruz. Altıpatları her döndürdüğümüzde öldürmeysiye kanıyoruz. Şimdi sen, uzayın herhangi bir yerinde, üzerine giyindiğin umursamazlığınla nasıl da mutlu değilsin. Mutlu görünüyorsun insanlığı. Şimdi sen, nasıl da affedemiyorsun, affettiği gibi yaparken insanlığı. Nasıl da düşünüyorsun soğuklar üşüşmüş yatağında, düşünmüyormuş derken insanlığı. Ve ellerin kurumuşken ve ellerin nemsizken. İnsanlık adına yaptığın bu büyük gösteride ellerini cebine sokuşturun b' şeyler arar gibi yapıyorsun. İnsanlık seni alkışlıyor, fakat ellerinle her yüzüne dokunduğunda perde kapanıyor ve bir başına kalıyorsun. İnsanlık alkışlarla terk edince sahneyi, perdenin arkasında kalan sen, gözlerini kırpmadan en sahici yerinden vuruluyorsun. Silah sesi kulaklarında çınlıyor. Buralar hep kaç. Buralar viran.

FAKİRLİK MESELSİ / METE CAN KOÇAK

İkkokul yaşlarındayım, dede yadigarı erik ağacının tepesine çıkmış bir taraftan erik topuylar bir taraftan da ağaçla sohbet ediyordum. Sırdaşım erik ağacından başkası bilmez korkularımı, sevinçlerimi, çocukluk aşkımlı... Bir ona anlatırmay da daha doğrusu bir o dinler beni. Sıvası dökmüşüm aşıp evimizin tek güzel yanı canım erik ağacıdır kuşkusuz.

Tepesine çıktım mı karınm şişene kadar yer, iki cebimi de erikle doldurmadan inmezdim. Her zamanki gibi karıncaırlar sırtıma dolmuşuyaa bağladı. Normalde aldırış etmezdim ya bu sefer bir başka kaşınyor. İki cebimi de alelacele erikle doldurdum. Kaşınmaya devam edince kendimi annemin kucağına attım. "Anne, karıncaırlar." Annem yüzüştü yatırdı beni bacaklarıma. Dilinde her zamanki Gürcüce tekleme, sırtımı narın narın kaşınmaya bağladı. Elindeki cıtkıllar kaşıntımı biraz alsaydı da tümden geçirdim. Anneme "Kafam kaşınmıyor." dememle beni kapıp banyoya götürmesi arasında belki dakka bile yoktu.

Önce sıcağ su ve sabun, sonra bol sirkeyle derimi yüzge gibi yıkadı beni. Üstüne yediğim azar da cabası. Bitlenmişim. Sanki benim suçum. Annem beni banyoya götürürken banyoya girdim hep suskun geçti çocukluğum, içine kapandı derler ya öyle işte. Ne yaşarsam yaşayayım

hepsi içimde kalırdı. Ben sessiz ve korkmuş, öylece beklerken annem bilmem kaç kere yakadı beni böyle. Çok geçmeden babam geldi. Asıl felaket babam gelince başlayacakmış, bilmiyordum. Gözümlü henüz açılıyorken, elinde eski saç makasını gördüm. Koyun kırpar gibi kırptı saçlarımı. Okulu düşündüm, arkadaşlarım kesin gelecek bana. Sonra o geldi aklıma; iyice üzüldüm. O da değerleriyle birlikte gelecekti şüphesi. Düşündükçe ağlamaklı oluyordum da bir türlü dökmüyorum yaşlar. Yine içime atıyorum.

Yolumuş tavuk gibiyim. Sarı hıyula sarınmış isinmayla çalışırken "Pazartesine kadar saçım uzasın. Hiç olmasa şu sirke kokusu geçsin." diye duya ediyordum. Tüm hafta sonu sirke kokusu burdan gitmedi. Geceleri koldudan uyuyamadım. Abim hep uzak durdu benden.

Zira o da yolumuş tavuğa dönmek istemiyordum. Evden hiç çıkmadım, hatta erik ağacının yanına bile gitmedim. Zaten kendime olan güvenim hep azdı. Şimdi tamamen yerle bir oldu.

Pazartesi günü "hastayım okula gitmek istemiyordum" dedim ama annemi kandıramadım. Abime sıkı sıkı tembihledim: "Götür baki sınıfına, gitsin okula." dedi.

Yol boyunca abim yine benden uzak yürüdü. Okula geldiğimizde zaten sınıfa doğru gittiği görüncü bıraktı beni. Kafam yerde girdim sınıfa. Bir kahkaha patlar şimdi diye düşündüm ama olmadı.

Yerime oturduğumda fark ettim, sirik arkadaşım Hasan da benim gibi keldi. Hasan benim gibi kenar mahalle çocuğu değil, apartmanda oturuyorlar. "O bile bitlendiyse..." diye düşündüm. Hasan'ın kel gördüğüme sevindim diyemem ama biraz olsun içim rahatladı. O yaşlarda yaşadığım üzüntülerin her fakirlik zenginlik meselesi olduğuna sanırdım. Demek böylece eski evlerde yaşayan insanların sorunlu değilmiş. Tabii Hasan'la bitler benden bulamamışsa.

Düşündükçe ağlamaklı oluyorum da bir türlü dökmüyorum yaşlar. Yine içime atıyorum.

KUTUB
ŞİMŞEK

Bir mecliste hasbelkader söz bir öğretmene geçti mi kesintisiz kırk dakika konuşur. Sonra on dakika ara verir. Ancak bir öğrenci katlanabilir buna...

RAPOR

Baki ile Seydo, peşnürde bir halde. Baki'nin gömleği yıkanmamış solmuş, sırta ve göğüsüne ter iz yapmış. Seydo'nun üstünde yazık gibi giydiki kazak var. Her yerinden ipler fırlıyor. Omuzunda söküklük. Doktor geyt yarı. Takım elbiseyle tesrif etmiş. Üstünde beyaz önlük, boynunda stetoskop olmasa da mühim bir adam olduğu anlaşıyor. Ne var ki kafasındaki sarı onu mazlum, mağdur biraz daezik gösterdiğinden insan ne kadar saygı göstermek gerektiği konusunda tereddüt yapıyor.

Ben sol tarafta kapıya yakın oturuyorum. Benimle birlikte hastanenin bekçisi ve temizlikçisi de var şahitolarak. Bir köy okulunda öğretilenim o ara. Haftasonları köyden kaçıyor, işi gün şehir havası teneffüs ediyorım. İ merkezinde birçok arkadaşım var, itisnasız her hafta merkezeğim. Sam skintisından kıvrandığım bir halde, birkaç gün rapor patlatıp tatili uzatma niyetiyle damladım hastaneye.

"Efendim," dedim, "önceki geceden çok ağır bir baş ağrısı tuttu. Görmem, öğrencilerimi gün boyu bağışlayarak bırakmaya razı olmadılarından dera latımda hastaneye gittim."

Bir mecliste hasbelkader söz bir öğretmene geçti mi kesintisiz kırk dakika konuşur. Sonra on dakika ara verir. Neuzubillahi sözleri tekrar aldı mı bir kırk dakikada daha. Ancak bir öğrenci katlanabilir buna. Mecburen.

Hâkim Bey, olaya erken uyardı: "Hocam olaya geliniz!" Hâkimim, aklımdan geçenleri okuyabildiği zehabından kurtarılmıyordu kendimi. Meclietkin bu hengâmesinde mahkemeye düşersen sana yavaşca bir suç bulmaları hiç zor değildir. Sokak tozu gibi üzerine yapsın. Ya benim yalanlayan rapor işini anlaşırsanız! Birbirine giriyor olaylar kafamda. Beynim bir anda boş bir kutuya dönüşüyor.

"Gelelim efendim. Hastaneye geldiğimiz önimde dört kişisiz bekliyorduk. Olayca bir yarm saat beklekten sonra, sıra tam bana gelmişti ki kucüğünde beşyile bir kadın çıkageldi. Sarımsı ona verdim. Bırzadaha..."

"Öğretmen Bey, baş ilgilendiren bölüme geliniz lütfen."

"Olur efendim."

Fakat baş ilgilendiren olayın neresi kestiremiyorum. Ben ilgilendiren yeryalan yer alacağım raporun hâkim tarafından çıkılması. Bu korkuyla beynimin boşalma sırası uzuyor.

"Efendim, kadın beşyile ağlayınca..." Hâkim sırasıyla anlatırken derdindeyim, ifadem, dışarıya yılan sonrası gerisi Mehmet Ali Aksoy'un sesidir.

önce tecelli etmesi için sanyelerinin de önemli olduğunu düşündüğünden olmalı, olaya el koydu.

"Diğer tanığa geçişlin!"

Hastanenin temizlikçisi gayet ağıkve anlatılır bir ifade verdi: "Efendim, muayenehaneden gürültügelince bekçiyelen birafra doğru koştu. Doktor Bey'in üstü başı yırtılmış, kafası kanyordu." Sanıklarla döndü. "Şu zavallı Seydo delisinin elinde doktorun adının yazık olduğu mermer vardı. Mermeri elinden alıp onu dışarı çıkardı." Bekçi de temizlikçinin söylediklerini onayladı.

Doktor, benodayağırmenden de ifade vermiş olacak ki şu birkaçcümleyi söyleyip oturdu: "Efendim ben dâhiliyecim. Benim bunlara rapor verme yetkim de yok. Zaten dediğim gibi, içeri girer girmez kravatımı çektim, salırdım bana. Kafama mermerlerverdi. Ne istediklerini bile anlamadım."

Darp hadisesi ve mücrimi şahıtlar tarafından da doğrulanmış Hâkim Bey, sözü tekrar davallılara verdi.

Seydo elini sürekli ceketinin cebindeki siyah paketine atıyor, abisi onu zapt etmeye çalışıyor. Bu arada söz verince abisi Baki ayağı kalıktı:

"Efendim, benim bu kardeşimin aklı yerinde değildir. Bize dediler ki devlet bunlara maas veriyor. Ben de onu alıp hastaneye gittim. Bu arkadaş -beni gönderdi- kapıda bekliyorduk. Kapı açılıp bir hasta çıkınca Seydocan sırayı beklemeden içeri girdi. Ben, derdimizi anlatırken elinden kaçtı. Ne, derdimizi duydular efendim. Aklı biraz seydin efendim."

Ben, tekrar söz alacağımı düşünerek söyleyeceklerimi birplana oturtmaya çalışıyordum ki Hâkim, şağırlı nakli dergisinin yerinde olup olmadığının tespiti için duru zıraya eteledi.

İki kardeş el ele vererek çıktılar. Ben de doktorla çıktım. Davanın çözümlenme pek katken olmadık halde doktor bana borçlu hissetmiş olacak ki yüzündeki mazlum ve minnettar ifadesi: "Hocam bir şey bityayın amcam beklerdim" dedi. "Rapor" de mecliste yitmiş tutmadım. El salladık birbirimize. Yolumuz ayrıldı. Ben, Bakiyle Seydo kardeşlerin gittiği yola sapmış. Sonuçta içüzim de rapor pesindedik. Doktorla olandan fazla otuk yonmuyordum vardı. Çaktırmadan arayı kapatmaya çalıştım. Seydo, sigaradan dumanaldığı gibi havaya üflüyordu. En keş içüzendaha bağımlı görümlenme rağmen öksürttüğünden olsgerekliğine çekmiyorduk.

Adımlarımızla dâhiliye. Abisi, Seydo'nun koluna girmiş, söyleniyordu: "Öğlum, sana adınma kafasına mermerle vurmu o dedim ya? Ortalık dağcı, kıvratından çekti oldulduğunu anlatan yeter. Yav sen adınma kafasına mermerle ne vuruyorsun Seydocan! Kurban oldulduğun!" Seydocan, arada abisine dönlüp güllükçü yatar, abisi o an yunusuyordu. "Yükurban olanlar. Yeter kiçer artık lok At oğarıyın. Ya boyle efendim!" Seydo sigarayı atıp alıcak olmanın korkuyla ayağları birbirine toktuk dolana, paytak paytak uzaklaştılar.

- Hav hav hav hav hav arıyuu dergimin güzel insanları!
- Size berbat bir haberim var canlar; lahmacun yemek ömrü kısaltıyormuş!
- Ben istedğim zaman giderim çünkü bekâr ben insanım, siz sabahlayıp çalışıyor gibi yapmaya devam edin!
- Mütevazılıktan isminim baş harfini bile küçük yazmışım, ben daha napımlı!
- İyice sarışın sarışın konuşmaya başladın yine, havan ki oolum!
- Midem errör vermeye başladı, bence dürrüm gücümlemleri yapmanın vakti geldi de geçiyor bile!
- Müzikli hikâye yazdım ama okurken pek anlamıyorum çünkü müziğini bir tek ben biliyorum!
- Seher vakti bir gorile sarıldım!
- Seninle duygusal bir spin of yapmak ister şü deli gönüllü!
- Eğitimsiz bir sucuk bütün entelektüel duyguların düşmandır!
- Kadınlar bir şey teklif ettiğinde asla HAŞIR diyeniyorum beyhim!
- Ne olursan ol gel ama bize sağıklı şeylerle gelme!
- Şu üçlü koltuğa uzanıp, kendimi biraz şımartmak istiyorum!
- Konu yemekse, her zaman yeni sucuklara açığım!
- Yıanır yıanmaz akrobatik hareketler yapılabiliyoruz!
- Karton bardakları hor kullanmayalım, çevre duyarıyla döverim sizi!
- Çok pardon, bilgi değil de sadece düşüncemmiş benimsin!
- Mutfaka atom bombası atarak buluşştın belki!
- Ohh bi dergi daha bitirelmi, her okur imza gününe gelselim!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://www.trantey.org>

KASIM 2010 Sayı 81 - Aykırı Pınar Kızıllı Edebiyat ve Halkın Dergisi
Ayhan Zeynep Tayan - İhtilâfın Sahipleri ve Yayıncısı
Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Hakan Uzunlar - Haber Editörleri: Fırat Kayı
Ses ve Seslendirme Direktörü: Hakan Uzunlar
Reklam: reklam@trantey.org

www.trantey.org
Adres: Sıhhiye Pk. Akademi Sok. Karşıyaka İlçe 17 Kat: 2 D-7 / İSTANBUL
Tel: 0212 274 31 34 Bakiye Ben Bakiye, Ayhan Zeynep Tayan ve Sıhhiye Pk.
Tel: 0212 274 31 34 Bakiye Ben Bakiye, Ayhan Zeynep Tayan ve Sıhhiye Pk.
E-posta: trantey@trantey.org - Web: www.trantey.org
Kasım 2010 Sayı 81 - Aykırı Pınar Kızıllı Edebiyat ve Halkın Dergisi
Ayhan Zeynep Tayan - İhtilâfın Sahipleri ve Yayıncısı
Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Hakan Uzunlar - Haber Editörleri: Fırat Kayı
Ses ve Seslendirme Direktörü: Hakan Uzunlar
Reklam: reklam@trantey.org

HATIRAN YETER

Mini
Dram

Rewhat

Resimli edebiyatın
kara kalemi
Rewhat'tan,
aşklara ve
hatıralara dair
'çizgiromantik
komediler'!

KİTAP SATILAN
HER YERDE

ALFA

www.alfakitap.com

[alfakitap](https://www.instagram.com/alfakitap)

[alfakitap](https://www.twitter.com/alfakitap)

[alfakitap](https://www.facebook.com/alfakitap)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

56

SAVAŞIN EFENDİLERİ

Gelin savaşın efendileri

Bütün silahları imal eden sizler

Ölüm uçaklarını imal eden sizler

Koca bombaları imal eden sizler

Duvarların arkasına saklanan sizler

Masaların arkasına saklanan sizler

Bilmenizi istiyorum sadece

Maskelerinizin ardını görebildiğimi

57